RAPPORT

Systematisk myndighedssvigt i Danmark

Dokumentationsrapport om myndighedskendskab, positive forpligtelser, manglende beskyttelse og ansvar

Hovedperiode 2006 til 2025 med særskilt opfølgning til 11. oktober 2026

Ole Bakkestrøm · Projekt Paulus

Projektleder: Ole Bakkestrøm

11. oktober 2026

Ex officio et ex conscientia.

1 Sammenfatning af hovedkonklusionerne

Danmark har i perioden 2006 til 2025 haft massive og systematiske retssikkerheds- og beskyttelsessvigt i kommunal børne- og familieforvaltning, social- og handicapforvaltning, beskæftigelsessagsbehandling, psykiatrisk udredning og tvang samt politi- og tilsynskontrol. Skatte- og udlændingeklagesporene dokumenterer desuden omfattende korrektioner af borgernes retsstilling; sundhedsklagesystemet dokumenterer omfattende kritik af sundhedspersoner og behandlingssteder. Svigtene omfatter mangelfuldt afgørelsesgrundlag, tilsidesat inddragelse og familiekontakt, manglende eller forsinket hjælp, ulovlige tvangsindgreb, utilstrækkelig beskyttelse og undersøgelse samt en kontrol- og ansvarskæde, der ikke har sikret rettidigt ophør og genopretning. På børneområdet er myndighedernes kundskab dokumenteret siden 2006, og senere selvstændige sagsudtag dokumenterer gentagne tilsidesættelser af de samme centrale garantier. På de øvrige områder fremgår de konkrete år og gentagelser af dokumentationen.

Samlet registreringssum – bruttosum af udvalgte kontrol- og korrektionsregistreringer i 2006 til 2025: 202.870.

Alene den kommunale social- og beskæftigelsesklageprøvelse omfatter 134.436 omgørelser: 54.663 ændrede eller ophævede afgørelsesudfald og 79.773 hjemvisninger. Hertil kommer 6.824 negative psykiatriske indgrebs- og delafgørelsesudfald, 354 politikritikafgørelser, 711 medholdsudfald ved dispositionsklager, 15.474 kritiske sundhedsklageudfald, 36.012 skatteklageudfald, 6.265 omgørelser og hjemvisninger i Udlændingenævnet samt 2.794 ombudsmandsregistreringer med kritik, henstilling eller anbefaling. Tallene gør et vedvarende problem i hundredtusindvis af kontrolregistreringer synligt; gentagne kontroller af samme hændelse eller borger kan indgå i flere spor.

Registreringssummen er et samlet mål for omfanget af de udvalgte kontrol- og korrektionsudfald. Hver kategori beholder sin konkrete bevisværdi: en hjemvisning, et medhold, en kritik og et ulovligt tvangsindgreb er forskellige udfald. Summen er derfor ikke en optælling af 202.870 forskellige personer eller særskilt fastslåede konventionskrænkelser. Den kommunale serie dækker 19 opgjorte årsperioder; overgangsåret 2013 mangler. Sundhedsserierne omfatter også privat behandling og i dele af de historiske år Grønland og Færøerne. Øvrige huller og enhedsændringer er angivet i årstabellerne. Internationale afgørelser, asylmedhold, patientskadeanerkendelser og undersøgelser af upåklagede sager vises særskilt. De er ikke lagt oven i registreringssummen.

Den særskilte børnedokumentation er mere direkte om faktisk ulovlig praksis: fem historiske praksisundersøgelser registrerer mindst 361 fejlbehæftede sagsforekomster blandt 571 undersøgte. Børnesagsbarometrene 2020–2024 registrerer 4.459 mangler ved fem centrale lovkrav i 3.629 undersøgte sagsforekomster. Mindst 1.446 sagsforekomster i disse fem udtag har en af de målte mangler. Tallene har deres egne nævnere og må ikke lægges sammen som unikke børn eller til klageomgørelserne. Rigsrevisionens efterfølgende undersøgelse finder mindst ét målt lovbrud i 69 procent af 3.148 første anbringelsesforløb fra 2022–2024. Det viser, at problemet fortsætter i upåklagede sager og i den faktiske beskyttelse af børn.

Den kontrollerede internationale opgørelse omfatter 24 forskellige EMD-forløb med endeligt fastslået konventionsbrud blandt domme afsagt i 2006–2025, opgjort efter endelig status den 11. oktober 2026. Den omfatter også 57 positive realitetsudtalelser fra FN's traktatkomitéer: 23 med udtrykkeligt konstateret krænkelse, heraf tre med yderligere fremadrettet beskyttelsesfund, og 34 med rent fremadrettet eller betinget beskyttelsesfund. Hertil kommer et særskilt konstateret artikel 22-procedurebrud i F.K.-sagen. De europæiske afgørelser angår blandt andet rettergangens varighed og effektiv prøvelse, forenings- og ytringsfrihed, diskrimination og familiesammenføring, frihedsberøvelse og psykiatrisk tvang, udvisning og børns privatliv, voldtægtsanmeldelsers efterforskning samt fængslers magtanvendelse og livsbeskyttelse.

FN-fundene angår navnlig beskyttelse mod tortur og overgreb ved udsendelse, børns beskyttelse, diskrimination, familieliv og psykiatrisk tvang. Dette er særskilte afgørelses- og fundklasser; der udledes ingen samlet unik offerunion af dem.

Den nationale konklusion hviler på flere forskellige bevislinjer: historiske praksisundersøgelser; nyere undersøgelser af upåklagede sager; konkrete borgerforløb; tilsynets egne aktiviteter og reaktioner; kendte internationale advarsler; og dokumenterede ansvarsfritagelser eller forsinkelser. At samme problem omtales i flere rapporter tælles som en kundskabs- og opfølgningskæde, når rapporterne bygger på samme materiale. Det tælles som uafhængig gentagelse, når nye sagsudtag eller nye hændelser faktisk undersøges. Denne sondring gør den systemiske kritik stærkere: den bliver efterprøvelig og afhænger ikke af oppustede tal.

1.1 Myndighederne har kendt problemerne længe

Anbringelsesundersøgelser offentliggjort i 2006, 2008, 2009 og 2011 dokumenterede mangler ved samtykke, børnefaglige undersøgelser, handleplaner, inddragelse og hjemgivelse. Rigsrevisionens beretning fra april 2026 fandt fortsat mindst ét af de målte lovbrud i 69 procent af 3.148 udvalgte børns første anbringelsesforløb fra 2022-2024. Statsrevisorerne fremhævede myndighedernes kendskab gennem mindst tyve år. En forklaring om nyopdagede problemer kan derfor ikke bære den institutionelle ansvarsvurdering. Det centrale spørgsmål er, hvorfor kendte beskyttelsesgarantier stadig svigtede i nye børns sager.

Et særskilt, historisk eksempel går længere tilbage. Ombudsmanden konstaterede i 2010, at centrale sundhedsmyndigheder i tyve år havde accepteret en ulovlig praksis, som i den beskrevne situation fritog sygehuslæger for ansvar for manglende journalføring. Dette er et konkret bevis på institutionelt accepteret ansvarsfritagelse. Det er ikke bevis for, at den samme praksis fortsatte uændret efter 2010; efterfølgende korrektion og genbehandling skal undersøges særskilt.

1.2 Mange forbedringer er ikke dokumenteret som forbedringer for borgeren

En ny vejledning, flere medarbejdere, et kursus, en handleplan eller et afsluttet tilsyn dokumenterer en aktivitet. Ingen af disse forhold dokumenterer alene lovlig praksis, leveret hjælp eller ophør af et rettighedstab. Langeland-forløbet viser forskellen konkret: ministeriet krævede i maj 2026 en ny prøvelse af lovlighed, genoptagelse og sanktioner, efter at Ankestyrelsen tidligere havde afvist yderligere tilsyn. Kommunal opnormering og organisatoriske ændringer havde ikke givet tilstrækkeligt grundlag for at lægge lovlig administration til grund.

Betegnelsen pseudoforbedring anvendes derfor om en påstået forbedring, som bruges som bevis for løst problem, selv om dens borgerrettede virkning ikke er dokumenteret, eller senere kontrol viser fortsatte fejl på det samme punkt. Manglende effektmåling beviser ikke alene, at enhver aktivitet har været virkningsløs. Den beviser, at myndigheden mangler grundlag for at erklære problemet løst. Ved gentagne alvorlige fund efter mange års indsatser skærpes kritikken til utilstrækkelig og utilstrækkeligt kontrolleret afhjælpning. En påstand om bevidst kosmetik kræver sit eget bevis.

1.3 Kontrollen kan afslutte sin sag mens borgerens tab fortsætter

Rigsrevisionens tilsynsundersøgelse omfattede 1.669 afsluttede sager fra 2018-2024: 1.114 blev afvist, 555 undersøgt nærmere. De fire undersøgte beføjelser til annullation, tvangsbøde, erstatningssøgsmål og bod blev ikke anvendt i dette materiale. Tallet 67 procent afviste vedrører tilsynssager. Det må ikke omskrives til afvisning af 67 procent af borgernes almindelige klager. Kritikken er tilsynets dokumenterede håndhævelses- og opfølgningssvaghed inden for undersøgelsen.

Hjemvisning til ny behandling er heller ikke hjemgivelse af et barn, leveret hjælp eller betaling af et tilkendt beløb. Kontrolsystemer, der primært tæller administrative slutpunkter, kan skjule den del af

rettighedstabet, som ligger før klagen eller efter medholdet. Myndighederne skal derfor dokumentere, hvad der faktisk skete med den berørte borger, og hvornår.

1.4 Ansvarsbeskyttelse og faktisk straffrihed er et hovedproblem

Materialet dokumenterer ikke en almindelig lovbestemt immunitet for alle offentligt ansatte. Det dokumenterer bestemte ansvarsfritagelser, begrænsninger af personlig økonomisk hæftelse, svage reaktioner og forløb, hvor myndighedernes egen langsomhed har svækket eller afskåret en disciplinær reaktion. Den ulovlige journalføringspraksis er det klareste eksempel på en institutionelt accepteret fritagelse. Politiets disciplinære resuméer og Tibet-forløbet viser andre mekanismer, som skal prøves efter deres konkrete rækkevidde.

Når en medarbejder eller leder kan fortsætte med samme indgrebsbeføjelse efter dokumenterede alvorlige pligtbrud, og ingen har undersøgt eller begrundet risikoen for gentagelse, er problemet større end utilstrækkelig straf. Det er et muligt nyt beskyttelsessvigt over for de næste borgere. Materialet bærer krav om undersøgelse af denne mekanisme. Det bærer en personlig beskyldning om serielle krænkelser, når samme aktør, flere konkrete hændelser, kundskab og fortsat funktion er dokumenteret. En sådan personkobling er ikke offentliggjort som et samlet nationalt register.

1.5 Ledelsespresset skal følges til den der udsteder eller fastholder ordren

Dansk Socialrådgiverforenings undersøgelse fra september 2024 registrerede, at 21 procent af 519 svarpersoner havde oplevet ulovlige afgørelser på deres arbejdsplads. Blandt de 109 ja-svarpersoner angav 77,1 procent økonomi og 53,2 procent øverste ledelses ønske som årsager; flere svar var mulige. Dette er professionelle respondenters vurderinger, ikke 109 domstolsfastslåede sager eller en måling af alle danske socialrådgivere. Det er et konkret og væsentligt spor til styring og ledelsesansvar.

Kombinationen af oplevet ledelsespres og svagt synligt personligt ansvar kan gøre efterlevelse af ledelsen til den nærmeste, mærkbare fordel og modstand til en oplevet ansættelsesrisiko. Denne incitamentsanalyse kan ikke omsættes til en bevist national sandsynlighed for fyring eller straf. Den skal prøves mod instrukser, personalesager, varsler, faglige indsigelser og ledernes faktiske reaktioner. Rapportens krav er at følge ansvar opad og beskytte dokumenteret lovlig modstand; ansvaret må ikke standse ved frontmedarbejderen.

Ledelses- og lydighedsmekanismen har også et officielt retligt grundlag: pligt til at følge visse ordrer, som senere viser sig ulovlige, kan kombineres med fravær af individuelt ansvar hos udføreren. Myndighedens ansvar består. Konkrete negative reaktioner på lovlige ytringer er dokumenteret i ombudsmandssager fra 2019 og i et 2025-forløb vurderet i 2026.

1.6 Staten har pligt til at beskytte også når individuel strafskyld ikke er afklaret

Positive forpligtelser omfatter efter den relevante rettighed forebyggelse, konkret beskyttelse, effektiv undersøgelse, tilgængelig prøvelse og afhjælpning. De har forskellige betingelser under EMRK artikel 2, 3, 8 og 13. Manglende personlig domfældelse ophæver ikke disse pligter. FN's Torturkomité kritiserede i 2023 blandt andet visse politiklageundersøgelsers for snævre fokus på individuel strafskyld. Alvorlige hændelser skal afklares, selv om den præcise skyldplacering endnu ikke kan fastslås.

Failure to protect anvendes her om myndighedernes svigt i at sikre den konkrete beskyttelse, som bindende rettigheder og nationale pligter kræver. Udtrykket er ikke en selvstændig dansk strafbestemmelse. Analysen bygger på de enkelte beskyttelsesregler og statsansvar. Den bygger ikke på den internationale politiske R2P-ramme. Den stærkeste dokumenterede sag skal kunne føres uden at løfte den over i et andet regelsæt med andre betingelser.

1.7 Tiden kan både forværre skaden og beskytte den ansvarlige

Forsinket hjælp, begrænset familiekontakt, langvarig uvished og sen prøvelse er forskellige følger, som kan forstærke hinanden. Samtidig kan forsinkelsen svække beviser, udløse forældelse eller formilde en reaktion mod den ansvarlige. Materialet dokumenterer konkrete disciplinærforløb, hvor næsten fire års sagsbehandling påvirkede reaktionen, og hvor en sen indstilling betød, at en disciplinærsag ikke blev rejst. Staten skal undersøge den oprindelige handling og sin egen ansvarsforsinkelse som to forhold.

Et forhøjet administrativt tidsmål er ikke en forbedring af borgerens ventetid. Ankestyrelsens mål blev ændret fra 13 til 30 uger, mens tiden i 2025 var omkring 35 uger. En kontrolafslutning på grundlag af det nye mål dokumenterer ikke opfyldelse af det gamle mål eller et effektivt retsmiddel i den enkelte sag.

1.8 Myndighedsskabelse af beviser og fortællinger skal prøves selvstændigt

Journaler, faglige vurderinger og domspræmisser får ikke højere bevisværdi alene ved at blive gentaget. Materialet rummer konkrete eksempler på forkert kildeangivelse i politirapporter, mangelfulde eller misvisende registreringer og senere undersøgelser, som ændrede tidligere officielle forklaringer. Ronnie Kristensens artikler og Marie Brobergs bog beskriver en oplevet mekanisme, hvor borgerens indsigelser selv omfortolkes til problemer ved borgeren. Den retlige prøve skal vise det oprindelige udsagn, dets ændring, den udeladte dokumentation og betydningen for beslutningen.

DUBU-forløbet i Langeland dokumenterer en risiko for ikke-retvisende aktivitetsregistreringer. Ombudsmandens meddelelse fra marts 2026 oplyser også om kommunens kompenserende tiltag og kontakt til KOMBIT. Det beviser ikke forsætlig forfalskning af samtlige journaler. Kravet er kontrol af rettede og fortsat urigtige oplysninger og de afgørelser, de blev brugt i.

1.9 Borgerens skade kan ikke reduceres til en administrativ fejlprocent

På børneområdet rammer garantisvigt retten til at blive hørt, familiens kontakt og beslutningsgrundlaget for indgrebet. Ved handicap kan forsinket støtte flytte nødvendige omsorgsopgaver til familie og begrænse selvstændighed. Ved sygdom og frihedsberøvelse kan udsat beskyttelse have følger, der ikke kan repareres ved et sent brev. Artiklerne om resonans og tab af virkning bidrager med et brugbart spørgsmål: kan dokumenterede indsigelser faktisk ændre beslutningen og hjælpen? De er analytiske modeller, ikke kliniske diagnoser eller selvstændige beviser på strafferetligt forsæt.

1.10 Rapportens samlede krav

Danmark skal kunne vise en sammenhængende kæde fra første kendte fejl til faktisk ophør, konkret genopretning og et kontrolleret værn mod gentagelse. Borgernes rettigheder må ikke være afhængige af, at de kan gennemføre gentagne klager, betale privat bistand eller holde til årelang sagskamp. Allerede dokumenterede fejl skal afhjælpes, mens yderligere ansvarsspor undersøges. Dokumentationsmangler må ikke bruges som begrundelse for at udsætte beskyttelse, som allerede har et tilstrækkeligt grundlag.

Rapporten kræver uafhængig genprøvelse af berørte forløb, sikring af originalmateriale, rettidig ansvarsvurdering, særskilt prøvelse af ledelse og tilsyn, konkret vurdering af fortsat adgang til indgrebsbeføjelser, faktisk genopretning og offentlig effektkontrol. Dokumenterede fejl, begrundede mistanker og manglende beviser holdes i hver sin liste. Det skaber ingen institutionel frifindelse. Det viser præcist, hvilke krav der kan føres nu, og hvilke konkrete akter der kan gøre de øvrige krav bevismæssigt fuldstændige.

1.11 Den menneskeretlige og folkeretlige hovedkonklusion

Rapportens samlede konklusion er, at børne- og familieforvaltning, social- og handicapforvaltning, beskæftigelsessagsbehandling, psykiatrisk udredning og tvang samt politi- og tilsynskontrol har svigtet centrale beskyttelsesgarantier massivt og systematisk. Skatte- og udlændingekontrollen dokumenterer desuden omfattende korrektioner af borgernes oprindelige retsstilling; sundhedsklagesystemet dokumenterer omfattende kritiske udfald. På børneområdet er gentagelsen dokumenteret gennem den undersøgte tyveårige periode. Den retlige anklage retter sig mod mangelfuld sikring af EMRK's rettigheder og de konkrete beskyttelsesopgaver under Børnekonventionen, Handicapkonventionen og ICCPR. Ved alvorlig behandling og frihedsberøvelse indgår også Torturkonventionen. Kapitel 6 og de juridiske beviskæder i kapitlerne 7-10 forbinder bestemmelserne med hvert område. Denne konklusion er rapportens dokumentbaserede juridiske analyse; de afgrænsede nationale lovbrud og de allerede afgjorte konventionskrænkelser identificeres særskilt.

Aggerholm mod Danmark, 45439/18, dom af 15. september 2020, giver et direkte dansk eksempel: EMD fastslog krænkelse af EMRK artikel 3 ved fortsat bæltefiksering. Der er således et afgjort dansk konventionsbrud inden for et område, hvor senere klageopgørelser fortsat finder ulovlig varighed. De senere afgørelser har egne bevis- og retsgrundlag; de kræver kontrol af den læring og beskyttelse, dommen skulle føre til.

Det folkeretlige ansvar ligger hos Danmark som stat. Kommunalt selvstyre, regional organisering, intern ansvarsfordeling og en medarbejders begrænsede personlige hæftelse kan ikke ophæve den traktatpligt, som staten skal opfylde. De relevante tilregnelsesregler og krav om ophør, reparation og forebyggelse af gentagelse er gennemgået i kapitel 6.19-6.21. Kritik af konkrete kontrolmyndigheders undladelser er derfor også kritik af statens beskyttelsesstruktur.

1.12 Ansvarsbeskyttelse kan forlænge statens eget beskyttelsessvigt

Når en myndighed ved, at alvorlige pligtbrud gentager sig, skal den undersøge både den enkelte handling og den fortsatte risiko. De danske beviser viser konkret ulovlig ansvarsfritagelse, forsinkelser som svækker reaktion og dokumenterede problemer med ledelsesstyring og beskyttelse af lovlig kritik. General Comment No. 31 fra 2004 og Gäfgen mod Tyskland fra 2010 giver det internationale grundlag for at prøve ansvarliggørelse og fortsat funktion ved alvorlige krænkelser. Den nationale personkobling mangler for en samlet påstand om navngivne serielle krænkere; i de dokumenterede individuelle kæder kan ansvar og risiko allerede kræves prøvet.

Responsibility to protect gennemgås med FN's afsnit 138-139 fra 2005 og den treleddede ramme fra 2009. Rapportens failure to protect-konklusion bæres direkte af menneskerettighedernes positive forpligtelser. En eventuel kvalifikation som forbrydelser mod menneskeheden kræver den særskilte beviskæde i kapitel 6.23-6.24. Den præcise folkeretlige opbygning styrker de krav, der kan føres på det foreliggende materiale, og identificerer det yderligere bevis, der kræves for et internationalt personligt strafansvar.

Indholdsfortegnelse

Sammenfatningen står først. Herefter følger dokumentation, ansvar, krav og analytiske bilag. Litteratur og fulde kilder er samlet sidst.

1 Sammenfatning af hovedkonklusionerne . . . 2

2 Dokumentationsgrundlag og beviskontrol . . . 8

3 Danmarks dokumenterede kendskab og den udeblevne afslutning af problemerne . . . 37

4 Forbedringer skal prøves på deres faktiske virkning . . . 40

5 Immunitet, ansvarsfritagelse og fastholdelse af risiko . . . 42

6 Positive forpligtelser menneskerettigheder og folkeretligt ansvar . . . 46

7 Børn og familier: beskyttelsesgarantier der svigter gennem nye generationer af sager . . . 56

8 Politi og ansvarskontrol: fra undladt beskyttelse til svækket reaktion . . . 62

9 Sundhed og psykiatri: tidsafhængige rettigheder, urigtige målinger og delt ansvar . . . 65

10 Social-, handicap- og beskæftigelsesområdet: hjælpens grundlag og det tab der flyttes til familien . . . 70

11 Andre myndighedsområder og kontrol af statens egne forklaringer . . . 73

12 Artiklernes og bøgernes bidrag: menneskelig virkning omsat til dokumenterbare forhold . . . 80

13 Mekanismer der kan gøre et kendt svigt vedvarende . . . 86

14 Krav om ophør, genopretning, virksomt tilsyn og ansvar . . . 89

15 Den samlede ansvarskonklusion og de stærkeste anbringender . . . 92

16 Dokumenterede fejl og præcis bevisstatus . . . 96

17 Mistanker og hypoteser der kræver yderligere bevis . . . 98

18 Manglende dokumenter og nødvendige undersøgelsesskridt . . . 99

19 Kilde- og beviskæder for de afgørende påstande . . . 102

20 Bilag A – lokaliseringsregister til Magtmisbrug & Forvaltningskultur . . . 105

21 Bilag B – lokaliseringsregister til De Retsløse . . . 121

22 Bilag C – kontrolskema til den enkelte ansvarspåstand . . . 122

23 Litteratur – bøger og artikler . . . 123

24 Kilder – offentlige originaler og præcise lokatorer . . . 125

2 Dokumentationsgrundlag og beviskontrol

2.1 Hvad der er samlet

Rapporten samler offentlige kontrolrapporter, praksisundersøgelser, lovtekster, domme, internationale rettighedsdokumenter og udgivne bøger og artikler. Hovedpåstandene forklares i rapporten. De korte, klikbare henvisningsnumre fører til litteratur- og kildeafsnittene sidst, hvor udgiver, titel, år, relevant passage og offentligt original-link er samlet. De menneskelige beretninger og teorier får deres præcise bevisfunktion.

Henvisninger til en PDF angiver dokumentets trykte sider, når det er sådan originalen nummererer dem; hvor et klik åbner en fysisk PDF-side, er denne angivet særskilt. En digital læser kan ignorere et sidefragment; det synlige sidetal eller afsnit i referencen identificerer stadig den relevante passage. Lovversion og domspræmis identificeres udtrykkeligt. Rapporten forudsætter ingen adgang til et privat filarkiv.

2.2 Fire forskellige bevisfunktioner

Primære kontrol- og retskilder dokumenterer den konkrete afgørelse, det afgrænsede kontrolfund, myndighedens udsagn eller den relevante regel. De prøves mod deres metode og gengivne originale akter. Publicerede personlige beretninger dokumenterer, hvad fortællerne beskriver, og udpeger originale sagsakter, som skal fremlægges. Teoretiske og essayistiske artikler bidrager med spørgsmål og forklaringsmodeller; deres generelle psykologiske eller biologiske udsagn er ikke i sig selv kliniske årsagsbeviser i en borgercase.

Gentagelse af den samme oplysning i flere analyser giver ikke flere uafhængige beviser. Et senere resumé skal kontrolleres mod den oprindelige tekst. Rapportens faktiske anklager står derfor på de navngivne kontrolfund, domme og identificerede originale akter. En metodebeskrivelse eller etikette om kvalitet giver ingen særskilt juridisk bevisværdi.

2.3 Systematisk betyder dokumenteret gentagelse og svigt i kontrolkæden

Rapportens konklusion om systematisk svigt bygger på varighed, gentagne nye fund, kendte pligter, relevante myndigheders problemviden, utilstrækkelig opfølgning og konkrete tab. Udtrykket indebærer ikke en påstand om, at enhver myndighedsafgørelse er ulovlig, eller at alle ansatte har et fælles skjult formål. Hvor instrukser, styring eller forsæt er dokumenteret, behandles de direkte. Hvor alene mønstret er dokumenteret, føres kritikken som et institutionelt mønster og et konkret undersøgelseskrav.

En enkelt alvorlig fejl kan udløse et krav uden at være systematisk. Gentagelse efter kundskab kan dokumentere et skærpet kontrolproblem, også uden en national offertotal. Institutionel viden er noget andet end den enkelte leders dokumenterede modtagelse. Ved personansvar forbindes dato, dokument, modtager, kompetence og realistisk handlemulighed med den konkrete fortsatte handling eller undladelse.

2.4 Den obligatoriske kæde for hvert kritikpunkt

Hvert afgørende kritikpunkt følger denne orden: konklusion; myndighedens konkrete udsagn; originalt bevis; uoverensstemmelse eller mangel; relevant regel; handling eller undladelse; juridisk afvigelse; resultatmæssig betydning; ansvar; konkret retsfølge eller krav. Dossiererne nedenfor anvender denne struktur. Et ikke-dokumenteret led registreres dér, hvor det mangler. Det ændrer ikke andre led, som er dokumenteret.

Påstandsoprindelse og kildekæde kontrolleres særskilt. Et resumé skal holdes op mod det dokument, som resuméet angiveligt gengiver. Sprog som faglig vurdering, ubestridt eller objektiv er ikke en selvstændig validering. Retlig subsumption skal identificere hvert gernings- eller pligtled. En afgørelses status i et journalsystem er ikke en dokumentation for dens lovlighed eller fuldbyrdelse.

2.5 Regnskaber der ikke må lægges sammen

Kontrolaktiviteter, afgørelsesfejl, personer, tab og ansvar er fem forskellige regnskaber. En person kan have flere sager, og samme sag kan indgå i kommune, Ankestyrelse, domstol og international prøvelse. En fejl kan være materiel, processuel, registreringsmæssig eller tidsmæssig. Hver af disse kan have retlig betydning, men de betyder ikke det samme. Klageudfald skal desuden skelne mellem ændring, hjemvisning, stadfæstelse med kritik, afvisning og ophør.

Alle brøker i rapporten bevarer nævneren og måleperioden. Delkriterier kan overlappe. Afrundede procenter omregnes ikke til angiveligt eksakte personantal. Metodeændringer, nye registreringskategorier og reviderede årstal skal fremgå, før en trend kaldes en forbedring. Fortsatte og uafsluttede forløb kan ikke slettes fra et tidsregnskab, fordi et gennemsnit kun omfatter afsluttede sager.

2.6 Afgrænsede rettelser der styrker sagen

En hjemvisning dokumenterer ikke automatisk alle led i en påstand om en oprindelig ulovlig afgørelse. Det konkrete hjemvisningsgrundlag skal vises. Tilsynets afvisningsprocent omskrives ikke til almindelige borgerklager. Retssikkerhedslovens almindelige sagsfrister følger § 3 og den supplerende § 3 a; § 7 a har en anden opfølgningsfunktion. Forvaltningslovens § 23 har en 14-dages frist for at kræve skriftlig begrundelse for en mundtlig afgørelse. ([97]; [71])

Den nye psykologautorisationsordnings overgangsregel tillader bestemte personer, der havde ret til titlen ved udgangen af 2025, at anvende den frem til 31. december 2028. Der udledes ikke automatisk ret til en bestemt behandling, et bestemt præparat eller en bestemt diagnose af en menneskerettighedshenvisning. EU-Chartrets anvendelse kræver forbindelse til EU-retten; artikel 41 er rettet til Unionens institutioner. Disse lokale rettelser fjerner ingen dokumenteret myndighedsfejl. ([119]; [59]; Kristensen [9]; Kristensen [11])

2.7 Den samlede optælling af kontrol og korrektion i 2006 til 2025

Samlet registreringssum – bruttosum af udvalgte kontrol- og korrektionsregistreringer i 2006 til 2025: 202.870.

Opgørelsen nedenfor sammentæller de nøjagtige heltal i de valgte års- og kontrolstatistikker. En periode med samme tal gengivet i flere årsrapporter medregnes én gang. En opdateret portalversion og en ældre årsrapport lægges ikke oven i hinanden. Hjemvisning, ændring, kritik og udtrykkelig ulovlighed får deres egne kolonner eller delsummer. Rapporter udgivet i 2026 kan indgå, når de opgør afgørelser eller forløb fra senest 2025. Hændelsesåret kan ligge før afgørelsesåret.

Kontrolspor	Opgjorte år	Antal	Optællingsenhed
Kommunale social- og beskæftigelsesklager	2006–2012 og 2014–2025	134.436	Ændret/ophævet eller hjemvist afgørelsesregistrering
Psykiatrisk tvang	2011–2025 nationalt; udvalgte regionale år 2008–2010	6.824	Tilsidesættelse eller særskilt formelt ulovlig/varighedsdel
Politiets adfærdsklager	2006–2025	354	Afgørelse med kritik

Kontrolspor	Opgjorte år	Antal	Optællingsenhed
Politiets dispositionsklager	2019–2020	711	Førsteinstansudfald med helt/delvist medhold
Sundhedspersoners disciplinære klager	2006, 2011–2012, 2014–2017 og 2021–2025	6.413	Kritisk sagsudfald i valgte kategorier
Sundhedens forløbs- og behandlingsstedsklager	2011–2017 og 2021–2025	9.061	Kritisk forløbs-/stedudfald
Skatteklager	Medhold 2014–2025; særskilt hjemvisning 2025	36.012	35.759 medhold + 253 hjemvisninger
Udlændingenævnet	2013–2021	6.265	1.834 omgørelser + 4.431 hjemvisninger
Folketingets Ombudsmand	2006–2025	2.794	Journalsag i kritik/henstilling/anbefaling mv.-gruppen
Samlet registreringssum	Valgte perioder inden for 2006–2025	202.870	Bruttosum af de ovenstående registreringer

Summen har en præcis, begrænset funktion: den viser, hvor mange negative eller korrigerende kontroludfald de navngivne kildeserier faktisk registrerer. Den er ikke en fælles hændelses- eller personunion. Sundhedens person- og forløbsklager kan angå samme behandling; Ombudsmanden kan behandle en sag fra et andet af sporene. Genoptagelser og gentagne klager kan også vedrøre samme borger. Udfaldsklassen identificerer ikke alene den præcise fejlgrund eller retsfølge. Disse registreringer er konkrete kontrolresultater; den individuelle retlige kvalifikation føres fra originalafgørelsens dokumenterede faktum til den relevante regel, handling, afvigelse, konsekvens og ansvar.

Den retligt mere direkte psykiatriske del viser 6.550 registrerede tilsidesættelser i de valgte nationale og regionale tabeller, yderligere 142 formelt ulovlige godkendelser i 2024–2025 samt 132 særskilt identificerede varighedstilsidesættelser i 2017 og 2025. De enkelte afgørelsesdele skal stadig kobles til indgrebet og senere prøvelse. Politiets 354 kritikafgørelser står som deres egen dokumenterede kritikklasse. En bred omgørelseskategori bruges således ikke til at skjule de mere direkte ulovligheds- og kritikfund.

2.8 Kommunale klageafgørelser år for år

Den kommunale delsum er 134.436 = 51.823 i 2006–2012 + 82.613 i 2014–2025. Den valgte serie indeholder 54.663 ændrede/ophævede og 79.773 hjemviste udfald blandt 479.580 realitetsregistreringer. Ældre sociale nævn og beskæftigelsesankenævn samt senere Ankestyrelsesdata har forskellig kompetence- og lovdækning. Der beregnes derfor ikke en homogen tyveårig fejlprocent. Kommunernes egne rettelser før videresendelse til klageinstansen indgår ikke. Det manglende år 2013 er et hul, ikke nul omgørelser.

Afgørelsesår	Ændret/ophævet	Hjemvist	Omgjort i alt	Realitetsudfald	Kilde
2006	2.896	3.497	6.393	24.915	[143]
2007	2.295	3.567	5.862	20.416	[144]
2008	2.679	3.991	6.670	24.494	[144]

Afgørelsesår	Ændret/ophævet	Hjemvist	Omgjort i alt	Realitetsudfald	Kilde
2009	3.114	4.318	7.432	28.452	[144]
2010	3.406	4.900	8.306	32.764	[144]
2011	4.068	4.890	8.958	32.116	[144]
2012	3.601	4.601	8.202	32.066	[145]
2014	3.964	4.607	8.571	35.590	[146]
2015	3.235	3.994	7.229	27.100	[146]
2016	2.935	3.640	6.575	22.491	[146]
2017	3.107	4.636	7.743	25.815	[146]
2018	3.757	4.438	8.195	26.861	[146]
2019	3.409	4.412	7.821	24.038	[146]
2020	2.746	4.170	6.916	23.608	[146]
2021	2.129	3.351	5.480	20.995	[146]
2022	2.045	3.510	5.555	18.415	[146]
2023	2.037	3.662	5.699	19.210	[146]
2024	1.473	3.934	5.407	17.307	[146]
2025	1.767	5.655	7.422	22.927	[146]
I alt	54.663	79.773	134.436	479.580	Én valgt kildeversion pr. år; 2013 udeladt

Et nyt officielt CSV-udtræk fra Talportalen blev kontrolleret den 11. oktober 2026. Samtlige 12 landstotaler for 2014–2025 og de fire udfaldskolonner stemmer med den valgte registerversion fra 7. oktober 2026. Der er 26 valgte lovgrupper; en gruppe uden data er udeladt i selve eksporten. Kun Hele landet/I alt indgår, ingen kommune tilføjes. Den dynamiske portalserie er fastlåst til dette udtræk. Senere rettelser kan give andre tal. Den ældre årsrapportserie for 2018–2024 summerer til 45.022 omgørelser, mens den valgte portalversion for samme år summerer til 45.073. De er versioner af samme årsspor og medregnes ikke begge. En reproduktion skal bruge samme år, lovgrupper, myndighedsniveau og udfaldsfiltre. Begge komplette årsoriginaler for 2006 og 2012 er hentet fra de angivne offentlige webarkivkopier og originaltabellerne kontrolleret. De bekræfter 6.393 og 8.202. En konkret intern difference i 2006-tabel 4 bevares: de lovopdelte rækker summerer til 2.897 ændrede/ophævede, mens den nationale total og tabel 1 giver 2.896. Opgørelsen bruger det gentagne nationale totalfund; differencen er én registrering og ikke et nyt dokumenteret kontroludfald. De ældre og nyere årsserier præsenteres med deres egne kilders kompetence; de lægges ikke frem som identiske statistiske populationer.

2013 er undersøgt særskilt i begge årsoriginaler. Statsforvaltningen registrerer 7.696 beskæftigelsesankenævnsafgørelser og 9.084 sociale nævnsafgørelser i første halvår, i alt 16.780. Tabellen viser ikke, hvor mange der er stadfæstet, ændret/ophævet, hjemvist eller afvist. Ankestyrelsens årsrapport omtaler 11.000 afsluttede kommunale klager efter overførslen fra 1. juli, uden den nødvendige

udfaldsmatrix og realitetsnævner; afrundingsgraden specificeres ikke. Årsrapportens 22.765 afslutninger på alle bevillingsområder omfatter andre klageområder. Tidligere principielle nævnsafgørelser kunne også prøves igen i Ankestyrelsen. Disse aktivitetstal må derfor ikke lægges til som omgørelser eller én homogen fuldårs-population. Den aktuelle portal viser 2014 og frem. Et præcist 2013-tal kræver to originale halvårsudtræk med ens udfaldsdefinition og udelukkelse af andeninstansgentagelser. [147]; [148].

2.9 Psykiatrisk tvang og varighed

6.824 = 6.362 nationale tilsidesættelser i 2011–2025 + 188 tilsidesættelser i de afgrænsede regionale udtag for 2008–2010 + 46 og 96 formelt ulovlige godkendelser i henholdsvis 2024 og 2025 + 50 og 82 særskilte varighedstilsidesættelser i henholdsvis 2017 og 2025. De 50 fra 2017 er i originalen udtrykkeligt udeladt af hovedstatistikken. 2023-totalen omfatter varighed efter den daværende tælleregel; en særskilt 2023-varighedsserie tilføjes derfor ikke. 2006–2010 er ikke en fuld landsserie.

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2011	313	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[149]
2012	244	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[149]
2013	352	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[149]
2014	462	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[150]
2015	723	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[151]
2016	513	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[151]
2017	382	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[151]
2018	370	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[152]
2019	362	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[153]
2020	522	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[154]
2021	464	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[154]
2022	460	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[154]
2023	497	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[51]
2024	279	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[51]
2025	419	Nævnets regionale landsopgørelse af tilsidesættelser	[51]
2008	8	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[155]
2009	4	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[155]
2009	51	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[156]
2010	2	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[155]
2010	34	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[156]
2010	89	Afgrænset regional opgørelse, øvrige regioner mangler	[157]
2017	50	Varighed tilsidesat	[151]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2024	46	Godkendt, formelt ulovligt	[51]
2025	96	Godkendt, formelt ulovligt	[51]
2025	82	Varighed tilsidesat	[51]
I alt	6.824	Sum af valgte registreringer	Års- og klasseafgræ nsninger ovenfor

Kildeafvigelser bevares: regionstabellen for 2017 giver 382 tilsidesættelser, mens typetabellen giver 383; opgørelsen bruger 382. I 2024 afviger regionale og typeopdelte totaler også; den valgte regionsserie anvendes én gang. Formelt ulovlige godkendelser ligger i en anden udfaldsklasse end tilsidesættelser. Ikke offentliggjorte eller versionsmæssigt uafstemte varighedsdele sættes ikke til nul og lægges ikke til uden dokumenteret adskillelse. Et nævnsresultat om en afgørelsesdel er ikke nødvendigvis en særskilt patient eller hændelse.

2.10 Politi og klagekontrol

Der er 354 afgørelser med kritik ved adfærdsklager i 2006–2025. De 711 medholdsudfald ved dispositionsklager dækker alene 2019–2020: 380 i 2019 og 331 i 2020. Dispositionsklagers andeninstansmedhold tilføjes ikke, fordi samme sag kan være med i førsteinstanstallet. Blødere beklagelses- eller uhensigtsmæssighedsudfald indgår ikke i den valgte kritiksum. Disciplinære eksempler omtalt i rapporten tælles ikke som yderligere afgørelser oven i årsstatistikken.

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2006	7	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2007	14	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2008	8	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2009	5	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2010	3	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2011	7	adfærdsklageafgørelser med kritik	[158]
2012	25	adfærdsklageafgørelser med kritik	[159]
2013	22	adfærdsklageafgørelser med kritik	[160]
2014	30	adfærdsklageafgørelser med kritik	[161]
2015	21	adfærdsklageafgørelser med kritik	[162]
2016	24	adfærdsklageafgørelser med kritik	[163]
2017	17	adfærdsklageafgørelser med kritik	[164]
2018	11	adfærdsklageafgørelser med kritik	[165]
2019	19	adfærdsklageafgørelser med kritik	[166]
2020	9	adfærdsklageafgørelser med kritik	[167]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2021	15	adfærdsklageafgørelser med kritik	[168]
2022	30	adfærdsklageafgørelser med kritik	[169]
2023	16	adfærdsklageafgørelser med kritik	[170]
2024	45	adfærdsklageafgørelser med kritik	[171]
2025	26	adfærdsklageafgørelser med kritik	[172]
2019	380	førsteinstans-klageudfald med helt/delvist medhold	[173]
2020	331	førsteinstans-klageudfald med helt/delvist medhold	[174]
I alt	1.065	Sum af valgte registreringer	Års- og klasseafgræ nsninger ovenfor

2.11 Sundhedspersoner og behandlingssteder

De nøjagtigt optalte valgte sundhedsklageklasser giver 6.413 kritiske disciplinære/personrelaterede udfald og 9.061 kritiske forløbs-/behandlingsstedsudfald. I de ældre år omfatter kritisk udfald de angivne kritik-, indskærpelses- og eventuelle tiltaleanmodningsklasser. I de nyere portalår er tilbagebetalingsafslutninger med kritik medregnet som en disjunkt slutkategori. Personers delafgørelser tilføjes ikke oven i sagsudfaldene. Den offentliggjorte serie omfatter også privat behandling og i dele af perioden Grønland/Færøerne; den angives derfor som klagesystemets registreringer, ikke som en ren optælling af offentligt ansatte eller hændelser i Danmark. Sted- og personklager kan vedrøre samme behandling.

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2006	569	kritiske sagsafgørelser	[175]
2011	716	kritiske sagsafgørelser	[176]
2012	531	kritiske sagsafgørelser	[177]
2014	445	kritiske sagsafgørelser	[178]
2015	414	kritiske sagsafgørelser	[179]
2016	464	kritiske sagsafgørelser	[180]
2017	451	kritiske sagsafgørelser	[181]
2021	661	kritiske sagsafslutninger	[182]
2022	675	kritiske sagsafslutninger	[182]
2023	545	kritiske sagsafslutninger	[182]
2024	524	kritiske sagsafslutninger	[182]
2025	418	kritiske sagsafslutninger	[182]
2011	73	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[178]
2012	483	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[178]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2013	466	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[178]
2014	527	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[178]
2015	763	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[179]
2016	732	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[180]
2017	599	behandlingsstedsafgørelser med kritik	[181]
2021	1.039	kritiske forløbssagsafslutninger	[182]
2022	1.204	kritiske forløbssagsafslutninger	[182]
2023	1.076	kritiske forløbssagsafslutninger	[182]
2024	1.006	kritiske forløbssagsafslutninger	[182]
2025	1.093	kritiske forløbssagsafslutninger	[182]
I alt	15.474	Sum af valgte registreringer	Års- og klasseafgræ nsninger ovenfor

Disciplinærserien har ikke de nøjagtigt afstemte år 2007–2010, 2013 og 2018–2020 i denne delsum; forløbsserien mangler 2006–2010 og 2018–2020. Registerrækker for 2021–2025 er fastlåst til STPK i tal-versionen af 5. oktober 2026 og angiver kategori og afgørelsesår. En senere portalversion må ikke blandes ind i samme sum. Manglende år er uopgjort kritik, ikke frifindelse. Den konkrete offentlige tilregnelse og retten til afhjælpning skal føres i det enkelte forløb.

2.12 Skatteklager

35.759 fulde eller delvise medholdsudfald i 2014–2025 samt 253 særskilt registrerede hjemvisninger i 2025 giver 36.012 kontrol- og korrektionsregistreringer. Skatteankestyrelsens fem klageaktører er omfattet. Hjemvisninger før 2025 ligger ikke som en ensartet særskilt kategori og antages ikke at være nul. Samme klagenummer kan deles i flere klager; et medhold kræver originalkontrol, før dets årsag betegnes som en bestemt oprindelig ulovlighed.

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2014	1.792	fulde/delvise medholdsafgørelser	[183]
2015	2.985	fulde/delvise medholdsafgørelser	[184]
2016	3.968	fulde/delvise medholdsafgørelser	[185]
2017	4.182	fulde/delvise medholdsafgørelser	[186]
2018	3.120	fulde/delvise medholdsafgørelser	[187]
2019	3.197	fulde/delvise medholdsafgørelser	[188]
2020	3.071	fulde/delvise medholdsafgørelser	[189]
2021	2.553	fulde/delvise medholdsafgørelser	[190]
2022	2.873	fulde/delvise medholdsafgørelser	[191]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2023	2.970	fulde/delvise medholdsafgørelser	[192]
2024	2.302	fulde/delvise medholdsafgørelser	[193]
2025	2.746	fulde/delvise medholdsafgørelser	[114]
2025	253	hjemvisningsudfald	[114]
I alt	36.012	Sum af valgte registreringer	Års- og klasseafgræ nsninger ovenfor

2.13 Udlændingenævnets omgørelser og hjemvisninger

De valgte rå udfaldstal for 2013–2021 giver 1.834 omgørelser og 4.431 hjemvisninger, i alt 6.265. Familie, erhverv, visum og EU medregnes i de år, hvor kategorierne indgår. De senere offentliggjorte afrundede procenter for 2022–2025 omsættes ikke til opfundne heltal. Forhold før nævnets oprettelse og manglende senere rå tal står som åbne opgørelsesbehov.

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2013	229	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[194]
2013	34	omgjort i Erhverv m.v.	[194]
2014	202	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[195]
2014	31	omgjort i Erhverv m.v.	[195]
2015	159	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[196]
2015	26	omgjort i Erhverv m.v.	[196]
2016	166	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[197]
2016	20	omgjort i Erhverv m.v.	[197]
2017	166	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[198]
2017	36	omgjort i Erhverv m.v.	[198]
2017	5	omgjort i Visum	[198]
2018	69	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[199]
2018	14	omgjort i Erhverv m.v.	[199]
2018	11	omgjort i Visum	[199]
2019	49	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[200]
2019	7	omgjort i Erhverv m.v.	[200]
2019	5	omgjort i Visum	[200]
2019	1	omgjort i EU	[200]
2020	73	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[201]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2020	1	omgjort i Erhverv m.v.	[201]
2020	9	omgjort i Visum	[201]
2020	17	omgjort i EU	[201]
2021	396	omgjort i Familiesammenføring m.v.	[202]
2021	42	omgjort i Erhverv m.v.	[202]
2021	7	omgjort i Visum	[202]
2021	59	omgjort i EU	[202]
2013	293	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[194]
2013	165	hjemvist i Erhverv m.v.	[194]
2014	242	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[195]
2014	165	hjemvist i Erhverv m.v.	[195]
2015	302	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[196]
2015	104	hjemvist i Erhverv m.v.	[196]
2016	383	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[197]
2016	109	hjemvist i Erhverv m.v.	[197]
2017	402	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[198]
2017	76	hjemvist i Erhverv m.v.	[198]
2017	17	hjemvist i Visum	[198]
2018	409	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[199]
2018	35	hjemvist i Erhverv m.v.	[199]
2018	25	hjemvist i Visum	[199]
2019	453	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[200]
2019	22	hjemvist i Erhverv m.v.	[200]
2019	21	hjemvist i Visum	[200]
2019	43	hjemvist i EU	[200]
2020	384	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[201]
2020	25	hjemvist i Erhverv m.v.	[201]
2020	41	hjemvist i Visum	[201]
2020	85	hjemvist i EU	[201]
2021	401	hjemvist i Familiesammenføring m.v.	[202]
2021	51	hjemvist i Erhverv m.v.	[202]

År eller periode	Antal	Kildekategori	Kilde
2021	57	hjemvist i Visum	[202]
2021	121	hjemvist i EU	[202]
I alt	6.265	Sum af valgte registreringer	Års- og klasseafgræ nsninger ovenfor

2.14 Ombudsmandens gennemgående kontrolspor

Folketingets Ombudsmand har i 2006–2025 i alt 2.794 afsluttede journalsager i den offentliggjorte gruppe kritik, henstilling, anbefaling mv. Gruppen er bredere end rent konstaterede lovbrud. Den dokumenterer et gennemgående negativt eller korrigerende kontrolspor. De principielle offentliggjorte sager og myndighedsopdelinger tælles ikke én gang til.

Afgørelsesår	Kritik/henstilling mv.	Kilde
2006	217	[203]
2007	279	[204]
2008	162	[205]
2009	190	[206]
2010	137	[207]
2011	153	[208]
2012	83	[209]
2013	124	[210]
2014	166	[211]
2015	156	[212]
2016	153	[213]
2017	135	[214]
2018	121	[215]
2019	105	[216]
2020	138	[217]
2021	78	[218]
2022	126	[219]
2023	92	[220]
2024	81	[221]
2025	98	[222]
I alt	2.794	Samtlige 20 afgørelsesår 2006–2025

2.15 Afgjorte internationale krænkelser og særskilte beskyttelsesfund

EMD-opgørelsen for domsår 2006–2025 indeholder 25 krænkelsesdomsakter, men 24 forskellige forløb med et endeligt brud, opgjort efter endelighedsstatus den 11. oktober 2026. Mortensen er afsagt den 21. oktober 2025 og blev endelig den 21. januar 2026. Savran-kammerdommen fra 2019 og Storkammerets dom fra 2021 angår samme klagenummer 57467/15 og er ikke to forskellige forløb. Kammerets betingede artikel 3-fund blev erstattet af den endelige storkammerdom med artikel 8-brud og intet artikel 3-brud. Den endelige konventionsmæssige bevisstatus følger den sidste relevante dom. En udvisningsafgørelses krænkelse er ikke i sig selv bevis for, at udsendelsen blev fuldbyrdet.

Domsår	Krænkelsesdomsakter	Kilde
2006	2	[223]
2007	0	[224]
2008	2	[225]
2009	3	[226]
2010	0	[227]
2011	1	[228]
2012	0	[229]
2013	0	[230]
2014	0	[231]
2015	0	[232]
2016	1	[233]
2017	0	[234]
2018	0	[235]
2019	2	[236]
2020	1	[237]
2021	3	[238]
2022	1	[239]
2023	3	[240]
2024	4	[241]
2025	2	[242]
I alt	25 domsakter / 24 endelige forløb	Savran-forløbet tælles én gang

For FN’s seks relevante traktatkomitéer indeholder det kontrollerede afgørelsesudtag inden for undersøgelsesperioden 2006–2025 57 positive realitetsudtalelser: 7 fra Torturkomitéen, 31 fra Menneskerettighedskomitéen, 3 fra Kvindekomitéen, 6 fra Racediskriminationskomitéen, 8 fra Børnekomitéen og 2 fra Handicapkomitéen. 20 har alene et konstateret krænkelsesfund, tre har både et konstateret og et udtrykkeligt fremadrettet fund, og 34 har alene et fremadrettet eller betinget beskyttelsesfund. Således indeholder 23 et udtrykkeligt konstateret krænkelsesfund.

Vedtagelsesdatoerne i denne liste løber fra 6. marts 2006 til 24. maj 2024; ingen af de 57 er særskilt vedtaget i 2025. H.H. er vedtaget i maj 2024, selv om originaldokumentet udgives i januar 2025. Listen er et originalkontrolleret udtag og ikke en garanti for, at enhver positiv FN-afgørelse er indfanget. Et retligt eller processuelt krænkelsesfund i en børnesag beviser ikke, at den varslede fysiske skade blev gennemført. F.K., CAT/C/70/D/743/2016, har særskilt konstateret artikel 22-procedurebrud i en sag, hvis realitetsklage blev afvist, og ligger uden for de 57 realitetsudtalelser. FN-komitéernes udtalelser og EMD's bindende domme har forskellige retlige funktioner. De vises som internationale ansvarsfund og lægges ikke oven i de nationale registreringsrækker som nye, deduplikerede borgerskader.

Savran-originalerne: [243]; [244].

Den internationale total skal reproduceres ved sagsnumre og udfald i [245] og [246].

De 24 forskellige EMD-forløb nedenfor identificeres ved klagenummer, domsdato, artikel og bærende fund. Flere klagere eller artikelfund i samme dom giver ikke flere forløb. Hvor det friske originaludtræk var blokeret, er den konkrete kontrolkilde et officielt domsresumé eller en officiel fuldbyrdelsesresolution. Originaldommens offentlige HUDOC-link bevares, og der opfindes ingen præmisnumre. Domsåret angiver kontrollens tidspunkt og må ikke omdannes til den underliggende hændelses dato.

Domsdato	Krænket regel	Forløb og dokumenteret fund	Original og kontrolkilde
2006-01-11	EMRK 11	Sørensen og Rasmussen mod Danmark [Storkammer]; 52562/99, 52620/99. Danmark beskyttede ikke tilstrækkeligt de to klageres negative foreningsfrihed mod private arbejdsgiveres eksklusivaftaler. Statens positive beskyttelsesforpligtelse blev tilsidesat.	[247]; [248]
2006-09-28	EMRK 6 § 1	Iversen mod Danmark; 5989/03. Den civile lægeerstatningssag varede næsten otte år og ni måneder. Forelæggelser for Retslægerådet og Arbejdsskadestyrelsen forlængede rettergangen betydeligt, og begge var offentlige myndigheder. På grund af personskaden og dens konsekvenser krævedes særlig omhu. Den samlede varighed krænkede artikel 6 § 1. Endelig 2006-12-28.	[249]; [250]; [251]
2008-12-11	EMRK 6 § 1	Hasslund mod Danmark; 36244/06. Straffesagen varede ca. 10 år og 9 måneder. Behandlingen i Procesbevillingsnævnet tog ca. 1 år og 8 måneder, herunder otte måneders passivitet på grund af en fejl. Den samlede varighed var urimelig. Endelig 2009-03-11.	[252]; [253]
2008-12-11	EMRK 6 § 1	Moesgaard Petersen mod Danmark; 32848/06. Straffesagens samlede varighed på næsten ti år overskred rimelig tid. EMD udpegede navnlig den otte måneder lange periode, hvor sagen lå stille i Procesbevillingsnævnet ved en fejl. Endelig 2009-03-11.	[254]; [255]
2009-01-22	EMRK 6 § 1; 13	Christensen mod Danmark; 247/07. En civil lægeerstatningssag varede næsten elleve år gennem to retsinstanser. Domstolene havde selv ansvar for at overvåge fremdriften. Klageren havde ikke et tilstrækkeligt, effektivt og tilgængeligt retsmiddel mod forsinkelsen. Endelig 2009-04-22.	[256]; [257]; [258]

Domsdato	Krænket regel	Forløb og dokumenteret fund	Original og kontrolkilde
2009-03-26	EMRK 6 § 1; 13; P1-1	Valentin mod Danmark; 26461/06. Konkursbehandlingen varede ca. 17 år og 4 måneder, og klageren mistede rådigheden over sin ejendom i næsten sytten år. Varigheden, fraværet af et effektivt retsmiddel og den uforholdsmæssige byrde på ejendomsretten udgjorde tre konventionsfund. Endelig 2009-06-26.	[259]; [258]
2009-07-02	EMRK 6 § 1	Nielsen mod Danmark; 44034/07. En civil erstatningssag om selskabstømning varede ca. 11 år og 2 måneder for én instans og sluttede den 10. december 2008. Den samlede varighed var urimelig. Endelig 2009-10-02.	[260]; [258]
2011-06-14	EMRK 8	Osman mod Danmark; 38058/09. Myndighederne afslog at genoprette en mindreårig piges opholdstilladelse efter et ophold i Kenya, som var iværksat af hendes forældre. Hendes stærke tilknytning til Danmark, alder og interesser blev ikke tillagt tilstrækkelig vægt. Endelig 2011-09-14.	[261]; [262]
2016-05-24	EMRK 14 sammenholdt med 8	Biao mod Danmark [Storkammer]; 38590/10. 28-årsreglen gav personer af dansk oprindelse en fordel, som ramte andre etniske grupper forskelligt. Danmark havde ikke godtgjort den fornødne objektive og rimelige begrundelse for den indirekte etniske forskelsbehandling.	[263]; [263]; [264]
2019-07-09	EMRK 5 § 1	Tim Henrik Bruun Hansen mod Danmark; 51072/15. Ved fortsat forvaring havde landsretten ikke forsøgt at fremskaffe en ny ekstern medicinsk vurdering. Faktum var utilstrækkeligt oplyst til at godtgøre fortsat nødvendighed og den fornødne sammenhæng mellem dommen og frihedsberøvelsen. Endelig 2019-10-09.	[265]; [266]
2020-09-15	EMRK 3 materiel	Aggerholm mod Danmark; 45439/18. En psykiatrisk patient var bæltefikseret i næsten 23 timer. Staten dokumenterede ikke, at den fortsatte fiksering var nødvendig. Krænkelsesfundet angår fortsættelsen; det må ikke gengives som et fund om, at iværksættelsen fra første minut var ulovlig. Endelig 2020-12-15.	[267]; [136]
2021-07-09	EMRK 8	M.A. mod Danmark [Storkammer]; 6697/18. En generel treårig ventetid for familiesammenføring for personer med midlertidig subsidiær beskyttelse blev anvendt uden en tilstrækkelig individuel afvejning. Danmark opfyldte ikke den positive forpligtelse til at sikre en rimelig balance omkring familielivet.	[268]; [268]; [269]
2021-09-14	EMRK 8	Abdi mod Danmark; 41643/19. En fastboende mand, der var kommet til Danmark som fireårig, fik en udvisningsafgørelse med et permanent indrejseforbud. Afvejningen af hans tilknytning og de forhold, der begrundede udvisningen, opfyldte ikke artikel 8. Endelig 2022-01-17.	[270]; [271]; [272]; [273]; [274]
2021-12-07	EMRK 8	Savran mod Danmark [Storkammer]; 57467/15. Ved udvisning med permanent indrejseforbud blev den psykiske sygdom og dens betydning for den strafferetlige skyld ikke tilstrækkeligt indarbejdet i afvejningen. Storkammeret fastslog artikel 8-krænkelse; det fastslog ikke artikel 3-krænkelse.	[275]; [276]; [277]

Domsdato	Krænket regel	Forløb og dokumenteret fund	Original og kontrolkilde
2022-12-06	EMRK 8, de to børns privatliv	K.K. and Others mod Danmark; 25212/21. De to børn havde ikke en tilstrækkelig alternativ adgang til retlig anerkendelse af relationen til den tiltænkte mor. Det generelle forbud mod stedbarnsadoption efter kommercielt surrogati skabte retlig usikkerhed og gav ikke børnenes konkrete interesser tilstrækkelig vægt. Endelig 2023-03-06.	[278]; [279]
2023-09-05	EMRK 8	Noorzae mod Danmark; 44810/20. En afghansk statsborger, som havde stærk tilknytning til Danmark fra en ung alder og svag tilknytning til Afghanistan, fik en udvisningsafgørelse med tolv års indrejseforbud. Den konkrete proportionalitetsvurdering bar ikke indgrebet. Endelig 2023-12-05.	[280]; [281]; [273]
2023-09-05	EMRK 8	Sharifi mod Danmark; 31434/21. En afghansk statsborger med stærk tilknytning til Danmark fra en ung alder og svag tilknytning til Afghanistan fik en udvisningsafgørelse med tolv års indrejseforbud. Den konkrete proportionalitetsvurdering bar ikke indgrebet. Endelig 2023-12-05.	[282]; [281]; [273]
2023-10-03	EMRK 3 materiel; 3 processuel	El-Asmar mod Danmark; 27753/19. Staten godtgjorde ikke, at brugen af peberspray mod en indsat var strengt nødvendig. Undersøgelsen af magtanvendelsen og overholdelsen af sikkerhedsforskrifter var utilstrækkelig. EMD fastslog både det materielle og det processuelle artikel 3-brud. Endelig 2024-01-03.	[283]; [284]
2024-04-09	EMRK 8	Nguyen mod Danmark; 2116/21. En udvisningsafgørelse med tolv års indrejseforbud gav ikke tilstrækkelig vægt til klagerens lange ophold, underordnede rolle i kriminaliteten og omsorg for en voksen datter med handicap og et mindreårigt barn. Landsretten havde ikke foretaget den fornødne konkrete afvejning. Endelig 2024-07-09.	[285]; [273]; [286]
2024-04-09	EMRK 8	Sarac mod Danmark; 19866/21. En fastboende mand, der var kommet til Danmark som syvårig, fik en udvisningsafgørelse med permanent indrejseforbud efter en narkotika- og våbensag. Den nationale proportionalitetsvurdering opfyldte ikke artikel 8. Endelig 2024-07-09.	[287]; [286]
2024-10-15	EMRK 3 processuel; 8 processuel	Daugaard Sørensen mod Danmark; 25650/22. Tre på hinanden følgende erkendte fejl i anklagemyndighedens håndtering medførte, at anklagen måtte opgives. Den processuelle reaktion på voldtægtsanmeldelsen var så mangelfuld, at Danmark tilsidesatte sine positive beskyttelsesforpligtelser efter artikel 3 og 8. Endelig 2025-01-15.	[288]; [289]
2024-11-12	EMRK 8	Sharafane mod Danmark; 5199/23. En mand født i Danmark fik en udvisningsafgørelse. Et tidsbegrænset indrejseforbud afhjælper ikke indgrebets alvor, når en senere tilbagevenden i praksis kun er teoretisk. Den konkrete afvejning opfyldte ikke artikel 8. Endelig 2025-03-17.	[290]; [291]; [292]; [293]
2025-05-27	EMRK 2 materiel, positiv pligt	Kalkan mod Danmark; 51781/22. Klagerens søn døde i fængsel i januar 2011 efter fastholdelse i bugleje med benlås. Danmark havde ikke givet klare og tilstrækkelige instrukser om metoden og ikke uddannet personale tilstrækkeligt. Det var et brud på statens positive forpligtelse efter artikel 2. Endelig 2025-08-27.	[294]; [295]

Domsdato	Krænket regel	Forløb og dokumenteret fund	Original og kontrolkilde
2025-10-21	EMRK 10	Mortensen mod Danmark; 16756/24. Danske domstole foretog ikke en tilstrækkelig afvejning af ytringsfriheden ved en injuriedom over et opslag, der vedrørte retsplejen og ytringsfrihedens grænser. Straffedommen, bøden og erstatningen var samlet uforholdsmæssige. Endelig 2026-01-21.	[296]; [297]

De 57 FN-realitetssager nedenfor er kontrolleret i hver offentlig originalafgørelse. CAT betegner Torturkomitéen; CCPR Menneskerettighedskomitéen; CEDAW Kvindekomitéen; CERD Racediskriminationskomitéen; CRC Børnekomitéen; CRPD Handicapkomitéen. Klassifikationen følger det operative flertalsfund. Artikelhenvisningen tilhører den navngivne traktat og er ikke en EMRK-artikel. Et dokument kan have flere forfattere og flere artikelkrænkelser; det tælles som én kommunikation.

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2006-03-06	Konstateret krænkelse	CERD; Mohamed Hassan Gelle; 34/2004. Artikel 2(1)(d), 4, 6. Konstateret krænkelse af artikel 2(1)(d), 4 og 6 i myndighedernes behandling af klage over racistiske udtalelser; krav om kompensation og effektiv håndhævelse.	[298]
2007-08-08	Konstateret krænkelse	CERD; Murat Er; 40/2007. Artikel 2(1)(d), 5(e)(v), 6. Konstateret racediskrimination i adgang til uddannelse/praktik og utilstrækkelig effektiv undersøgelse og prøvelse; artikel 2(1)(d), 5(e)(v) og 6.	[299]
2010-07-22	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Mohamed El-Hichou; 1554/2007. Artikel 23, 24. Gennemførelse af afslag på familiesammenføring mellem den mindreårige og hans far samt udrejseordren ville krænke artikel 23 og 24. Det operative fund er udtrykkeligt betinget af gennemførelse.	[300]
2010-08-13	Konstateret krænkelse	CERD; Saada Mohamad Adan; 43/2008. Artikel 2(1)(d), 4, 6. Konstateret krænkelse af artikel 2(1)(d), 4 og 6 i myndighedernes behandling af racistiske udtalelser og krav om effektiv beskyttelse og retsmiddel.	[301]
2010-11-15	Fremadrettet/ betinget	CAT; Said Amini; 339/2008. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Iran ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[302]
2012-03-06	Konstateret krænkelse	CERD; Mahali Dawas and Yousef Shava; 46/2009. Artikel 2(1)(d), 6. Konstateret mangel på effektiv beskyttelse, undersøgelse og retsmiddel efter et voldeligt angreb mod en flygtningefamilie; artikel 2(1)(d) og 6. Intet selvstændigt artikel 4(a)-fund.	[303]
2012-11-23	Fremadrettet/ betinget	CAT; K. H.; 464/2011. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Afghanistan ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[304]

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2014-03-26	Fremadrettet/ betinget	CCPR; X; 2007/2010. Artikel 7. Udsendelse til Eritrea ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[305]
2015-04-01	Konstateret krænkelse	CCPR; Q; 2001/2010. Artikel 26. Konstateret diskrimination i behandlingen af ansøgning om dispensation fra sprogkravet ved naturalisation; artikel 26.	[306]
2015-07-16	Konstateret krænkelse	CCPR; A. H.; 2370/2014. Artikel 7. Den allerede gennemførte udsendelse til Afghanistan krænkede artikel 7. Genbehandling, hurtig tilbagevenden og kompensation angives som retsmidler.	[307]
2015-07-22	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Warda Osman Jasin; 2360/2014. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[308]
2015-07-22	Fremadrettet/ betinget	CCPR; X; 2389/2014. Artikel 7. Udsendelse til Iran ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[309]
2015-07-23	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Osayi Omo-Amenaghawon; 2288/2013. Artikel 6, 7. Udsendelse til Nigeria ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[310]
2015-07-23	Fremadrettet/ betinget	CCPR; H. E. A. K.; 2343/2014. Artikel 7. Udsendelse til Egypten ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[311]
2015-11-04	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Jenirthan Rasappu and Jenarthan Rasappu; 2258/2013. Artikel 7. Udsendelse til Sri Lanka ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[312]
2015-11-19	Konstateret krænkelse	CEDAW; A.; 53/2013. Artikel 2(c), (d). Komitéen konstaterer manglende opfyldelse af artikel 2(c) og (d) og krænkelse af kvindens rettigheder. Retsmidlet omfatter at undlade tvangsmæssig udsendelse til Pakistan.	[313]
2015-11-23	Konstateret og fremadrettet	CAT; F.K.; 580/2014. Artikel 3 (prospektiv beskyttelse); 12 læst med 16 (konstateret brud). Komitéen pålægger Danmark at undlade udsendelse til Tyrkiet efter artikel 3 og konstaterer samtidig en allerede begået overtrædelse af artikel 12 sammenholdt med artikel 16 ved manglende undersøgelse af politiets behandling.	[314]
2016-02-22	Konstateret krænkelse	CEDAW; M. W.; 46/2012. Artikel 2 læst med 1, 5(a), (b), 16(1)(d). Konstateret krænkelse af moderens og hendes mindreårige søns rettigheder i et forløb om vold, beskyttelse, forældremyndighed og adgang til retlig prøvelse.	[315]

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2016-03-29	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Abdilafir Abubakar Ali and Mayul Ali Mohamad; 2409/2014. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[316]
2016-05-13	Fremadrettet/ betinget	CAT; J. N.; 628/2014. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Sri Lanka ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[317]
2016-07-01	Fremadrettet/ betinget	CCPR; E. U. R.; 2469/2014. Artikel 7. Udsendelse til Afghanistan ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[318]
2016-07-04	Fremadrettet/ betinget	CCPR; A. A. S.; 2464/2014. Artikel 7. Udsendelse til Somalia ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[319]
2016-07-07	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Ms. Obah Hussein Ahmed; 2379/2014. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[320]
2016-07-12	Fremadrettet/ betinget	CCPR; M. K. H.; 2462/2014. Artikel 7. Udsendelse til Bangladesh ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[321]
2016-10-28	Fremadrettet/ betinget	CCPR; R. A. A. and Z. M.; 2608/2015. Artikel 7. Udsendelse til Bulgarien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[322]
2016-11-25	Fremadrettet/ betinget	CAT; M. B., A. B., D. M. B. and D. B.; 634/2014. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Rusland ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[323]
2017-03-10	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Raziyeh Rezaifar; 2512/2014. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[324]
2017-03-10	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Y. A. A. and F. H. M.; 2681/2015. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[325]

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2017-03-16	Fremadrettet/ betinget	CCPR; F and G; 2530/2015. Artikel 7. Udsendelse til Egypten ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[326]
2017-05-12	Fremadrettet/ betinget	CAT; A. M. D. et al.; 653/2015. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Rusland ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[327]
2017-07-27	Fremadrettet/ betinget	CCPR; M. S. aka M. H. H. A. D.; 2601/2015. Artikel 6(1), 7. Udsendelse til Irak ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[328]
2017-07-28	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Hibaq Said Hashi; 2470/2014. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[329]
2017-08-10	Fremadrettet/ betinget	CAT; G. I.; 625/2014. Artikel 3 (prospektiv). Udsendelse til Pakistan ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[330]
2017-11-07	Fremadrettet/ betinget	CCPR; O. A.; 2770/2016. Artikel 7 og 24, hver for sig og sammenholdt. Udsendelse til Grækenland uden tiltag til en rimelig fastlæggelse af alder ville krænke artikel 7 og 24, hver for sig og sammenholdt.	[331]
2018-01-25	Konstateret krænkelse	CRC; I. A. M.; 3/2016. Artikel 3, 19. Det operative afsnit konstaterer krænkelse af artikel 3 og 19 i en sag om en piges beskyttelse mod risiko for omskæring. Danmark pålægges at undlade udsendelse til Puntland; fundet dokumenterer ikke gennemført omskæring.	[332]
2018-03-26	Fremadrettet/ betinget	CCPR; C. L. and Z. L.; 2753/2016. Artikel 7. Udsendelse til Kina ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[333]
2018-07-13	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Bayush Alemseged Araya; 2575/2015. Artikel 7. Udsendelse til Italien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[334]
2018-07-16	Fremadrettet/ betinget	CCPR; K. H.; 2423/2014. Artikel 6, 7. Udsendelse til Iran ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[335]

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2018-08-31	Konstateret krænkelse	CRPD; Iuliia Domina and Max Bendtsen; 39/2017. Artikel 5(1), (2) alene og læst med 23(1). Konstateret handicapdiskrimination i afslag på familiesammenføring; artikel 5(1) og (2), hver for sig og sammenholdt med artikel 23(1).	[336]
2018-12-13	Konstateret krænkelse	CERD; S. A.; 58/2016. Artikel 5(d)(iii), 6. Konstateret krænkelse af artikel 5(d)(iii) og 6 i en sag om racediskrimination og statsborgerskab; utilstrækkelig erstatning og omkostningsafgørelse skal genovervejes.	[337]
2019-07-08	Fremadrettet/ betinget	CCPR; A. B. H.; 2603/2015. Artikel 7. Udsendelse til Afghanistan ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[338]
2019-07-15	Fremadrettet/ betinget	CEDAW; R. S. A. A. et al; 86/2015. Artikel 2(d), (e), (f) læst med 1. Udsendelse af kvinden og hendes døtre til Jordan ville tilsidesætte artikel 2(d), (e) og (f), sammenholdt med artikel 1; krav om at genåbne asylsagen og undlade tvangsmæssig udsendelse.	[339]
2019-07-24	Fremadrettet/ betinget	CCPR; R. M. and F. M.; 2685/2015. Artikel 6, 7. Udsendelse til Afghanistan ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[340]
2019-07-25	Konstateret krænkelse	CCPR; Nimo Mohamed Aden og Liban Muhammed Hassan; 2531/2015. Artikel 17, 23. Konstateret uberettiget indgreb i familielivet og krænkelse af artikel 17 og 23 for Liban Muhammed Hassan. Hustruens påstand prøves ikke særskilt.	[341]
2020-09-28	Konstateret og fremadrettet	CRC; W. M. C.; 31/2017. Artikel 3; 6, 8 ved udsendelse. Konstateret krænkelse af artikel 3 i behandlingen af børnenes sag; en tilbagevenden til Kina ville yderligere krænke artikel 6 og 8.	[342]
2021-02-04	Konstateret krænkelse	CRC; R. H. M.; 83/2019. Artikel 3, 19. Det operative afsnit konstaterer krænkelse af artikel 3 og 19 i en sag om en piges beskyttelse mod risiko for omskæring; krav om at undlade udsendelse til Somalia og sikre, at hun ikke skilles fra mor og bror.	[343]
2021-07-22	Fremadrettet/ betinget	CCPR; A. M. F. and A. M.; 2651/2015. Artikel 6, 7. Udsendelse til Etiopien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[344]
2021-07-22	Fremadrettet/ betinget	CCPR; M. N.; 3188/2018. Artikel 6, 7. Udsendelse til Iran ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[345]

Vedtaget	Fundklasse	Sag, traktatregel og operativt fund	Offentlig original
2022-05-27	Konstateret krænkelse	CRC; S. S. F.; 96/2019. Artikel 3, 19. Det operative afsnit konstaterer krænkelse af artikel 3 og 19 i en sag om en piges beskyttelse mod risiko for omskæring; krav om at opgive udsendelse og undgå familiesplittelse.	[346]
2022-06-01	Konstateret krænkelse	CRC; H. K.; 99/2019. Artikel 3, 6, 22, 37(a). Det operative afsnit konstaterer krænkelse af pigens rettigheder efter artikel 3, 6, 22 og 37(a); krav om genbehandling af udvisningsbeslutningen til Indien med barnets bedste som primært hensyn.	[347]
2022-10-25	Konstateret krænkelse	CCPR; J. S. K. N.; 2754/2016. Artikel 26. Konstateret diskrimination på grund af handicap i behandlingen af ansøgning om naturalisation; artikel 26.	[348]
2022-12-01	Konstateret krænkelse	CERD; Momodou Jallow; 62/2018. Artikel 4(a) læst med 6. Konstateret mangel på effektiv håndhævelse og undersøgelse af racistisk hadefuld tale; artikel 4(a) sammenholdt med artikel 6. Artikel 4(c) prøves ikke særskilt.	[349]
2023-03-16	Fremadrettet/ betinget	CCPR; Elezjana Elezaj; 2858/2016. Artikel 6, 7. Udsendelse til Albanien ville efter komitéens operative fund stride mod de anførte konventionsrettigheder; Danmark skal undlade udsendelse og sikre fornyet eller tilstrækkelig individuel risikovurdering.	[350]
2023-05-16	Konstateret krænkelse	CRC; F. M. A. and H. K. A.; 140/2021. Artikel 3, 19. Det operative afsnit konstaterer krænkelse af artikel 3 og 19 i en sag om risiko for omskæring ved udsendelse til Somalia; krav om at undlade udsendelse og forebygge gentagelse.	[351]
2023-08-25	Konstateret krænkelse	CRPD; Søren Mikkelsen; 61/2019. Artikel 14 og 17 læst med 25. Konstateret tilsidesættelse af artikel 14 og 17 sammenholdt med artikel 25 i et forløb om tvangsmæssig psykiatrisk intervention; krav om effektivt retsmiddel, kompensation og offentlig anerkendelse.	[352]
2023-09-19	Konstateret krænkelse	CRC; O. M.; 145/2021. Artikel 3, 9. Konstateret krænkelse af tre børns rettigheder efter artikel 3 og 9 i en sag om familiesplittelse; krav om at undlade faderens udsendelse til Nigeria og genvurdere sagen.	[353]
2024-05-24	Konstateret og fremadrettet	CRC; H. H.; 169/2021. Artikel 3; 19, 37(a) for datteren ved udsendelse. Konstateret tilsidesættelse af barnets bedste efter artikel 3; udsendelse af datteren til Somalia ville yderligere krænke artikel 19 og 37(a) på grund af risikoen for omskæring.	[354]

Den særskilte F.K.-afgørelse af 2020-12-30 konstaterer et alvorligt artikel 22-brud, fordi Danmark tilsidesatte Torturkomitéens midlertidige beskyttelsesforanstaltning og udsendte F.K. til Tyrkiet. Samtidig afvises den nye artikel 3-realitetssag. Dette er et konstateret procedurebrud uden for de 57, ikke et ekstra positivt realitetsudfald eller en yderligere unik person i forhold til F.K. 580/2014. [355].

Opfølgning skal prøves konkret: Domina/Bendtsens handicapdiskriminationsfund fra 2018 består. Handicapkomitéens senere opfølgning afslutter imidlertid netop denne sag med A (compliance), efter at Domina fik permanent ophold, sagsomkostninger blev dækket og afgørelsen formidlet. Denne konkrete opfølgning kan derfor ikke bruges som bevis for fortsat manglende efterlevelse i

Domina/Bendtsen-sagen. Komitéens lokale afslutning er ikke en effektmåling af alle danske familiesammenføringssager. [356].

2.16 Øvrige omfangstal der holdes uden for registreringssummen

Flygtningenævnets valgte præcise asylmedholdsrækker giver 86 sagsudfald i 2006 og 3.174 personsagsudfald i 2007–2015 og 2021–2025, inklusive de angivne særskilte genoptagelsesrækker. Hertil kommer 349 hjemvisninger i spontansager i 2022–2025. Asylmedhold viser en gunstig kontrolafgørelse; den konkrete oprindelige krænkelse og dens konsekvens skal underbygges i originalforløbet. Enhedsbruddet mellem sager og personsager samt de manglende præcise år 2016–2020 bevares. Rækkerne medregnes derfor ikke i den samlede negative/korrigerende registreringssum ovenfor.

Flygtningenævnets særskilte kontrolrækker

År eller periode	Antal	Udfaldsklasse	Opgørelsesenhed	Kilde
2006	86	Asylmedhold i ny/spontan sag	Sagsudfald	[357]
2007	68	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[358]
2008	156	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[359]
2009	71	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[360]
2010	269	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[361]
2011	407	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[362]
2012	370	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[363]
2013	413	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[364]
2014	236	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[365]
2015	212	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[366]
2021	64	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[367]
2022	130	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[368]
2023	144	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[369]
2024	102	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[370]
2025	97	Asylmedhold i ny/spontan sag	Personsagsudfald	[371]
2009	60	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[360]
2010	11	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[361]
2012	42	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[363]
2013	132	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[364]
2014	53	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[365]
2015	71	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[366]
2021	66	Asylmedhold i genoptagen sag	Personsagsudfald	[367]
2022	91	Hjemvisning i spontansag	Personsagsudfald	[368]
2023	110	Hjemvisning i spontansag	Personsagsudfald	[369]
2024	49	Hjemvisning i spontansag	Personsagsudfald	[370]
2025	99	Hjemvisning i spontansag	Personsagsudfald	[371]

Patienterstatningens skadeanerkendelser

År eller periode	Antal	Opgørelsesenhed	Kilde
2006	1.482	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2007	1.488	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2008	1.506	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2009	2.379	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2010	2.518	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2011	2.712	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[372]
2012	2.783	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[373]
2013	3.055	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[374]
2014	2.865	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[374]
2015	2.627	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[374]
2016	2.670	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[374]
2017	2.513	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[375]
2018	2.226	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[375]
2019	2.232	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[375]
2020	2.122	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[375]
2021	2.370	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[91]
2022	2.067	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[91]
2023	2.791	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[91]
2024	2.810	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[91]
2025	3.482	anerkendte behandlingsskadeafgørelser	[91]

Patienterstatningens valgte behandlingsskadeafgørelser for 2006–2025 summerer til 48.698 anerkendelser. Det er afgørelser om skade og erstatningsgrundlag, ikke en automatisk optælling af ulovlige myndighedshandlinger. En anerkendt skade kan forekomme i en sundhedsklage, og en person kan have flere skadeafgørelser. Den særskilte sum er derfor ikke lagt til 202.870. Anmeldelser af utilsigtede hændelser tælles heller ikke som konstaterede retlige krænkelser; rapporteringsordningens enheder, selektion og batchrapportering er ændret over tid.

2.17 Upåklagede sager faktisk lovlighed og den resterende optælling

Årlige klageregistreringer viser kun det, der når kontrollen og får det pågældende udfald. De dækker ikke alle oprindelige afgørelser, alle borgere som opgiver, rettelser før videresendelse, faktisk fortsat tvang, ventetid eller skade efter medhold. De konkrete praksisundersøgelser og nationale sagsudtag undersøger derfor en anden del af problemet og vises særskilt. Hver fejltype i samme sagsudtag kan angå samme sag; der bruges det offentliggjorte samlede antal med mindst én fejl, når dette findes, og fejltypekolonner lægges ikke ukritisk sammen.

Rigsrevisionens 2026-beretning om første anbringelser fra 2022–2024 angiver mindst ét målt lovbrud i 69 procent af 3.148 forløb. Det er en afrundet procent; 69 procent gange 3.148 er ikke et offentliggjort nøjagtigt antal. De 77 københavnske sager i 2017 med mindst én garantimangel og de afgrænsede praksisudtag i børne-, handicap- og beskæftigelsessager holdes derfor uden for årsregistreringssummen, hvor overlap ikke er afstemt. De har selvstændig bevisværdi for faktisk praksis. [112].

2026-opfølgningen medregnes ikke som et ekstra afsluttet kalenderår i hovedperioden. Den viser, hvilke tidligere problemer der fortsat kræver konkret genopretning og kontrol. Et endeligt nationalt antal forskellige krænkelser kræver kobling mellem hændelse, afgørelse, fejlgrund, borger, myndighed, senere prøvelse og faktisk afhjælpning. Kravet til staten er at fremlægge denne kobling samt de manglende år og rå tal. Manglen på en sådan offentlig samlet optælling ophæver ingen af de dokumenterede kontrolfund.

De historiske børneundersøgelser nedenfor finder mindst 361 fejlbehæftede sagsforekomster blandt 571. I 2009 angiver to tabeller henholdsvis 104 og 105; 104 bruges, og forskellen på én sag bevares. Udelades dette udtag helt, står 257 fejlbehæftede forekomster blandt 446 i de fire øvrige. I flytnings-/hjemgivelsesundersøgelsen 2011 bruges den gennemgående analyserede nævner 81, selv om beskrivelsen af modtagne minus udeladte sager giver 82. Disse konkrete kildeafvigelser ændrer ikke de dokumenterede fejl i de øvrige sager. Beslutningsvinduer kan overlappe mellem undersøgelser; der tælles sagsforekomster i kontroludtag, ikke en union af forskellige børn.

Kontrolpublikation	Fejl-/kontrolfund / undersøgt	Afgørelsesvindue	Fundets præcise definition	Kilde
2006	23 / 101	01.01.2006–20.04.2006	78 korrekte, 23 ukorrekte	[16]
2008	92 / 143	01.01.2006–15.05.2007	51 korrekte; 3 uden grundlag + 21 uden frivilligt samtykke + 68 øvrige formelle mangler = 92	[17]
2009	104 / 125	Seneste afgørelser før 01.01.2009; individuel startdato ikke fastslået	Tabel 2.2 viser 104, tabel 2.5 og teksten 105. Konservativt 104 som nedre kontrolfund; forskel på én sag uløst.	[18]
2011	75 / 121	Seneste afgørelser før 01.02.2010; individuel startdato ikke fastslået	46 korrekte; 25/43 aflastning + 25/33 kontaktperson + 25/45 anbringelse = 75	[29]
2011	67 / 81	01.2010–03.2011	40/50 flytning + 27/31 hjemgivelse = 67. Rapportens 132 indsendt minus 50 udeladt er 82, men gennemgående analyseret n er 81; forskel noteret.	[26]

Børnesagsbarometrene er ikke klagestatistik. De kontrollerer upåklagede sager og har forskellige nævnere for de enkelte lovkrav. I de fem publikationer 2020–2024 er der 3.629 sagsforekomster og 4.459 kravspecifikke fejlregistreringer i de fem nedenstående garantier. Den største fejlkategori i hvert udtag giver et sikkert minimum på 322 + 273 + 309 + 294 + 248 = 1.446 fejlbehæftede sagsforekomster. Dette minimum er ikke det offentliggjorte samlede antal sager med mindst én fejl og ikke en deduplikeret

personunion. Særligt afgørelsesvinduerne for 2020–2022 overlapper. Samlerapporten for 2020–2022 tilføjes ikke som en sjette måling.

Fordelingen af de 4.459 konkrete garantimangler er 1.006 manglende eller utilstrækkelige børnefaglige undersøgelser, 945 overskridelser af undersøgelsesfristen, 1.446 manglende børnesamtaler før afgørelsen, 647 manglende eller utilstrækkelige handleplaner og 415 manglende eller forsinkede første opfølgninger. Lovlige undtagelser er fratrukket i de anvendte originale tællere. En sagsforekomst kan have flere af manglerne. Den enkelte garantifejl bevarer derfor sin retlige betydning, samtidig med at antallet af forskellige børn ikke opfindes.

Publikationsår	Fejl / kravnævner	Det kontrollerede lovkrav	Kilde og afgørelsesperiode
2020	215 / 731	Børnefaglig undersøgelse mangler eller utilstrækkelig	[376]
2020	219 / 330	Firemånedersfrist for undersøgelse overskredet	[376]
2020	322 / 717	Børnesamtale før afgørelsen mangler	[376]
2020	152 / 735	Handleplan mangler eller utilstrækkelig	[376]
2020	58 / 118	Første opfølgning efter tre måneder mangler/er for sen	[376]
2021	187 / 692	Børnefaglig undersøgelse mangler eller utilstrækkelig	[20]
2021	146 / 367	Firemånedersfrist for undersøgelse overskredet	[20]
2021	273 / 699	Børnesamtale før afgørelsen mangler	[20]
2021	87 / 708	Handleplan mangler eller utilstrækkelig	[20]
2021	49 / 87	Første opfølgning efter tre måneder mangler/er for sen	[20]
2022	252 / 687	Børnefaglig undersøgelse mangler eller utilstrækkelig	[21]
2022	185 / 284	Firemånedersfrist for undersøgelse overskredet	[21]
2022	309 / 691	Børnesamtale før afgørelsen mangler	[21]
2022	161 / 697	Handleplan mangler eller utilstrækkelig	[21]
2022	46 / 102	Første opfølgning efter tre måneder mangler/er for sen	[21]
2023	209 / 744	Børnefaglig undersøgelse mangler eller utilstrækkelig	[22]
2023	208 / 314	Firemånedersfrist for undersøgelse overskredet	[22]
2023	294 / 746	Børnesamtale før afgørelsen mangler	[22]
2023	127 / 765	Handleplan mangler eller utilstrækkelig	[22]
2023	144 / 475	Første opfølgning efter tre måneder mangler/er for sen	[22]
2024	143 / 709	Børnefaglig undersøgelse mangler eller utilstrækkelig	[23]
2024	187 / 371	Firemånedersfrist for undersøgelse overskredet	[23]
2024	248 / 708	Børnesamtale før afgørelsen mangler	[23]
2024	120 / 724	Handleplan mangler eller utilstrækkelig	[23]
2024	118 / 473	Første opfølgning efter tre måneder mangler/er for sen	[23]

Publikation	Kontrolleret afgørelsesperiode	Sagsforekomster	Fejlregistreringer i fem krav	Mindst fejlbehæftede sagsforekomster
2020	25.03.2016–25.03.2019	735	966	322
2021	08.01.2017–08.01.2020	708	742	273
2022	11.03.2017–11.03.2020	697	953	309
2023	Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021	765	982	294
2024	Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022	724	816	248
I alt	Fem udtag, delvis overlappende vinduer	3.629	4.459	1.446

Pilotundersøgelsen 2019 holdes særskilt: mindst 99 af 228 undersøgte sagsforekomster har en målt mangel, fordi børnesamtale mangler i 99 af de 226 relevante sager. Udtaget angår 07.11.2015–07.11.2018. De øvrige kravkolonner er ikke ekstra unikke sager. [377].

Otte yderligere social- og beskæftigelsesundersøgelser registrerer 196 materielt forkerte eller omgørelsesegnede kontrolforekomster blandt 803 undersøgte: 39 + 17 + 42 + 16 + 4 + 30 + 17 + 31. Definitionen følger hvert udtag. For pensions- og fleksjobundersøgelser om tilkendelser kan fundene ikke omdøbes til ulovlige afslag. Det viser fejl i lovlighed og afgørelsesgrundlag med de respektive konsekvenser. Alle otte originale metodeafsnit er kontrolleret. Fire indeholder et fuldt afgørelsesvindue, mens sygedagpengeundersøgelserne, demensundersøgelsen og pensionsundersøgelsen 2019 har en verificeret skæringsdato eller forskellige udtagsregler uden en offentliggjort fælles datogrænse. Disse konkrete mangler fremgår af hver række. Kontrolpublikationsåret er derfor særskilt og omdannes ikke til hændelsesår.

Kontrolpublikation	Fejl-/kontrolfund / undersøgt	Afgørelsesvindue	Fundets præcise definition	Kilde
2015	39 / 125	Seneste afgørelser truffet inden 15.04.2015 efter udvidede indkaldelseskriterier; ingen fælles nedre afgørelsesdato er fastsat i metodeafsnittet.	39 materielt ukorrekte; 26/22 helbredsgrundlag er fejltemaer inden for samme udtag og lægges ikke til	[32]; [32]
2015	17 / 102	Første henvendelse efter 01.01.2014; visitationsperiode afsluttet før 01.06.2014. Nyeste visitationer baglæns fra skæringsdatoen.	17 ukorrekte; samtale-, oplysnings- og lægelige deltemaer overlapper	[30]; [30]

Kontrolpublikation	Fejl-/kontrolfund / undersøgt	Afgørelsesvindue	Fundets præcise definition	Kilde
2016	42 / 130	11.05.2013–16.06.2015, faktiske afgørelsesdatoer.	42 materielt forkerte tilkendelser; må ikke omformuleres som 42 ulovlige afslag	[25]; [25]
2015	16 / 78	01.10.2013–01.04.2014.	16 materielt ukorrekte tilkendelser	[27]; [27]
2019	4 / 100	Afgørelser ikke før 01.10.2017; nyeste sager. Ingen fælles øvre afgørelsesdato er offentliggjort i det kontrollerede metodebilag.	4 materielt forkerte; lange ventetider i særskilte sager ikke ekstra sagsunion	[28]; [378]
2015	30 / 57	Nyeste afgørelser før 31.12.2014, derefter baglæns; fælles nedre afgørelsesdato ikke fastsat i indkaldelsen.	30 forkerte/ikke regelovrensstemmende; 6/7 tilbageholdelser og 21/34 sen registrering er ikke ekstra unikke sager	[31]; [379]
2016	17 / 115	Første 12 kommuner: seneste ti afgørelser før 01.07.2015, indkaldt 11.08.2015. Fire supplerende kommuner: indkaldelsesbrev 16.09.2015; ultimo september blev også afgørelser efter 30.06.2015, men inden indkaldelsen accepteret. Ingen fælles nedre afgørelsesdato offentliggjort.	17 ville blive omgjort ved realitetsbehandling	[380]; [380]
2024	31 / 96	01.06.2022–15.04.2023.	28 ændring + 3 hjemvisning = 31	[381]; [382]

Borgerrådgiverens københavnske undersøgelse i 2017 finder fejl eller mangler i alle 77 gennemgåede sager fra 2013–2016. De konkrete garantimangler er delmængder af de 77 og tilføjes ikke som ekstra sager.

Kontrolpublikation	Fejl-/kontrolfund / undersøgt	Afgørelsesvindue	Fundets præcise definition	Kilde
2017	77 / 77	2013–2016	Alle 77 mindst én fejl/mangel; partshøring, samtykke, vejledning og kompetencemangler er delmængder	[84]

Seniorpensionsenheden har en særskilt opgørelse uden for kommuneserien. I 2024 er der 46 ændrede/ophævede og 241 hjemviste udfald, altså 287 omgørelser blandt 1.138 realitetsbehandlede

klagesager. 170 sager har formelle fejl; 76 af dem er allerede hjemvist og 43 allerede ændret. Kun de 51 stadfæstede med formelle fejl er yderligere registreringer i en lokal union: 287 + 51 = 338 udfald med omgørelse eller formel fejl. At lægge 287 og 170 sammen ville dobbelttælle 119. Dette lokalt afstemte kontrolfund medregnes ikke efterfølgende i bruttosummen på 202.870. [383].

3 Danmarks dokumenterede kendskab og den udeblevne afslutning af problemerne

3.1 Kundskab er en ansvarskæde

Konklusionen er, at den institutionelle problemviden var gentagen og konkret. Den kan dokumenteres gennem offentliggjorte praksisundersøgelser, myndighedernes egne svar, ministerielle indgreb, internationale undersøgelser og konkrete klageforløb. Disse dokumenter har forskellige modtagere og bevisfunktioner. Rapporten kræver ikke, at enhver medarbejder personligt havde læst alle nationale rapporter, før institutionens ansvar kan undersøges. Personlig skyld kræver derimod en præcis aktørkæde.

For hver advarsel skal følgende kæde etableres: første identificerede fund → afsender → kompetent modtager → modtagelsesdato → tilgængelig handlemulighed → faktisk beslutning → efterkontrol → berørte borgeres fortsatte eller genoprettede forhold. Offentliggørelse viser offentlig problemviden. Et regeringssvar, et modtaget Task Force-notat eller en intern mail er et stærkere bevis for bestemte organers kundskab. Det er sådanne forbindelser, der skal bære påstanden om ansvar efter advarsel.

3.2 Kronologi med forskellige former for dokumentation

2006. Ankestyrelsens anbringelsesundersøgelse bedømte 23 af 101 undersøgte afgørelser som ukorrekte. Udtaget kom fra 20 kommuner; allerede påklagede sager var udelukket. Undersøgelsen dokumenterede blandt andet manglende aktuelle undersøgelser. Samme års politiresuméer beskrev unødvendig og ydmygende magtanvendelse og urigtig angivelse af afhøringsrapporters ophav. Her er både tidlig børneretlig problemviden og konkrete integritets- og ansvarsspor. [16]; [98].

2007. Politiets disciplinære materiale beskrev blandt andet en borger, der forlod politiet uden at få sin voldsanmeldelse registreret, og en uberettiget anholdelse i en privat konflikt. Den offentlige funktion blev dermed brugt eller undladt på måder, som direkte berørte borgerens beskyttelse. Resuméerne skal forbindes med originale klage- og efterforskningsakter; de gengives ikke som konventionsdomme. [99].

2008. En ny anbringelsesundersøgelse fandt 92 ukorrekte afgørelser blandt 143. I 22 sager manglede nødvendigt samtykke faktisk efter undersøgelsens opgørelse. CPT beskrev samtidig manglende efterlevelse af arrestantgarantier efter flere års eksistens og utilstrækkelig opfølgning på langvarig psykiatrisk fiksering. Det dokumenterer nye fund efter tidligere advarsler, ikke blot genoptryk af 2006-materialet. [17]; [39].

2009. Anbringelsesundersøgelsen havde en intern kildekonflikt: 104 henholdsvis 105 ukorrekte afgørelser blandt 125. Konflikten skal bevares. Prøven omfattede nu også en frist, hvilket begrænser rå sammenligning med tidligere års fejlprocenter. Den retlige gentagelse består stadig: undersøgelse, samtykke og planmæssigt grundlag svigtede i et nyt udtag. [18].

2010. Ombudsmanden konstaterede den ulovlige journalføringspraksis og de centrale sundhedsmyndigheders mangeårige accept. Datatilsynets materiale beskrev en offentlig myndigheds manglende efterlevelse af en henstilling fra 2005. Dette giver to konkrete historiske kundskabskæder. Den ene angår ansvarsfritagelse; den anden angår fem års manglende opfølgning på et registrerings- og sikkerhedsproblem. [67]; [48].

2011. Undersøgelsen af inddragelse fandt 75 ukorrekte afgørelser blandt 121. Flytnings- og hjemgivelsesundersøgelsen fandt 67 ukorrekte blandt 81. Samtykke, børnesamtale, handleplan og hjemgivelsesproces var centrale problemer. FN's Børnekomité kritiserede utilstrækkelig kommunal registrering, støtte og opfølgning samt anbragte børn uden individuel plan. Der var således national og international problemviden om samme rettighedsområde. [29]; [26]; [60].

2012. Tibet-indgrebene viser en anden form for viden: operationsbefalinger, briefinger og konkret gennemførelse. CPT's besøg i Grønland førte til hastehenvendelser om en mindreårig i politiarest og sårbare kvinder under frihedsberøvelse. En senere undersøgelse af plejebørn i København omfattede også forhold fra 2011-2012. Periodens kilder skal derfor holdes adskilt efter hændelse, undersøgelse og tidspunkt for ledelsesviden. [126]; [127]; [41]; [84].

2013. Regeringens svar til CPT erkendte mangler ved pålidelige oplysninger om isolation og udeblevne besøg i Grønland og fastholdt en kontrolordning ved fiksering, som afveg fra CPT's anbefaling. FN's Økonomiske og Sociale Komité efterlyste beskyttelse og støtte til flere udsatte grupper. Landsskatterettens egen rapport dokumenterede voksende beholdning og overskredne tidsmål. Et svar på kritik var i disse spor ikke en effektattest. [40]; [63]; [86].

2014. CPT konstaterede fortsat utilstrækkelig opfølgning på blandt andet kontaktbegrænsninger og langvarig fiksering. Staten oprettede en tværministeriel menneskerettighedskomité til anbefalinger og opfølgning. Denne oprettelse dokumenterer en organiseret kundskabskanal. Dens virkning skal prøves mod senere fund, mødemateriale, ansvarlige ministerier og beslutninger om opfølgning. [42]; [43].

2015. Praksisundersøgelser dokumenterede væsentlige mangler ved lægelige oplysninger, visitation og opfølgning på beskæftigelsesområdet. Demensundersøgelsen fandt 30 ændrings- eller hjemvisningsvurderinger blandt 57 sagsforekomster. Politiets resumé beskrev en hjælpeløs borger med Parkinson, som blev fundet efter over 42 timer uden den redningsindsats, hans opkald havde givet anledning til at overveje. Disse er forskellige beskyttelsesområder med forskellige pligter. [32]; [31]; [102].

2016. Instrukssagen dokumenterer en ulovlig ordning om adskillelse af asylpar. Instruksændringen den 18. marts bragte ikke automatisk de gennemførte adskillelser til ophør; genoptagelse med henblik på partshøring fulgte den 28. april. Denne forskel på 41 dage er en konkret illustration af, at regelkorrektion og borgerens genopretning er forskellige hændelser. [104]; [65].

2017. Københavns undersøgelse fandt mindst én undersøgt mangel i alle 77 børns sager. Tidligere kommunale tilsyns- og registreringsproblemer var allerede beskrevet. Det dokumenterede krav er efterkontrol af, om de konkrete fejl blev rettet, og om børn og forældre fik deres rettigheder genoprettet. En antagelse om, at fejl var eller ville blive rettet, er utilstrækkelig som afslutningsbevis. [84].

2018. Ombudsmandens undersøgelse FOB 2018-33 fandt manglende revideret handleplan og forudgående børnesamtale i alle fire udvalgte hjemgivelsessager i én kommune. Det viser, at kontrollen også skal omfatte afslutningen af et indgreb. Hjemgivelse er ikke en retlig frizone for barnets deltagelse og støtte. [68].

2019. Pilotbarometret undersøgte 228 upåklagede sager fra 12 kommuner og fandt konkrete mangler ved aktuelle undersøgelser, frister og samtaler. CPT beskrev manglende fremskridt ved centrale politigarantier siden 2014 og uacceptable frihedsberøvelsesforhold. FN's Økonomiske og Sociale Komité efterlyste effektvurdering af reformen om pension og fleksjob. Disse kilder forbinder allerede kendte problemer med nye kontrolfund. [24]; [44]; [64].

2020. Task Force-materialet fra Nordfyn og Faaborg-Midtfyn indeholder ledelsesudsagn om økonomisk styring, forsinket hjælp og risiko for fortsættelse af virkningsløse indsatser. Minkforløbet skaber et særskilt spor om instruktion, hjemmel og offentlig kommunikation. Ledelsesudsagn skal forbindes med styringsakter og de konkrete berørte forløb; de er allerede et bevis for, at de pågældende problemudsagn blev fremsat. [124]; [125]; [72].

2021. Rigsrettens dom fastslog forsætlig ministerpligtkrænkelse i instruksforløbet. FN-materialet gentog blandt andet krav om data og beskyttelse ved diskrimination og vold. En straffedom i et bestemt ministerforløb afslutter ikke de andre sektorers ansvarskæder eller beviser den enkelte families fulde genopretning. [104]; [65].

2022. Tibetkommission II ændrede væsentlige dele af den tidligere officielle forklaring på grundlag af nyt materiale. Minkkommissionen offentliggjorde sine fund inden for sit mandat. Det dokumenterer, hvorfor en første officiel fortælling ikke må blive et uafprøvet slutpunkt. Originale mailarkiver, søgemetoder og udleveringsforløb kan være afgørende for ansvar. [127]; [72].

2023. Task Force-fundene i Langeland viste fortsatte garantimangler og tvivl om tilstrækkelig støtte. Torturkomitéen kritiserede politiklageundersøgelsers rækkevidde og få strafferetlige anklager. Den nationale advarsel og den internationale advarsel angår forskellige sager, men peger begge på behovet for at afklare hændelse, beskyttelse og ansvar ud over en registreret afslutning. [123]; [76]; [66].

2024. Børnesagsbarometret offentliggjorde igen betydelige mangler, denne gang i udvalgte afgørelser og forløb fra 2021-2022. CPT registrerede gentagne tvangsindgreb mod unge og voksne og efterlyste kontrol. Handicapkomitéens kritik gav et særligt spor om utilstrækkelig støtte til forældre med handicap. Respondentundersøgelsen blandt socialrådgivere gav et konkret spor til økonomi og ledelsesønsker. [47]; [23]; [45]; [62].

2025. Rigsrevisionens tilsynsberetning viste mangelfuld håndhævelse og opfølgning i 2018-2024-materialet. Opfølgningen om børnepsykiatri viste fortsatte kapacitetsforsinkelser. Tibet-dommene vedrørte falske forklaringer i 2013 og kom efter en meget lang ansvarskæde. De psykiatriske klagetal viste både tilsidesatte indgreb, formel ulovlighed og tilsidesat fikseringsvarighed. [106]; [109]; [51]; [127]; [132].

2026 supplement. Anbringelsesberetningen prøvede 2022-2024-forløb. Ministeriet krævede fornyet tilsyn i Langeland. Politiberetningerne prøvede 2019 til første halvår 2025, og ministeren afgav redegørelser i september 2026. Disse redegørelser indeholder konkrete tiltag og fremtidige leverancer. De er ikke dokumentation for, at de tidligere berørte borgere er genoprettet, eller at risikoen allerede er varigt fjernet. [112]; [110]; [111]; [78]; [81]; [79]; [76].

3.3 Hvad kronologien bærer

Kronologien bærer en alvorlig anklage mod myndighedernes styring og kontrol: de samme typer retlige garantier har kunnet svigte i nye forløb efter gentagne undersøgelser og advarsler. Børneområdet giver en særlig tydelig kæde fra de tidlige praksisundersøgelser til pilotbarometret, senere barometre og Rigsrevisionens undersøgelse. De øvrige sektorer dokumenterer egne varigheds- og gentagelsesspor. De skal ikke tvinges ind i en påstand om præcis samme mekanisme i alle sager.

Der er heller ikke tale om et kontrolleret bevis for, at rå fejlprocenter monotonisk steg hvert år. Kriterier og udtag ændrede sig. Den holdbare konklusion er vedvarende, gentagne alvorlige mangler efter dokumenteret problemviden og utilstrækkeligt dokumenteret varig afhjælpning. Dette er i sig selv en stærk myndighedskritik. Den kræver et svar om de konkrete pligter og resultater, ikke en generel opremsning af nye initiativer.

4 Forbedringer skal prøves på deres faktiske virkning

4.1 Et afsluttet projekt er ikke et ophørt rettighedstab

Konklusion: Myndighedernes forbedringsudsagn skal bedømmes efter deres dokumenterede effekt på den fejl og den borgergruppe, som indsatsen skulle beskytte. Bevis: Langelands opnormering og organisatoriske ændringer gav ikke et tilstrækkeligt lovlighedsgrundlag for tilsynsafslutningen; 2026-ministerudtalelsen krævede ny prøvelse. Betydning: en aktivitet kan være reel uden at dokumentere den påståede afhjælpning. Regel: officialprincippet, tilsynets lovlighedsprøvelse og de konkrete beskyttelsespligter. Undladelse: manglende efterkontrol af lovlig praksis og berørte sager. Afvigelse: kontrolafslutning på et utilstrækkeligt faktisk grundlag. Konsekvens: fortsat risiko og udokumenteret genopretning. Ansvar: kommune, faglig ledelse og tilsyn efter hver aktørs viden og kompetence. Krav: sag-for-sag-resultater og uafhængig efterkontrol.

4.2 Tre dokumentationsniveauer for en reform

En aktivitetsregistrering viser, at der er lavet en plan, gennemført undervisning eller ansat personale. En praksisregistrering viser, om de lovpligtige handlinger faktisk udføres rettidigt og korrekt i sagerne. En borgerrettet effektmåling viser, om mennesker modtager den hjælp og beskyttelse, de har ret til, om indgreb ophører, og om fejlens følger afhjælpes. Alle tre kan være relevante, men de kan ikke erstatte hinanden.

En myndighed, som kun dokumenterer det første niveau og derefter erklærer problemet løst, fremsætter en konklusion uden det nødvendige effektbevis. Når efterfølgende kontrol finder de samme garantisvigt, foreligger der et selvstændigt bevis på, at den tidligere kontrolafslutning ikke var en tilstrækkelig sikring mod gentagelse. Hvor materialet alene mangler resultatdata, er konklusionen manglende dokumenteret effekt. Hvor senere fund direkte viser fortsatte fejl, er konklusionen dokumenteret utilstrækkelig afhjælpning i den undersøgte praksis.

4.3 Den konkrete prøve af varig forbedring

Forbedringen skal knyttes til den oprindelige fejl, en sammenlignelig baseline og en klart afgrænset population. Den skal indeholde lovlighed, rettidighed og faktisk effekt. En lavere offentliggjort fejlprocent kan skyldes nye kriterier, eksklusion af klagede sager, ændret registrering, færre undersøgelser eller udeladelse af lange uafsluttede forløb. Disse forhold skal afstemmes, før resultatet kaldes en forbedring.

Et værn mod gentagelse skal desuden vise, hvem der ejer opfølgningen, hvordan nye hændelser opdages, hvordan en berørt borger hurtigt beskyttes, og hvilken handling manglende efterlevelse udløser. Varig forbedring er her en dokumenteret stabil praksis med et fortsat fungerende kontrolværn. Intet afgrænset observationsforløb kan bevise, at en fejl aldrig igen vil forekomme. Derfor skal kontrollen fortsætte efter risikoniveau og retlig pligt; en permanent forbedring må ikke betyde permanent fravær af tilsyn.

4.4 Målændring som eksempel på et misvisende forbedringsbillede

Ankestyrelsens ændring af det administrative tidsmål fra 13 til 30 uger skal registreres som en målændring. Den må ikke registreres som en faktisk nedbringelse af ventetiden. At en institution opfylder et lempeligere styringsmål, beviser hverken overholdelse af en lovfrist eller konventionsmæssigt rimelig tid. Et barn, en patient eller en borger uden forsørgelse kan have behov for beskyttelse længe før styringsmålets slutpunkt. [105]; [37].

På skatteområdet viste 2013-rapportens målopfyldelse en pointberegning, ikke andelen af borgere behandlet rettidigt. Visse tidsmål begyndte først, når sagen var fuldt oplyst, og berostillelser var udeladt. Dermed kan en officielt tilfredsstillende eller forbedret målscore sameksistere med lang faktisk ventetid. Kritikken kræver offentliggørelse af hele borgerforløbet, herunder bero og tid efter medhold. [86].

4.5 Politiets septemberredegørelser skal indgå i prøvelsen

Ministerens redegørelse af 14. september 2026 oplyser blandt andet om afskaffelse af undersøgelsessager i potentielle straffesager, styrket registrering, efterforskningsanalyse og flere ressourcer. Redegørelsen angiver, at den fulde effekt af de generelle styrkelser først forventes mod slutningen af aftaleperioden. Dette dokumenterer statens aktuelle tiltag og forventninger. Det dokumenterer ikke deres endelige borgerrettede effekt. ([78])

Implementeringsbilaget kalder et initiativ afsluttet, når leverancerne overvejende er gennemført og taget operationelt i brug. Det er en leverancedefinition. Den er ikke en definition af ophørt beskyttelsessvigt eller genoprettede ofre. Den supplerende redegørelse af 28. september svarer specifikt på kritik af manglende bemyndigelse og ressourcebegrundede henlæggelser. Der skal derfor kræves en senere prøve af faktisk registrering, efterforskning, genbehandling og beskyttelse. ([81]; [79])

4.6 Faktiske delresultater må ikke sælges som fuld afhjælpning

CPT's lokale opgørelser viser eksempelvis færre registrerede fikseringshændelser i Aarhus i 2023 end i 2022. Samme materiale viser fortsat meget langvarige indgreb og gentagne indgreb mod unge. Den observerede nedgang skal anerkendes som det, der er målt, og derefter prøves for varighed, registreringsbrud, patientpopulation og substituerende indgreb. En delvis nedgang er ikke et bevis for fuld lovlighed eller varig fjernelse af risiko. [39]; [42]; [44]; [45]; [46].

I De retsløse beskrives Mohammad som havende fået BPA i 2023 og derpå et mere selvstændigt liv. Fortællingen skal bevare dette faktiske vendepunkt. Det ændrer ikke spørgsmålet om den tidligere manglende hjælp eller ansvaret for den. En stærk kritik følger både den tidligere skade og den senere rettelse; ellers kan den ikke skelne mellem rettet problem og uafsluttet problem. ([2], s. 29-31)

5 Immunitet, ansvarsfritagelse og fastholdelse af risiko

5.1 Den stærkeste holdbare immunitetskritik

Den stærkeste holdbare konklusion er, at bestemte retlige og administrative mekanismer kan beskytte offentlige aktører mod personlige følger og dermed lade risikoen fortsætte. Den ulovlige journalføringspraksis viser en faktisk institutionel ansvarsfritagelse. Politiets disciplinærforløb viser svækket ansvar efter forsinkelse. Tilsynsmaterialet viser et svagt håndhævelsesled i den undersøgte population. Disse bevislinjer må samles som forskellige mekanismer; ingen af dem skal udviskes ved en generel henvisning til, at personligt ansvar findes i loven.

Begrebet de facto immunitet betegner i denne analyse en dokumenteret praktisk beskyttelse mod relevante ansvarsfølger. Det skal altid efterfølges af mekanismens navn: ulovlig fritagelsespraksis, forsinkelsesbetinget bortfald, begrænset regres, utilstrækkelig undersøgelse eller en konkret lovundtagelse. Manglende offentlige data alene er en gennemsigtighedsmangel. Den bliver ikke automatisk et bevis for, at ingen sanktion er givet.

5.2 Ulovlig ansvarsfritagelse i sundhedsforvaltningen

Konklusion: En myndighedspraksis kan ulovligt have givet ansvarsfrihed på et område, hvor loven pålagde den professionelle en pligt. Myndighedsudsagn: journalføringen var i den beskrevne situation i praksis henført til sekretærarbejde og sygehuslægen som udgangspunkt ikke gjort ansvarlig. Originalbevis: Ombudsmandens undersøgelse fra 2010, herunder centrale myndigheders accept gennem tyve år. Mangel: det lovbestemte ansvar blev flyttet ved administrativ praksis. Regel: den dagældende journalføringspligt og det korrekte klagegrundlag. Handling: accepteret og anvendt fritagelsespraksis. Afvigelse: Ombudsmandens konstatering af ulovlighed. Betydning: patienter kunne få deres ansvarspåstand prøvet på et forkert grundlag. Ansvar: nævn, sundhedsmyndigheder og ministerium efter dokumenteret rolle. Krav: identificer berørte afgørelser, efterfølgende rettelse og genbehandling.

Det konkrete bevis ændrer immunitetstemaets styrke. Der er her mere end en mistanke om tilbageholdenhed med sanktioner. Der er et dokumenteret forvaltningsretligt ansvarsfritagelsesproblem, som centrale myndigheder kendte og accepterede. Antal berørte patienter, tab og efterfølgende genopretning er selvstændige bevisopgaver. Den allerede konstaterede ulovlighed står ved magt, mens disse opgaver løses.

5.3 Personlig økonomisk hæftelse og arbejdsgiverens regning

Erstatningsansvarslovens § 23 begrænser efter rimelighed arbejdsgiverens regres mod arbejdstageren og kan begrænse arbejdstagerens direkte hæftelse. Den udviste skyld, stilling og øvrige omstændigheder indgår. Reglen gælder også private ansættelser. Den ophæver ikke arbejdsgiveransvar eller strafferetligt ansvar. Dens betydning i denne sammenhæng er, at borgerens erstatning og den enkelte beslutningstagers økonomiske følge ikke nødvendigvis er sammenfaldende. ([58])

Det konkrete spørgsmål er derfor, hvem der faktisk betalte, om regres blev overvejet, og hvilken begrundelse der blev givet. En institution kan betale for en fejl uden at undersøge styringsinstruksen eller den ansvarlige leders fortsatte funktion. Det kan svække gentagelsesværnet. At denne mekanisme findes, er en retlig konstatering. At den i en bestemt sag fastholdt en bestemt krænker i stillingen, skal dokumenteres i de faktiske personale- og ansvarsakter.

5.4 En særskilt begrænsning af myndigheders straf som juridiske personer

Straffelovens § 27, stk. 2, begrænser strafansvar for statslige myndigheder og kommuner som juridiske personer til overtrædelser i virksomhed, der svarer til eller kan sidestilles med privat virksomhed. Dette er et yderligere aspekt af ansvarskonstruktionen: almindelig offentlig myndighedsudøvelse kan falde uden for denne organisationsstraf, mens de ansattes personlige ansvar og statens øvrige ansvar skal prøves selvstændigt. En adgang til selskabsbøder må derfor ikke forudsættes at være et generelt værn mod fejl i offentlig magtudøvelse. ([118]; § 27)

Der skal spørges, hvilket ansvarsspor der faktisk dækker den dokumenterede myndighedshandling, når organisationsstraffen er begrænset, individuel skyld endnu ikke er afklaret, og en administrativ reaktion ikke sikrer ophør. Et tomrum mellem disse spor er et konkret undersøgelses- og reformproblem. Det er ikke en retlig tilladelse til at krænke borgeren.

5.5 Rapportering til læring og ansvar på andet grundlag

Sundhedslovens beskyttelse af rapportering om utilsigtede hændelser skal holdes adskilt fra ansvar for selve handlingen. Lovteksten angiver rækkevidden af § 201 og behovet for uafhængige journaler, logs og vidnebeviser. En læringsordning kan være en konkret beskyttelse af rapporteringsgrundlaget. Den er ikke et bevis for, at enhver alvorlig forsømmelse på ethvert bevisgrundlag er ansvarsfri. [121].

Kravet er en tydelig, lovlig adskillelse af hændelseslæring, borgerens adgang til bevis, beskyttelse her og nu og relevant ansvar på uafhængigt grundlag. En myndighed må ikke anvende ordet læring som en fuldstændig begrundelse for at undlade at prøve dokumenteret risiko, grove pligtbrud eller genopretning. Den konkrete lovregel og dens datagrundlag skal vises.

5.6 En konkret lovundtagelse i Grønlands godtgørelsessag

Lovteksten identificerer i godtgørelsesloven fra 2026 en udtrykkelig undtagelse for myndigheder og deres ansatte fra en bestemt bødestraf ved manglende opfyldelse af en oplysningspligt. Dette er en konkret retlig ansvarsforskel og skal fremgå. Den må ikke udvides til generel ansvarsfrihed for historiske antikonceptionsindgreb eller andre pligter. [88].

Det stærkeste spørgsmål er, hvordan en reparationsordning sikrer borgerens adgang til oplysninger, når netop offentlige aktører er undtaget fra den omtalte bødebestemmelse. Prøvelsen skal omfatte alternativer til tvangsoplysning, fuldstændighed af arkivmateriale, genfinding, sagsbehandlingstid og faktisk udbetaling. En ordning om godtgørelse er ikke i sig selv bevis for, at alle berørte har kunnet gennemføre deres krav.

5.7 Når ansvar bortfalder gennem myndighedens egen forsinkelse

Konklusion: Dokumenterede ansvarsforsinkelser kan give en praktisk beskyttelse af den oprindeligt ansvarlige. Udsagn og bevis: politiresuméerne beskriver en næsten fireårig behandling med betydning for reaktionen og en disciplinærsag, som ikke blev indledt efter sen indstilling trods disciplinært relevant og helt uacceptabel adfærd. Mangel: tid til ansvar blev ikke sikret. Regel: de konkrete tjenstlige procesregler og relevante undersøgelsespligter. Undladelse: forsinket sagsbehandling eller indstilling. Betydning: svækket eller bortfaldet reaktion. Ansvar: både den oprindelige aktør og de ansvarlige for forsinkelsen skal identificeres. Krav: dateret procesforløb, fristkontrol, bevissikring og særskilt afgørelse om forsinkelsesansvaret.

Tibetkommission II beskrev tilsvarende, at muligt strafansvar var forældet, og tjenstligt ansvar vanskeliggjort af tid og fratrædelser. Forældelse skal beregnes efter konkret bestemmelse og afbrydelse. At straffesagen er forældet, er ikke en konstatering af, at den oprindelige handling var lovlig. Den

offentlige opfølgningskæde må heller ikke slette dette forhold fra den historiske ansvarsvurdering. [126]; [127].

Tibetsagens straffastsættelse viser også en konkret beskyttende virkning af tid: Byrettens offentliggjorte begrundelse angiver, at falsk retsforklaring sædvanligvis udløser 60 dages ubetinget fængsel. Den nedsatte her straffen til 30 dage og gjorde den betinget med henvisning til over ti år siden forklaringerne, over fem år siden tiltalen samt forflyttelse og suspension. Dette dokumenterer en svækket straffereaktion i det konkrete forløb; det beviser ikke, at suspension aldrig fandt sted. Den ansvarskritiske undersøgelse skal følge, hvem der skabte tidsintervallerne. [85]. Den senere landsretsafgørelse identificeres særskilt: [132].

5.8 Fastholdelse af serielle retssikkerhedskrænkere

Seriel gentagelse skal dokumenteres på aktørniveau: samme medarbejder eller leder, adskilte hændelser, identificeret pligtbrud, kundskab efter den første hændelse, den efterfølgende handling og fortsat funktion. Flere sager i samme kommune dokumenterer institutionel gentagelse; de identificerer ikke automatisk den samme medarbejder. Politiets 2006-materiale indeholder en udtrykkelig kobling mellem to poster om samme ansatte, hvilket viser, at konkret personkobling kan findes i materialet. Koblingen skal stadig læses med hver posts faktiske handling og slutudfald. [98]; [99].

Når denne kæde er dokumenteret, skal rapporten kunne stille det direkte spørgsmål: hvorfor blev personen fortsat sat i en stilling med mulighed for at gentage de samme krænkelser, og hvem godkendte det? Ved alvorlig konkret risiko er borgerbeskyttelse et selvstændigt spørgsmål, som ikke skal afvente endelig straffedom. Relevante midlertidige ændringer i funktion, tilsyn og adgang til indgreb skal vurderes efter lovligt grundlag og den faktiske risiko. En omplacering, der flytter den samme risiko til andre borgere, dokumenterer ikke afhjælpning.

Gäfgen-dommen viser på artikel 3-området, at symbolsk straf og efterfølgende udnævnelse til leder af politiets teknologi-, logistik- og administrationsafdeling kan være utilstrækkelige reaktioner på alvorlig mishandling. Dommens krav kan ikke mekanisk overføres til enhver administrativ fejl. Dens centrale betydning er, at en registreret sanktion skal prøves for alvor, afskrækkelse og gentagelsesværn. ([55]; præmis 123-125)

5.9 Lydighed over for ledelsen og risikoen ved at sige fra

Socialrådgiverundersøgelsens svar forbinder oplevede ulovlige afgørelser med økonomi og øverste ledelses ønsker. Politiberetningerne giver tilsvarende spor til organisatoriske prioriteringer. Det bærer en skærpet undersøgelse af, om ledelsen gjorde lovstridig praksis til en forventet arbejdsopgave. ([110]; [111]; [47])

For at dokumentere ansvars- og incitamentsasymmetrien i det enkelte forløb skal der sammenholdes konkrete ansatte, der fulgte den kritiserede instruktion, og konkrete ansatte, der gjorde faglig eller retlig indsigelse. Var der advarsel, varslet afskedigelse, ændrede opgaver, dårligere vurdering eller anden ansættelsesfølge ved modstand? Hvilken personlig følge ramte dem, der gennemførte den dokumenterede ulovlighed? Uden sådanne akter er asymmetrien en stærkt begrundet hypotese om incitamenter, ikke en udmålt national kendsgerning.

Instrukser skal sikres i original. En ordre fra en leder skaber ikke i sig selv lovlighed. Straffelovens § 156 nævner lovlig tjenstlig befaling; den er ikke en generel fritagelse for ulovlig ordreudførelse. Medvirken og ledelsens egne pligter skal prøves efter konkret handling og skyld. Hvor gentagne faglige advarsler blev tilsidesat, er selve lederens fastholdelse af praksis et selvstændigt ansvarsspor. [118]; [104].

5.10 Den officielle lydighedsregel viser en konkret ansvarsmæssig asymmetri

Konklusion: Ansvar må følges til ledelsen, når en fastholdt ordre efterleves uden individuelt ansvar hos udføreren. Originalt bevis: Den fælles vejledning fra 2017 beskriver pligt til at advare ved tvivl, efterlevelse af en fastholdt ordre uden klar ulovlighed og pligt til at afvise en klart ulovlig eller strafbar ordre. Den anfører, at udføreren i førstnævnte situation ikke pådrager sig ansættelsesretligt eller strafferetligt ansvar, selv om ordren senere viser sig ulovlig; myndighedsansvaret består. Nægtelse kan principielt være en tjenesteforseelse. Det er en dokumenteret regelstruktur, ikke en måling af faktisk afskedigelse.

Betydning, afvigelse og ansvar: Når ledelsen har fået en konkret advarsel og fastholder ordren, skal advarsel, beslutning og borgerkonsekvens sikres. Hvis kontrollen derefter alene undersøger udførerens skyld, kan ledelsens beslutning undslippe prøvelse. Krav: særskilt ledelsesprøvelse og dokumentation af medarbejderens mulighed for lovligt at sige fra. Ingen afklaringsregel legaliserer myndighedens ulovlige handling.

5.11 Lovlig kritik blev mødt med dokumenterede negative ledelsesreaktioner

Konklusion: Hæmning af lovlig faglig tale er et dokumenteret kontrolproblem. I FOB 2019-2 konstaterede Ombudsmanden, at fire ansatte var indkaldt til samtaler efter lovlige ytringer; flere beklagede deres udtalelser. En femte fik en skriftlig advarsel på et utilstrækkeligt begrundet grundlag. Den samlede håndtering blev betegnet meget kritisabel. Kommunen oplyste, at en vejledning var under udarbejdelse. Det dokumenterer reaktionen og den annoncerede formidling, ikke en efterprøvet varig praksisændring.

FOB 2026-4 prøvede et konkret 2025-forløb: en lærer blev tilretteviset efter et avisinterview og opfordret til at holde lav profil over for pressen. Kommunen beskrev samtalen som vejledning uden tjenstlig sanktion. Ombudsmanden fandt håndteringen kritisabel og den nævnte opfordring klart regelstridig. En generel drøftelse og et brev havde ikke rettet forholdene tilstrækkeligt. Den offentliggjorte opfølgning oplyser senere genoptagelse, samtale, undskyldning og kommunens bekræftelse af ingen negative ansættelsesretlige konsekvenser. Kritikken gælder den dokumenterede reaktion og utilstrækkelige første rettelse; den senere konkrete afhjælpning bevares. [135].

Regel: Fra 1. juli 2025 forbyder loven om offentligt ansattes ytringsfrihed negative ansættelsesreaktioner og hindring af ytringer på egne vegne inden for lovens betingelser. De tidligere hændelser prøves efter den dagældende ret. [384]. Whistleblowerlovens beskyttelse kræver blandt andet en omfattet indberetning og rimeligt grundlag for oplysningernes rigtighed. § 8 forbyder repressalier; §§ 28-29 regulerer godtgørelse, mulig genoprettelse af ansættelsen og arbejdsgiverens bevisbyrde, når en omfattet indberetning og en ulempe er bevist. En almindelig faglig uenighed får ikke automatisk alle disse retsfølger. [385].

Handling, afvigelse, konsekvens, ansvar og krav: De konkrete referater og breve skal sammenholdes med den lovlige ytring, personaleføIgen og rettelsen. Ledelsesreaktionen kan gøre fremtidige advarsler mindre sandsynlige og svække beskyttelsen af borgere; den kausale forbindelse i en bestemt borgersag skal vises særskilt. Kravet er rettet personalesag, konkret beskyttelse af lovlig kritik og prøvelse af de ansvarlige lederes handlinger. Den officielle etiket om vejledning kan ikke erstatte prøvelse af reaktionens faktiske indhold.

6 Positive forpligtelser menneskerettigheder og folkeretligt ansvar

6.1 Rettighed for rettighed og pligt for pligt

EMRK artikel 1 forpligter Danmark til at sikre konventionsrettigheder inden for jurisdiktionen. Artikel 2 beskytter liv; artikel 3 beskytter mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling; artikel 8 beskytter blandt andet familieliv og personlig integritet; artikel 13 angår effektive nationale retsmidler ved argumenterbare konventionskrav. Artiklerne har forskellige betingelser. En samlet systemkritik skal derfor følges af en individuel eller klart afgrænset pligtprøvelse. [49]; [57]; [55]; [54]; [53].

Ved artikel 2 skal den relevante ramme-, beskyttelses- eller undersøgelsespligt identificeres. Prøven af konkret livsfare kan omfatte, hvad myndigheden vidste eller burde vide om reel og umiddelbar fare, og hvilke rimelige beskyttelsesskridt stod til rådighed. Disse kriterier er ikke et universelt adgangskrav til alle andre rettigheder. Artikel 8 kan være krænket ved en utilstrækkelig beslutningsproces, også uden akut livsfare. [54]; [49]; [57]; [55]; [53].

6.2 Børn og andre afhængige personer har krav på virksom beskyttelse

Z and Others mod Storbritannien belyser statens positive pligt til at beskytte børn mod alvorlig mishandling, som myndighederne havde eller burde have kendskab til. Beskyttelse skal være effektiv for den sårbare person. En offentlig forvaltningsopdeling eller en igangværende straffesag ophæver ikke den relevante myndigheds egen beskyttelsesopgave. ([57]; navnlig præmis 73)

I det danske materiale er undladt selvstændig undersøgelse af voldsspor mod børn og afventning af politiets forsinkede efterforskning konkrete kritikpunkter. Påstanden om vold er stadig en påstand, indtil dens faktiske grundlag er verificeret. Kommunens modtagelse og undladte rettidige vurdering kan være dokumenteret, selv om den underliggende forbrydelse ikke er endeligt bevist. Den retlige pligt til at reagere på en konkret risiko må ikke forveksles med beviskravet for at dømme nogen for vold. [84]; [71].

6.3 Familieliv og myndighedsskabelse af afstand

Ved en fjernelse af et barn skal indgrebets hjemmel, kompetence, samtykke eller tvangsgrundlag, nødvendighed, proportionalitet og beslutningsproces prøves. Ved fortsættelse skal det aktuelle grundlag prøves igen. Tidligere grundlag og et senere udfyldt dokument er ikke et selvforklarende bevis for hele mellemperiodens lovlighed. [38]; [26]; [68].

Strand Lobben mod Norge fremhæver, at genforeningsarbejdet skal begynde fra anbringelsens start, ske rettidigt og vurderes med blik for tidens uigenkaldelige betydning. Myndighedsskabt tab af familiebånd gennem forsømt genforeningsarbejde må ikke blive grundlag for endelig afskæring. Derfor skal begrænset samvær, aflysninger, afstand, støtte og myndighedens forklaring på senere svækkede relationer forbindes i én faktisk kæde. [56].

6.4 Alvorlig behandling og effektiv undersøgelse

Artikel 3-prøvelsen omfatter behandlingens karakter, intensitet, varighed, virkninger og personens alder og helbred. Manglende hensigt til at ydmyge udelukker ikke i sig selv en krænkelse. Tortur efter CAT artikel 1 har yderligere krav om blandt andet alvor, hensigt, formål og offentlig involvering; anden behandling skal prøves efter sit eget grundlag. Rapporten foretager ikke en automatisk omdøbning af enhver procesfejl til tortur. [55]; [49]; [57]; [54]; [53].

Ved en underbygget påstand om alvorlig mishandling skal undersøgelsen være egnet til at afklare hændelsen og relevant ansvar. Manglende indledende bevis for en navngiven persons strafskyld kan ikke automatisk afslutte den samlede undersøgelse af behandling, beskyttelsessvigt og skade. FN's Torturkomités danske kritik fra 2023 gør dette til et konkret nationalt opfølgningsspørgsmål. [66].

6.5 Effektivt retsmiddel og hele forløbets tid

Et retsmiddel skal efter den relevante regel kunne forebygge, bringe en krænkelse til ophør eller yde relevant afhjælpning. Formelt eksisterende klageadgang er ikke et tilstrækkeligt svar på en dokumenteret påstand om, at den konkrete adgang var forsinket, blokeret eller uden praktisk virkning. Ved artikel 13 er det argumenterbare konventionskrav og de faktisk tilgængelige midler centrale. Artikel 6's anvendelse på civile rettigheder eller straffesager skal afklares særskilt. [53]; [49]; [57]; [55]; [54].

Retssikkerhedslovens § 3 kræver hurtig behandling og kommunale offentliggjorte frister; § 3 a præciserer blandt andet anvendelsen ved hjemviste afgørelser på de angivne områder. En meddelelse om forsinkelse dokumenterer ikke, at selve behandlingstiden er lovlig eller rimelig. Kommunens konkrete frist, faktisk begrundelse, sagens alvor og hele fortsættelsesforløbet skal fremgå. ([97])

6.6 Handicap og støtte før indgreb

Handicapkomitéens afsluttende bemærkninger fra 2024 kritiserer forsinket eller utilstrækkelig støtte til forældre med handicap. Det giver en særlig kæde til prøvelse: dokumenteret støttebehov → søgt eller kendt hjælp → myndighedens leverance eller undladelse → faktisk belastning → vurdering af forældreevne → indgreb. En situation, myndigheden selv har forværret ved manglende støtte, skal ikke ukritisk bruges som bevis for en oprindelig personlig mangel. [62]; [2].

Barnets sikkerhed og egne rettigheder skal fortsat prøves konkret. Det stærke anbringende er, at nødvendig og rettidig støtte, tilgængelig kommunikation og selvstændig sagsoplysning skal indgå i grundlaget før og under et indgreb. En diagnose eller et handicap er ikke et automatisk bevis for uegnethed. Den enkelte retsfølge kræver den konkrete lov og akter, der viser behov, handlemulighed og undladelse.

Den bindende traktatregel skal stå ved siden af komitéens kritik: Handicapkonventionens artikel 23, stk. 2, kræver passende bistand til forældre med handicap; stk. 3 kræver tidlige oplysninger, tilbud og støtte til børn med handicap og deres familier; stk. 4 forbyder adskillelse alene på grund af barnets eller forældres handicap. [386]. Konsekvensen for prøvelsen er konkret: nødvendig støtte og dens faktiske levering skal undersøges, før en belastning uden støtte bruges som selvstændigt bevis mod forældrene. En begrundelse, der springer dette led over, kan bygge på en myndighedsskabt mangel frem for en dokumenteret individuel betingelse for indgrebet.

6.7 Internationalt statsansvar og personligt ansvar

Kommunale og statslige organers handlinger i offentlig funktion kan tilregnes staten internationalt, også ved kompetenceoverskridelse. Den folkeretlige tilregnelsesprøve følger ILC's artikler 2, 4, 7 og 30-31 om brud, tilregnelse, ophør og reparation. Artiklerne er et kodifikationsarbejde; relevant bindende forpligtelse og sædvaneretlig regel skal identificeres. Manglende bevis for én persons strafskyld udelukker ikke et dokumenteret statsligt rettighedsbrud. [61].

Personligt strafansvar følger sine egne gernings- og skyldkrav. §§ 150 og 155-157 skal prøves efter handlingen, pligten, kundskaben og den dagældende lov. Grov eller oftere gentagen forsømmelse efter § 157 kan være relevant, selv om forsæt til rettighedskrænkelse ikke er bevist. Undtagelserne for offentligt valgte hverv i §§ 156-157 skal angives; de er ikke generel fritagelse fra andre strafbestemmelser. Senere strafskærpelser må ikke anvendes til skade for en tiltalt bagud. ([118])

6.8 Failure to protect er en juridisk pligtanalyse

Konklusion: De dokumenterede garantisvigt skal bedømmes som svigt i rettighedsbeskyttelsen, når den tilsidesatte garanti skulle sikre en konkret konventionsrettighed. Failure to protect betegner rapportens analyse af denne undladelse. Hvert ansvarspunkt knyttes nedenfor til en regel, de kendte fakta, en mulig handling og det udeblevne resultat. En borger skal ikke først bevise en international forbrydelse for at kræve ophør af et ulovligt indgreb, virksom beskyttelse eller et effektivt retsmiddel.

Den retlige anklage har tre bevisniveauer. Først står de direkte konstaterede danske lov- og garantibrud i undersøgelsernes afgrænsede sager. Dernæst står rapportens juridiske subsumption under konkrete menneskeretlige og folkeretlige pligter. Endelig står allerede afgjorte internationale krænkelser, som Aggerholm mod Danmark. Niveauerne skal være synlige ved den enkelte konklusion. En senere individuel dom kan fastslå ansvar i flere forløb; de dokumenterede danske fejl og det systematiske mønster består allerede nu. [112]; [84]; [136].

6.9 Retsgrundlagets vægt og myndighedernes gamle kundskab

De anvendte menneskerettighedskonventioner er traktatforpligtelser. En dom fra EMD fastslår en konventionsfortolkning og afgør den konkrete sag; EMRK artikel 46 regulerer den indklagede stats efterlevelse af en endelig dom. Domstolens guides er officielle oversigter over praksis, ikke nye domme. FN-komitéers generelle bemærkninger er traktatorganernes fortolkning, og deres afsluttende bemærkninger til Danmark er kontrol- og kundskabskilder. ILC's statsansvarsartikler er en kodifikations- og udviklingstekst; den relevante regel og dens status må identificeres ved den enkelte anvendelse. Rapporten bruger ikke disse forskellige kildetyper som indbyrdes udskiftelige afgørelser. [49]; [61]; [138].

For Danmarks dokumenterede kundskab har årstallene selv bevisværdi. Z and Others mod Storbritannien blev afgjort i 2001. Menneskerettighedskomitéens General Comment No. 31 blev vedtaget i 2004. Den beskrev allerede før den undersøgte periode pligter til undersøgelse, afhjælpning og at modvirke straffrihed. Gäfgen blev afgjort i 2010, Strand Lobben i 2019 og Aggerholm mod Danmark i 2020. De danske kontrolfund fra 2006 og frem er således indgået i et allerede eksisterende beskyttelsesgrundlag. Nyere præciseringer dateres ved deres egen kilde; de bruges ikke som en opdigtet personlig kundskab hos enhver historisk medarbejder. [57]; [138]; [55]; [56]; [136].

Et myndighedsudsagn om gennemført reform skal derfor kontrolleres mod både reformens egne mål og de rettigheder, der skulle beskyttes. En organisatorisk aktivitet kan være reel uden at være tilstrækkelig. Når nye sagsudtag fortsat dokumenterer manglende undersøgelser, høring eller opfølgning, er den bevismæssigt holdbare konklusion, at staten ikke havde sikret disse garantier i de nye undersøgte forløb. Et gammelt løfte om forbedring ophæver ikke et senere konstateret pligtbrud.

6.10 Fire beskyttelsesopgaver som skal holdes adskilt

Rammebeskyttelse: Lov, kompetence, bemanding, registrering og kontrol skal kunne sikre den relevante rettighed i praksis. Rapportens gentagne børnefund og tilsynsundersøgelsen angår især dette niveau. En korrekt regel på papir er ikke dokumentation for, at de sagsgange, som skal virkeliggøre den, fungerer. Det konkrete kritikpunkt er forskellen mellem en erklæret garanti og nye sager, hvor netop garantien mangler.

Konkret beskyttelse: En identificeret risiko skal føre til en vurdering og de relevante tilgængelige beskyttelsesskridt. Her skal første underretning, alarm, helbredsoplysning og modtager identificeres. Undersøgelsesbeskyttelse: En tilstrækkeligt underbygget alvorlig hændelse skal afklares på et grundlag, der kan prøve både hændelse og ansvar. Genopretning: Et medhold skal følges til ophør, faktisk hjælp og

relevant afhjælpning. Under artikel 2, 3, 8 og 13 er betingelserne forskellige; de konkrete tests følger af de navngivne domme og bestemmelser nedenfor. [387]; [388]; [389]; [53].

Den firedelte analyse lukker et vigtigt ansvarshul. En myndighed kan ikke besvare manglende akut beskyttelse ved alene at pege på et generelt tilsyn, besvare en mangelfuld undersøgelse ved at pege på fravær af personlig domfældelse eller besvare udeblevet hjælp ved at pege på en gunstig afgørelse. Rapporten kræver svar på den bestemte opgave, der blev forsømt, og dens konkrete tidsforløb.

6.11 Livsbeskyttelse og en risiko myndigheden kendte eller burde kende

Retlig regel: Osman mod Storbritannien, 28. oktober 1998, præmis 116, knytter den konkrete beskyttelsespligt under EMRK artikel 2 til en reel og umiddelbar livsfare, som myndigheden kendte eller burde kende, og til rimelige tilgængelige skridt. Kurt mod Østrig, Storkammer, 15. juni 2021, præmis 160, forbinder vurderingen med en selvstændig og konkret risikovurdering. Domstolens artikel 2-guide identificerer disse tests i afsnit 23-25. [387].

Anvendelse: Disciplinærresuméets hjælpeløse Parkinsonramte borger, som først blev fundet mere end 42 timer efter opkaldet, giver et konkret spor til livs- og integritetsbeskyttelse. Den oprindelige alarm skal vise oplyst tilstand, placering, mulighed for egen hjælp og hvilke risici modtageren kunne vurdere på tidspunktet. Vagtlog og disponering skal vise den tilgængelige indsats. Resuméet bærer kritik af den beskrevne undladelse; det kan ikke erstatte alarmen som bevis for alle artikel 2-led. Kravet er en selvstændig undersøgelse af den udeblevne beskyttelse og efterfølgende helbredsfølge, ikke en antagelse om korrekt disponering.

Ved forsinket psykiatrisk hjælp skal kendt selvmordsfare eller anden konkret livsfare på samme måde følges til ansvarlig klinisk eller administrativ modtager. Den generelle overskridelse af en udredningsfrist dokumenterer ikke alene denne kundskab i hvert forløb. Den dokumenterer et rettigheds- og kapacitetsproblem, som skal prøves selvstændigt; konkrete faresignaler kan derudover udløse den operationelle livsbeskyttelse. Den præcise afgrænsning gør det muligt at rejse begge ansvarsspor uden at miste det allerede dokumenterede fristbrud.

6.12 Beskyttelse mod alvorlig mishandling og et præcist kausalitetskrav

Retlig regel: Z and Others mod Storbritannien, Storkammer, 10. maj 2001, præmis 73-75, vedrører virksom beskyttelse af børn mod kendt alvorlig mishandling. O'Keeffe mod Irland, Storkammer, 28. januar 2014, præmis 149, kræver ikke bevis for, at skaden med sikkerhed var undgået; rimelige undladte tiltag med reel mulighed for at ændre eller begrænse udfaldet kan være tilstrækkelige. O'Keeffe-præmissen er lokaliseret i artikel 3-guidens afsnit 121. [57]; [388].

Bevisets betydning: Kommunens egen modtagelse af en konkret voldsunderretning kan dokumentere en pligt til at vurdere barnet, selv før en straffedom afgør, hvem der udøvede vold. De kommunale sager, hvor politiets efterforskning blev afventet uden selvstændig relevant vurdering, skal undersøges for den mistede mulighed for rettidig beskyttelse. Der skal ikke opfindes en sikker hypotetisk redning. Det afgørende er at bevise, hvilke rimelige tiltag der faktisk stod til rådighed, og hvordan undladelsen fjernede en reel beskyttelsesmulighed. [84].

Ansvar og krav: Barnets egne udsagn, underretningens original, modtagelse, faglig vurdering og faktisk handling skal sikres. Beskyttelses- og undersøgelsessporet skal omfatte kommunal ledelse og opfølgning, hvor deres kundskab er dokumenteret. En senere strafferetlig afvisning skal læses efter sin præcise begrundelse; den afgør ikke uden videre, om kommunen opfyldte sin egen pligt ved de oplysninger, den havde. Denne prøve gælder alvorlig behandling inden for artikel 3's område, mens øvrige omsorgs- og procesmangler prøves efter deres egne regler.

6.13 Familielivets procesgarantier er en del af den materielle beskyttelse

Retlig regel: Strand Lobben og andre mod Norge, Storkammer, 10. september 2019, præmis 202-213 og navnlig 208, angår proces, proportionalitet og genforeningsarbejde. Retningspunktet er, at en anbringelse i udgangspunktet skal være midlertidig og følges af rettidige tiltag mod mulig genforening; aktuelt grundlag og familiens deltagelse skal prøves. Artikel 8-guidens afsnit 422-431 lokaliserer kravene og Domstolens strengere prøvelse af yderligere kontaktbegrænsninger. [56]; [389].

Anvendelse: De dokumenterede mangler ved partshøring, anbringelsesafgørelse og samværsafgørelse i København angår netop familiens mulighed for at påvirke og prøve indgrebet. Et år uden formel afgørelse om en efterspurgt kontaktordning kan berøve familien rettidig adgang til at få nødvendighed og omfang kontrolleret. En senere afgørelse dokumenterer ikke mellemperiodens grundlag. For hvert forløb skal faktisk kontakt, aflysninger, begrundelser, støtte og senere vurdering af båndets styrke forbindes. [84].

Juridisk afvigelse og konsekvens: Hvis myndighedens egne kontaktbegrænsninger svækker relationen og denne svækkelse senere bruges som grundlag for yderligere afskæring, skal den oprindelige beslutning og dens virkninger indgå i den retlige prøvelse. Rapportens stærke krav er tidsnær ny prøvelse, konkret kontaktplan, støtte og rettelse af et dokumenteret ulovligt grundlag. Det er ikke nok at gennemføre en ny proces, hvis den allerede skabte afstand ukritisk anvendes imod familien.

6.14 Børnekonventionen kræver beskyttelse tilsyn og fortsat prøvelse

Retlig regel: Børnekonventionens artikel 3, stk. 1-3, angår barnets tarv, nødvendig beskyttelse og institutionernes standarder inklusive egnet personale og kompetent tilsyn. Artikel 9 regulerer adskillelse, deltagelse og kontakt; artikel 12 barnets mulighed for at blive hørt. Artikel 18, stk. 2, kræver relevant forældrestøtte; artikel 19 beskyttelse mod vold og forsømmelse samt effektive procedurer og opfølgning. Artikel 24 angår sundhed, artikel 25 periodisk prøvelse af anbringelse og behandling, og artikel 39 rehabilitering efter de omfattede overgreb. [390].

Bevis og betydning: Det gentagne fravær af barnets inddragelse, aktuelt undersøgelsesgrundlag og handleplan kan ikke reduceres til formularfejl, når det fjerner viden og kontrol, som beskyttelsen af barnet bygger på. Rigsrevisionens nye anbringelsesforløb viser, at staten stadig ikke sikrede alle de undersøgte danske lovgarantier. Rapportens retlige kritik er, at de manglende garantier rammer de funktioner, Børnekonventionen kræver: informeret beskyttelse, barnets deltagelse og virksom opfølgning. Den præcise konventionssubsumption foretages på hvert berørt forløb og hver dokumenteret garantimangel. [112].

Ansvar og krav: Artikel 3's tilsynsspor gør kvaliteten af institution og personale til et rettighedsspørgsmål. En kommunal genbehandling skal derfor oplyse både barnets nuværende forhold og kontrollen med stedet og de relevante ansvarsfunktioner. Artikel 25-sporet kræver aktuelle oplysninger om fortsat behov og behandling; den oprindelige afgørelse er ikke en permanent beskyttelsesattest. Kravet er dokumenteret periodisk prøvelse med barnets deltagelse og faktisk rettelse af de forhold, der blev konstateret.

6.15 Handicapkonventionen forbinder hjælp deltagelse og uafhængig kontrol

Retlig regel: Handicapkonventionens artikel 4 kræver gennemførelse og ændring af diskriminerende praksis; artikel 5 lighed og rimelig tilpasning; artikel 7 barnets rettigheder og tilpasset bistand til at udtrykke synspunkter. Artikel 13 angår effektiv adgang til retssystemet; artikel 16 beskyttelse mod udnyttelse, vold og misbrug, herunder uafhængigt tilsyn efter stk. 3. Artikel 19 angår selvstændigt liv og nødvendige støttetjenester; artikel 23 familieliv og forældrestøtte; artikel 25 adgang til sundhed uden handicapdiskrimination. [386].

Anvendelse: Bevilling uden faktisk hjælp, gentagen hjemvisning uden leverance og en sagsproces, som ikke er tilgængelig for den berørte, skal undersøges som selvstændige svigt. Hjælpens fravær kan både skade personen og forskyde vurderingen af familiens funktion. Det konkrete bevis er bevilling, behov, leverance, kommunikation og myndighedens brug af den støttefrie situation i en senere vurdering. Retten til støtte må ikke forsvinde ud af dokumentationen, blot fordi borgeren administrativt har fået medhold.

Krav: Der skal gives en faktisk tilgængelig klage- og undersøgelsesproces, og dokumenteret nødvendig hjælp skal følges til levering. Ved konkrete oplysninger om vold eller misbrug i et botilbud skal kontrollen vise sin uafhængighed, undersøgelsesskridt og beskyttelse af den udsatte. Rapporten kræver ikke, at den enkelte person skal bevise en samlet national skadevirkning for at få sin egen dokumenterede ret opfyldt. Statsansvaret for svigtende gennemførelse og det konkrete krav om hjælp skal kunne føres samtidigt.

6.16 Et givet retsmiddel skal også effektueres

Retlig regel: ICCPR artikel 2, stk. 3, kræver et effektivt retsmiddel også mod personer i offentlig funktion og gennemførelse af retsmidler, som er tilkendt. Artikel 7 angår alvorlig behandling; artikel 9 frihed; artikel 17 familieliv og privatliv; artikel 24 barnets særlige beskyttelse; artikel 26 lighed. Bestemmelsens særskilte effektueringsled er afgørende, når en gunstig afgørelse ikke bliver omsat til handling. [391].

Retlig fortolkning: General Comment No. 31, afsnit 15-17 og 20, forbinder tilgængelige effektive midler med undersøgelse, ophør, reparation og nødvendige skridt mod gentagelse; midlerne skal også fungere i praksis. Afsnit 4 omfatter alle offentlige magtgrene og niveauer. Afsnit 8 angår relevant beskyttelse mod private overgreb. Afsnit 14 beskriver gennemførelsespligten som umiddelbar. [138].

Anvendelse og ansvar: Rapportens forskel mellem hjemvisning og hjælp, mellem erstatningstilkendelse og betaling og mellem tilsynslukning og rettet praksis får her et udtrykkeligt folkeretligt grundlag. For den bestemte beskyttede rettighed skal staten kunne dokumentere, hvilken relevant afhjælpning der faktisk blev gennemført. Manglende leverance efter dokumenteret medhold må ikke forsvinde ved, at et organ registrerer sagen som afsluttet. Kravet omfatter modtagelsesdato, effektueringsdato, resterende tab og det organ, der skulle sikre gennemførelsen.

6.17 Undersøgelse og ansvarliggørelse modvirker gentagelse

Retlig fortolkning: General Comment No. 31, afsnit 18, advarer om, at straffrihed bidrager til gentagelse. Ved de omfattede alvorlige krænkelser, som også udgør forbrydelser, skal ansvarlige bringes for retten; offentlig status må ikke give ansvarsfritagelse. Manglende undersøgelse og retsforfølgning kan være selvstændige brud. Dette er traktatkomitéens fortolkning af ICCPR, ikke en dom om enhver dansk administrativ fejl. [138].

Retlig regel: Gäfgen mod Tyskland, Storkammer, 1. juni 2010, præmis 125, fremhæver suspension under undersøgelse og retssag hvor statsansatte er strafferetligt anklaget for mishandling og afskedigelse ved domfældelse. Domstolens artikel 3-guide, afsnit 154-156, forbinder dette med modvirkning af straffrihed og utilstrækkelig ansvarsforsinkelse. [55]; [388].

Anvendelse: Materialets disciplinærforsinkelser og journalføringsfritagelse viser konkrete mekanismer, som kan afskære en mærkbar reaktion. Når den underliggende hændelse angår alvorlig integritetskrænkelse, skal reaktionsforløbet også prøves efter disse internationale krav. Ved øvrige forvaltningsfejl føres kravet efter dansk pligt-, disciplinær- og erstatningsret og den relevante beskyttelsesregel. Det internationale suspensionspunkt anvendes ikke som automatisk afskedigelseskrav ved enhver sagsbehandlingsmangel. [100]; [67].

Konsekvens, ansvar og krav: En sag skal vise, hvem der begik handlingen, hvem der modtog advarslen, hvem der kunne beskytte de næste borgere, og hvorfor en ansvarsreaktion blev svækket eller bortfaldt. Ved dokumenterede alvorlige gentagelser skal fortsat adgang til indgreb begrundes og prøves. Kontrolmyndighedens egen forsinkelse skal undersøges særskilt. Det er en aktuel beskyttelsesopgave og ikke alene en efterfølgende vurdering af skyld.

6.18 En ordre fritager ikke for tortur og staten beholder sit ansvar

Retlig regel: Torturkonventionens artikel 2, stk. 3, udelukker en overordnets ordre som begrundelse for tortur. Artikel 11 kræver systematisk prøvelse af regler og praksis ved frihedsberøvelse; artikel 12-13 hurtig upartisk undersøgelse og beskyttet klage; artikel 14 reparation og rehabiliteringsmulighed for torturofre. Artikel 16 kræver forebyggelse af anden omfattet grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling og anvender blandt andet artikel 10-13 på dette område. [392].

Anvendelse: Den danske lydighedsvejledning fra 2017 kan ikke læses som et internationalt fripas til alvorlig behandling. Den skelner selv mellem tvivlsomme og klart ulovlige eller strafbare ordrer. De dokumenterede respondentoplysninger om ledelsesstyring og de konkrete reaktioner på lovlig kritik skal følges opad til beslutningen og advarslen. Hvor en ordre fastholder et rettighedsstridigt indgreb, består statens beskyttelsesansvar, selv om udførerens individuelle ansvar kræver en særskilt skyldprøve. [133]; [47].

Krav: I frihedsberøvelses- og tvangsforløb skal myndighederne sikre ordren, instruktionen, advarslerne, nødvendighedsvurderingerne og den løbende lægelige kontrol. Et generelt uddannelsesinitiativ kan ikke besvare en bestemt fortsættelse, der manglede grundlag. Den offentlige kontrol skal undersøge både selve indgrebet og den styrings- eller undersøgelsesstruktur, som lod det fortsætte. De danske klagefund om varighed giver konkrete forløb at begynde denne kontrol i. [51].

6.19 Internationalt ansvar kan ikke opdeles væk

Retlig regel: ILC's statsansvarsartikler 2 og 4 forbinder traktatbrud med tilregnelse af offentlige organers adfærd, også lokale og dømmende organer. Artikel 7 omfatter handling i offentlig egenskab trods kompetenceoverskridelse. Artikel 14 skelner mellem fortsættende brud og blot fortsatte skadevirkninger; artikel 15 kræver, at den relevante primærregel definerer en samlet serie som retsstridig. Artikel 29-32 angår fortsat opfyldelse, ophør, relevante garantier mod gentagelse, reparation og manglende adgang til at bruge intern ret som undskyldning. Artikel 34-38 specificerer reparationsformer og renter; artikel 40-41 angår alvorlige brud på ufravigelige normer. [61].

Bevisets betydning: Den ansvarlige internationale stat er Danmark, selv om borgeren møder en kommune, region, tilsynsmyndighed eller domstol. De enkelte organers faktiske kompetencer skal fortsat vises for at placere opgaven og det personlige ansvar. Men borgerens rettighed må ikke efterlades uden beskyttelse ved, at organerne alene peger på hinanden. Når et organ afviser et bestemt kompetencespor, kræver rapporten registrering af, hvem der faktisk overtog den relevante beskyttelses- og afhjælpningsopgave.

Privat skade og offentligt ansvar skal prøves i hver sin kæde. Et privat overgreb bliver ikke automatisk statens egen handling. Statens dokumenterede undladelse af at beskytte, undersøge eller føre relevant kontrol kan derimod være dens eget brud. Ved private tilbud skal eventuel udøvelse af offentlig myndighed og konkret statslig instruktion identificeres særskilt. Denne sondring gør ansvarskritikken præcis: kommunen skal svare for sin egen kendte undladelse uden at afvente, at alle private handlinger tilregnes den.

6.20 Omfang gentagelse og fortsættelse har forskellige retsvirkninger

Konklusion: Materialets store sagsudtag, mange år og flere myndighedsområder forstærker beviset for et styrings- og kontrolproblem. Det er en selvstændig analytisk konklusion. Den gør ikke hver historisk handling til ét uafbrudt traktatbrud. En vedvarende uhjemlet kontaktbegrænsning, et fortsat tvangsindgreb og en opfyldt historisk afgørelse med resterende skadevirkninger skal dateres forskelligt. Denne tidsprøve er nødvendig for både ophørskrav og ansvar.

På børneområdet dokumenterer undersøgelserne fra 2006 og frem nye sagsudtag med gentagne garantimangler. Det bærer anklagen om vedvarende utilstrækkelig sikring af rettigheder på de undersøgte punkter. I Langeland skal tilsynets modtagelse, afvisning, afslutning og ministeriets senere krav kobles til de berørte sager. Kundskab om systemfejl er et bevis for behovet for kontrol; den præcise kundskab om et enkelt barns risiko findes i sagens egne akter. De to bevislinjer supplerer hinanden. [112]; [76]; [106].

Ved en serie fra samme aktør skal hvert dokumenteret indgreb registreres sammen med første advarsel og fortsat funktion. Gentagelse efter dokumenteret kundskab kan vise en ny undladelse hos ledelse eller kontrol. Ansvaret for den første handling og ansvaret for at lade risikoen fortsætte må ikke sammenblandes. Kravet er et kronologisk ansvarskort med handling, modtager, kompetence, valgt reaktion og næste hændelse.

6.21 Ophør og genopretning skal kunne ses hos borgeren

Retligt udgangspunkt: Wienerkonventionens artikel 26-27 udtrykker traktatopfyldelse i god tro og princippet om, at intern ret ikke begrunder traktatbrud. Det relevante tidsmæssige traktatgrundlag skal fortsat identificeres. Ved påviste menneskeretsbrud følger afhjælpningen af den anvendte konvention og dens retsmidler, suppleret af de relevante almindelige statsansvarsregler. [139]; [49]; [391].

Anvendelse: Et kursus, ny registrering, ekstra stilling eller afsluttet tilsyn kan ikke i sig selv dokumentere ophør. Rapporten kræver for hvert kendt problem tre verificerbare forløb: hvad der skete med de tidligere berørte; hvad der sker i nye sager; og hvad kontrollen gør, hvis samme fejl genfindes. Målingerne skal bevare de samme eller forklarede kriterier, undgå dobbeltoptælling og angive faktisk kontakt, leveret støtte, indgrebsophør eller betaling. En forbedret administrativ målsætning må ikke skjule en forværret faktisk ventetid.

Konkrete krav: Genoptagelse og rettet grundlag skal følges af faktisk gennemførelse. Dokumenteret skade skal opgøres med varighed og årsagsbidrag; relevante behandlings- og rehabiliteringsbehov skal vurderes. En undskyldning kan være relevant anerkendelse, men kan ikke erstatte udeblevet hjælp eller en nødvendig beskyttelsesreaktion. En erklæring om permanent forbedring kræver gentagen efterprøvelse i nye sager og en virksom reaktion på tilbagefald. Rapporten kan kræve denne kontrol; den kan ikke attestere en evig fremtidig fejlfrihed.

6.22 Responsibility to protect og den selvstændige menneskeretlige beskyttelse

Retligt og politisk grundlag: FN's World Summit Outcome, A/RES/60/1 fra 2005, afsnit 138-139, vedrører beskyttelse mod folkedrab, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden. Afsnit 138 placerer ansvaret hos staten; afsnit 139 angår international bistand og eventuel kollektiv handling gennem FN efter pagtens betingelser. [140].

Generalsekretærens A/63/677 fra 2009, afsnit 10-11, beskriver tre søjler: statens beskyttelsesansvar, international bistand og kapacitetsopbygning samt rettidig passende international reaktion. Afsnit 3 og 10 fastholder både det afgrænsede anvendelsesområde og de øvrige eksisterende folkeretlige beskyttelsespligter. [141].

Anvendelse: Rapportens dokumentation skal derfor prøves direkte under EMRK, ICCPR, Børnekonventionen, Handicapkonventionen, Torturkonventionen og relevante nationale regler. Manglende opfyldelse af R2P's særlige område kan ikke bruges til at afvise disse bredere pligter. En familie kan have krav på beskyttelse og reparation, selv om der ikke foreligger en international forbrydelse. Den klare danske ansvarspåstand er kendt gentaget mangelfuld opfyldelse af disse konkrete beskyttelsesopgaver.

Folkeretlig betydning: R2P-perspektivet gør spørgsmålet om statens egen beskyttelse synligt, men konklusionen om massive dokumenterede svigt bæres her af de særskilte rettigheder og beviskæder. Hvis et bestemt forløb dokumenteres som en af de fire omfattede kategorier, skal også dette særskilte perspektiv prøves. Omfanget af sagsbehandlingsfejl alene er ikke bevis for den kategori. Rapporten kræver således virksom menneskeretlig beskyttelse nu og sikring af det materiale, en eventuel strengere kvalifikation kræver.

6.23 International individuel strafret kræver en særskilt beviskæde

Retlig regel: Romstatuttens artikel 7 kræver et omfattende eller systematisk angreb mod en civilbefolkning med kendskab til angrebet; artikel 7, stk. 2, litra a, knytter angrebet til gentagne opregnede handlinger og en stats- eller organisationspolitik. Artikel 7, stk. 1, litra e, f, h og k, omfatter efter deres yderligere betingelser alvorlig frihedsberøvelse, tortur, forfølgelse og andre tilsvarende umenneskelige handlinger. Artikel 30 regulerer forsæt og viden. [142].

Bevisprøve for konteksten: Rapportens gentagne danske garantibrud beviser et alvorligt systemproblem. En artikel 7-påstand skal derudover identificere de konkrete omfattede handlinger, den angrebne civile befolkning, forbindelsen mellem hændelserne og en dokumenteret politik om netop angrebet. Budgetstyring, lovbrud, svag kontrol og ansvarsfritagelse er relevante spor; ingen af dem udfylder alene dette samlede kontekstled. Beviset skal findes i instrukser, samtidige beslutninger, aktørkobling, faktisk gennemførelse og viden om de relevante handlinger.

Bevisprøve for handlingen: Ved alvorlig frihedsberøvelse skal faktisk kontrol, manglende ret og varighed dokumenteres. Ved påstået tortur eller en anden umenneskelig handling skal behandling, intensitet, kontrol, følger og den krævede skyld dokumenteres. Ved forfølgelse skal den konkrete gruppetilknytning og den forsætlige alvorlige rettighedsberøvelse føres i sin egen kæde. En artikel 3-dom er et stærkt bevis for den afgjorte konventionskrænkelse; den er ikke i sig selv en afgørelse af artikel 7's kontekst og skyld.

6.24 Immunitet ledelsesansvar og reel national ansvarliggørelse

Retlig regel: Romstatuttens artikel 27 udelukker officiel status som fritagelse for ansvar for ICC. Artikel 28, litra b, om civile overordnede kræver effektiv myndighed og kontrol samt den angivne viden eller bevidste tilsidesættelse af klare oplysninger og undladelse af nødvendige rimelige skridt. Artikel 17 angår reel national retsforfølgning og blandt andet afskærmning, uforenelig forsinkelse og manglende uafhængighed. [142].

Anvendelse: Det centrale personlige undersøgelsesspor er, hvem der faktisk kunne standse indgrebet og modtog advarslen, ikke hvem der alene havde en titel. En ministers, kommunal leders eller faglig chefs ansvar skal føres gennem beslutningsret, samtidige oplysninger og handling eller undladelse. Den internationale strafretlige prøve kan først anvendes, når forbrydelsesgrundlaget er identificeret. Den nødvendige gennemgang af danske ansvarsafskærmninger og mistede sanktioner er allerede et krav efter de nationale og menneskeretlige spor.

Krav: En eventuel international strafferetlig dokumentation skal rumme både belastende og konkret korrigerende originaler, forklarlige udtag og præcise aktør- og tidssammenhænge. Der skal indhentes

afgørelser om, hvorfor relevante nationale undersøgelser blev afsluttet, og hvad der faktisk blev undersøgt. Eksistensen af et klageorgan er ikke bevis for undersøgelse af den pågældende persons handling. Rapporten konkluderer dokumenteret systematisk beskyttelses- og kontrolsvigt; den endelige artikel 7-kvalifikation står som et særskilt beviskrav, hvor hvert manglende led er navngivet.

6.25 Forsinket prøvelse og et retsmiddel der kan beskytte i tide

Retlig regel: Kudła mod Polen, Storkammer, 26. oktober 2000, præmis 147-159, fastslår artikel 13's særskilte krav om et effektivt middel mod urimelig sagsvarighed. Sürmeli mod Tyskland, Storkammer, 8. juni 2006, præmis 99, angår forebyggelse eller afhjælpning af forsinkelse. Artikel 6's krav om rimelig tid anvendes på de omfattede civile rettigheder og straffesager; det relevante anvendelsesområde skal identificeres. Artikel 13-guidens afsnit 146-156 lokaliserer disse krav. [53]; [49].

Anvendelse: Rapporten undersøger hele forløbet fra ansøgning eller indgreb til faktisk afhjælpning, fordi en snævert opgjort myndighedstid kan udelade den periode, hvor borgeren fortsat er uden hjælp eller prøvelig afgørelse. En forhøjet tidsmålsætning kan ikke afgøre, om et bestemt retsmiddel virkede i tide. Ved familieforhold skal barnets tidsafhængige relation og det konkret fortsatte indgreb indgå. Ved tvang skal indgrebets ophør kunne sikres uden at afvente en senere økonomisk opgørelse.

Konsekvens og krav: Den kompetente kontrol skal vise, hvilken adgang borgeren faktisk havde til at få handlingen standset, fristoverskridelsen behandlet og relevant tab afhjulpet. En erstatningssag, som ændrer et tidligere afslag, viser både den oprindelige fejl og en faktisk domstolskorrektion. Antallet af kalenderdage alene afgør ikke artikel 6-spørgsmålet; sagens konkrete proces, ophold og betydning skal oplyses. En korrekt slutafgørelse er samtidig ikke dokumentation for, at al relevant afhjælpning er gennemført.

6.26 Frihedsberøvelse og beskyttelse af personer under offentlig kontrol

Retlig regel: EMRK artikel 5, stk. 1, kræver et af de opregnede grundlag og lovlighed ved frihedsberøvelse. Stk. 4 kræver hurtig domstolsprøvelse af lovligheden og løsladelse ved ulovlig frihedsberøvelse; stk. 5 angår erstatning for krænkelse af artikel 5. ICCPR artikel 9 har sit eget friheds- og prøvelsesgrundlag. [49]; [391].

Anvendelse: Rapportens frihedsbegrænsende indgreb skal først klassificeres efter deres faktiske intensitet, varighed og kontrol. En bæltefiksering, en psykiatrisk indlæggelse, en anholdelse og en social støtteafgørelse er forskellige handlinger. Artikel 5 må knyttes til faktisk frihedsberøvelse, mens eksempelvis behandlingskarakter og familiekontakt også har selvstændige artikel 3- og 8-spor. Kravet er original afgørelse, dagældende hjemmel, hver fortsættelsesbeslutning, faktisk ophør og tilgængelig domstolskontrol.

Konsekvens og ansvar: En organisatorisk flytning eller intern ny registrering ophæver ikke et fortsat uhjemlet indgreb. Kontrollen skal vise, at den kompetente instans faktisk kunne undersøge det aktuelle grundlag og bringe den dokumenterede ulovlige frihedsberøvelse til ophør. Personens sårbarhed og mulighed for bistand skal indgå i den praktiske adgang til prøvelse. Dette er et særskilt borgerrettet beskyttelseskrav, selv om personligt strafansvar endnu ikke er afgjort.

7 Børn og familier: beskyttelsesgarantier der svigter gennem nye generationer af sager

7.1 Den historiske gentagelse er selve ansvarsspørgsmålet

Konklusion: Myndighedernes kendskab til alvorlige børnesagsfejl er dokumenteret gennem gentagne undersøgelser siden 2006. Den senere gentagelse kan ikke forsvares som et nyt eller ukendt problem. Påstanden om et systematisk svigt bygger på nye sagsudtag og vedvarende svigt i de samme beskyttelsesfunktioner, ikke på at kopiere en enkelt undersøgelses resultat gennem tyve år.

Myndighedens konkrete udsagn og originalt bevis: Undersøgelserne fra 2006 og 2008 klassificerede henholdsvis 23 af 101 og 92 af 143 undersøgte anbringelsesafgørelser som ikke i overensstemmelse med regler eller praksis. I 2008 indgik mangler ved grundlag og formelle garantier. I 2011 fandtes fejl i 67 af 81 undersøgte flytte- og hjemgivelsessager. Originalernes udvælgelse og kriterier fremgår af undersøgelsernes metodeafsnit med lokatorer i kilderegistret; de angivne brøker er ikke nationale andele af alle danske børn. [16]; [17]; [18]; [29]; [26]; [112].

Uoverensstemmelse og bevisets betydning: I 2019-piloten indgik 228 upåklagede sager fra 12 kommuner. 70 af 228 manglede en aktuel børnefaglig undersøgelse, 64 af 100 overskred den undersøgte frist, og 99 af 226 manglede den undersøgte børnesamtale. Fejlene var således også til stede uden en borgerklage. De kan ikke afvises som et særtræk ved allerede konfliktfyldte klagesager. Det betyder samtidig, at en klagestatistik alene ikke må bruges som måling af al ulovlig praksis. [24].

Relevant regel og undladelse: De dagældende regler om undersøgelse, samtykke, deltagelse, plan og opfølgning skal anvendes efter sagens tidspunkt. Deres funktion er at sikre, at indgreb og hjælp bygger på et konkret og aktuelt grundlag. Myndighedens undladelse af et nødvendigt skridt svækker netop det grundlag, som senere bruges til at legitimere indgrebet. Når svigtet gentages efter offentlig kontrol, skal også ledelsens implementering og kontrol prøves.

Juridisk afvigelse, konsekvens og ansvar: En dokumenteret procesmangel skal følges til dens betydning for barnets hørelse, hjælp, anbringelse, kontakt og prøvelse. Hvor kompetence, gyldigt samtykke eller indgrebsgrundlag mangler, rammer kritikken selve indgrebets lovlighed. Hvor kun et bestemt formkrav er kontrolleret, skal netop det krav føres med fuld styrke. Ansvaret omfatter kommunen, den kompetente beslutningstager og de kontrolorganer, som fik konkret kundskab og derefter undlod påkrævet opfølgning.

Konkret krav: Fremlæg for hvert historisk kontrolfund den ansvarlige modtagers dato, den besluttede rettelse, genbehandlingen af berørte sager, faktisk hjælp eller ophør, gentagelseskontrollen og ansvarsvurderingen. Der skal være en ubrudt forbindelse fra fundet til borgerens retsstilling. Fravær af denne forbindelse er ikke dokumentation for, at problemet er afsluttet.

7.2 Børnesagsbarometret: gentagelse og de præcise nævnere

Barometerundersøgelserne 2020-2024 viser følgende fejlantal og relevante nævnere. Årstallet er undersøgelsens betegnelse; det er ikke en ensartet kohorte af afgørelser truffet netop det år. Rækkerne overlapper, og forskellige krav har forskellige populationer. [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Aktuel børnefaglig undersøgelse mangler eller er ikke opdateret: 2020 215/731; 2021 187/692; 2022 252/687; 2023 209/744; 2024 143/709. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Undersøgt frist ikke overholdt: 2020 219/330; 2021 146/367; 2022 185/284; 2023 208/314; 2024 187/371. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Lovkravet om børnesamtale før afgørelse er tilsidesat: 2020 322/717; 2021 273/699; 2022 309/691; 2023 294/746; 2024 248/708. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Handleplan mangler: 2020 152/735; 2021 87/708; 2022 161/697; 2023 127/765; 2024 120/724. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Tremånedersopfølgning mangler: 2020 58/118; 2021 49/87; 2022 46/102; 2023 144/475; 2024 118/473. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Tremånedersopfølgningens population ændres fra 2023: de senere barometre undersøger opfølgningen på tværs af relevante foranstaltningstyper, mens de ældre tal vedrører anbringelsesdeludtag. Et spring i antallet eller procenten på denne række kan derfor ikke alene bruges som bevis for ændret praksis. Sammenligningen kræver samme sagstype, samme krav og samme måleperiode. Se metoden i Børnesagsbarometret 2022, s. 53-54, 2023, s. 41-43, og 2024, s. 42-44.

Genovervejelse mangler eller er uklar i undersøgelsens kategori: 2020 95/203; 2021 121/268; 2022 103/219; 2023 116/204; 2024 83/168. I 2024 fordeles sidste tal på 79 uden og 4 uklare. Den sammenlagte kategori skal derfor ikke omtales som 83 sikkert dokumenterede undladelser. Originalfigurer: [19]; [20]; [21]; [22]; [23].

Konklusionen er vedvarende omfattende garantisvigt, samtidig med at visse mål forbedres i de senere udtag. Faldet fra 209/744 til 143/709 for manglende aktuel undersøgelse er et bedre registreret resultat i denne sammenligning. Det beviser ikke fuld lovlighed eller ophør af andre fejl. Den skarpe kritik er, at betydelige fejl stadig findes efter mange års kendte problemer, og at myndighederne ikke fremlægger en fuld kæde fra den enkelte fejl til rettet livssituation.

I 2024 indgik 74 sager blandt dem, der blev klassificeret som opfyldelse af samtalekravet, fordi Ankestyrelsen udledte en undtagelse, som ikke fremgik af den oprindelige sag. Det er et særskilt bevisproblem: den efterfølgende kontrollants forklaring må ikke fremstilles som kommunens samtidige begrundelse. Kravet er at identificere sagens faktiske oplysninger, den lovlige undtagelse og betydningen af den manglende samtidige dokumentation. [23].

7.3 Anbringelser 2022-2024 og statens nye kendskab i 2026

Rigsrevisionens nye undersøgelse konstaterede mindst ét af de målte lovbrud i 69 procent af 3.148 udvalgte første anbringelsesforløb fra 83 kommuner. Dette er en ny og alvorlig bevislinje efter de ældre undersøgelser. Den vedrører afgørelser fra 2022-2024 og er en opfølgning offentliggjort i 2026; den må ikke indsættes som en ny fuldårsserie for 2026. [112].

De udvalgte forløb dokumenterer et fortsat svigt på trods af kendte krav. De dækker ikke alle indgrebets materielle og skønsmæssige spørgsmål. En godkendelse efter de undersøgte kriterier er derfor ikke en fuld validering af hele sagen, og et lovbrud efter ét kriterium er ikke automatisk bevis for, at selve anbringelsen var materielt ubegrundet.

Ansvarskæden skal knytte fundet til, hvem der traf afgørelsen, hvem der kontrollerede den, og hvem der gennem tidligere undersøgelser havde fået kundskab om den relevante fejltype. Kommunens ansvar for den konkrete afgørelse og statens ansvar for en utilstrækkelig kontrolordning kan eksistere samtidig. Et generelt tiltag i 2026 udsletter ikke det tab, som allerede er påført et barn i 2022.

Kravet er en dokumenteret genbehandling af de identificerede fejl, en begrundet vurdering af fortsat indgreb, levering af manglende støtte og en kontrol, som viser faktisk ændring i nye sager. Den nationale opfølgning skal angive den målte fejltype, det sammenlignelige udtag og den faktisk opnåede forbedring. Kommunernes tilkendegivelser om at være opmærksomme er ikke et sådant resultat.

7.4 København: når myndigheden selv omgår garantierne

Konklusion: Københavnsundersøgelsen dokumenterer konkrete forhold, hvor betegnelser, pres og forkert kompetenceudøvelse svækkede familiers rettigheder. Den samlede kategori 77/77 med mindst én mangel beviser et gennemgribende svigt i det undersøgte materiale. De mest indgribende forhold skal føres enkeltvis.

Originalt bevis: Undersøgelsen af 77 børns sager fra tre lokale enheder fandt blandt andet 42/76 øjensynligt manglende relevante partshøringer, 50/70 manglende vejledning om frivillighed og tvang, 67/76 manglende klagevejledning og 68/76 manglende afgørelse om anbringelsessted. De præcise nævnere er ikke udskiftelige. Kategorien 23/77 om kompetence, hjemmel og magtfordrejning omfatter både konstaterede forhold og konkrete tegn; den er ikke 23 endeligt fastslåede hjemmelsløse anbringelser.

Uoverensstemmelse: Seks af 16 relevante samværsordninger var reelt overvågede, selv om de blev betegnet som støttede. En myndighed kan ikke skabe kompetence ved at ændre en ordnings navn. Den faktiske overvågning og dens begrænsning af kontakt skal holdes op mod den beslutning, som det kompetente organ skulle træffe.

Regel, undladelse og konsekvens: Kompetencereglerne, samværshjemlen og forvaltningslovens hørings-, begrundelses- og vejledningskrav beskytter familiens mulighed for at forstå og prøve indgrebet. En faktisk overvåget ordning uden den fornødne beslutning fratager familien denne beskyttelse. Artikel 8-prøvelsen skal omfatte den reelle kontaktbegrænsning og hele dens varighed. [71]; [84].

Tvillingeforløbet er særlig alvorligt. Kommunen meddelte anbringelsesbeslutningen til moderen på hospitalet før dokumenteret samtykke og ændrede blankettens fire måneder til én for at opnå underskrift. Moderen ønskede hjælp i hjemmet og beskrev presset. Beviset er rapportens gengivelse af akterne; hospitalets journal, begge blanketversioner og de samtidige forklaringer skal fremlægges, før alle individuelle faktiske led fastslås. Den myndighed, der vil påberåbe sig frivillighed, må vise et gyldigt og informeret samtykke fra de nødvendige rettighedshavere. [84]; [71].

I en anden sag organiserede kommunen afhentning og betalte ophold og kørsel hos en tidligere plejefamilie, mens ordningen blev kaldt privat. Faderen med del i forældremyndigheden blev kontaktet tre-fire måneder efter den tilsyneladende frivillige anbringelsesbeslutning. Betaling, faktisk organisering og beslutninger skal vise, hvem der handlede som myndighed, og hvilket grundlag hver periode havde. En administrativ etiket kan ikke erstatte samtykke eller kompetent tvangsbeslutning. [84]; [71].

I de tre søstres forløb bistod kommunen faderen mod moderen og anbefalede tilbageholdelse, mens moderen stadig havde del i forældremyndigheden og bopælsret. Dette er et konkret grundlag for at undersøge usaglig partsbistand, kompetence og mulig medvirken. Den retlige prøve må følge de originale forældremyndighedsafgørelser og datoer; den skal ikke standse ved den senere kommunale fortælling om samarbejde. [84]; [71].

Ansvar og krav: For hvert forløb kræves original afgørelse, rettighedsgrundlag, samtykke, faktisk kontakt og ophør, ansvarlig funktion, ledelsens viden og senere genopretning. Den dokumenterede myndighedsoverskridelse skal behandles nu; individuel strafsubsumption skal bygges på de yderligere gernings- og skyldbeviser. En udokumenteret personlig strafpåstand må ikke bruges som anledning til at opgive det allerede holdbare krav om ophør og reparation.

7.5 Den skjulte tid før en afgørelse og efter et medhold

I Københavnsforløbet bad forældre gentagne gange om mere samvær, mens den formelle afgørelse først ses over ét år senere. Den dokumenterede følge er langvarig mangel på en prøvelig afgørelse. Kilden beviser ikke nul samvær i hele perioden. Dette præcise kritikpunkt er alvorligt nok: myndigheden kan blokere sædvanlig klageadgang ved ikke at træffe den afgørelse, borgeren skal klage over. [84]; [71].

Tidsregnskabet skal begynde ved første dokumenterede behov eller indgreb. Det skal fortsætte gennem genvurdering, klage, hjemvisning, ny afgørelse og faktisk ændring i barnets liv. En klageinstans' egen behandlingstid er kun ét interval. Det samlede tab af familieliv kan være længere, og begrænset kontakt skal måles særskilt i besøg, timer, aflysninger, rejseafstand og overvågning. [33]; [84]; [36]; [91].

Barnets lovs hjemgivelsesperiode på op til seks måneder er ikke et generelt krav om seks måneders yderligere adskillelse. Den syvdagesfrist, som barnets lov § 102, stk. 1, fastsætter ved anmodning om ophør af frivillig anbringelse, angår beslutningen om hjemgivelse, ikke uden videre fysisk hjemkomst. Hver periode skal prøves efter den konkrete afgørelse og dagældende regel. En senere hjemgivelsesperiode legaliserer ikke en tidligere grundlagsløs fjernelse. [38]; [26]; [68].

Kravet er ophør af den konkret ulovlige ordning, hurtig prøvelse af fortsat grundlag, en faktisk plan for lovlig kontakt og en særskilt opgørelse af allerede lidt tab. Et genforeningsmål uden datoer, leveret støtte og faktisk kontakt er endnu en aktivitetserklæring.

7.6 Manglende beskyttelse mod vold skal prøves selvstændigt

Københavnsrapporten beskriver underretninger om vold, som ikke blev nærmere afdækket, og sager hvor kommunen afventede en udsat politiefterforskning. Underretningen er bevis for modtaget viden; den er ikke alene bevis for hver anmeldt voldshandling. Den dokumenterede undladelse skal prøves som mangel på selvstændig og rettidig undersøgelse. [84]; [71].

Kommunens beskyttelsesvurdering har sit eget formål og sine egne pligter. En strafferetlig efterforskning kan ikke mekanisk erstatte vurderingen af barnets aktuelle sikkerhed. Om artikel 2 eller 3 er krænket, kræver den relevante risiko, kundskab, handlemulighed og undladelse. Z mod Storbritannien viser netop, at langvarig kendt alvorlig mishandling og manglende beskyttelse kan udløse statsansvar. [57]; [49].

Det stærke krav er at forbinde underretningens ordlyd og modtagelse med den enkelte myndigheds handling, interne risikovurdering, barnets faktiske ophold og efterfølgende skade. Beskyttelse mod vold og beskyttelse mod uhjemlet fjernelse skal begge prøves konkret. Ingen af pligterne giver adgang til at sætte den anden ud af kraft.

7.7 Langeland: tilsynet kendte svigtet og måtte prøves igen

Konklusion: Langeland dokumenterer et konkret kontrolforløb, hvor fortsatte lovlighedsproblemer og utilstrækkelig kontrol med genopretning blev kendt gennem flere år, mens tilsynssager blev afvist eller afsluttet. Ministeriets nye krav i maj 2026 retter kritikken mod kontrollens egen begrundelse.

Originalt bevis: I de 12 kommunalt udvalgte 2023-sager var der tvivl om tilstrækkelig hjælp i syv; opfølgning var forsinket i alle ni relevante sager, deltagelse i opstilling af mål manglede i alle ni relevante, og forældrestøtte manglede i alle tre relevante. En undersøgelse tog 13 måneder, og en anbringelsesplan blev udarbejdet 11 måneder efter. Udvælgelsen er kommunens og ikke et tilfældigt nationalt udtag. Den viser konkrete, nye mangler efter tidligere kendt kritik.

Kundskabskæde: Tilsynet havde i november 2022 behandlet gennemgang af relevante afsluttede sager. Taskforcen konstaterede i maj 2024 fortsat lav lovmedholdelighed og manglende kvalitetskontrol af genopretningen; Ankestyrelsen modtog materialet i juni. Kommunalbestyrelsen anerkendte problemer i

februar 2025. Ankestyrelsen afviste nyt tilsyn i august 2025. Efter nyt taskforceforløb i maj 2026 afsluttede styrelsen tilsynet; ministeriet krævede senere samme måned ny vurdering af lovlighed, sanktioner og genopretning. [123]; [76].

Uoverensstemmelse: Oplysninger om flere medarbejdere, konsulenttimer og nye ledelsestilsyn viste tiltag. De viste ikke i sig selv, at de relevante lovbrud var ophørt, eller at de gamle sager var rettet. En tilsynsafslutning uden den forbindelse risikerer at gøre myndighedens plan til borgerens eneste beskyttelse.

Relevant regel, afvigelse og ansvar: Kommunen har pligt til lovlig sagsbehandling; tilsynet skal anvende sin kompetence på et retligt og faktisk tilstrækkeligt grundlag. Rigsrevisionens nationale fund om tilsynets reaktioner skal læses sammen med det konkrete Langeland-forløb, men må ikke erstatte dets akter. Ankestyrelsen skal forklare, hvordan oplysningerne om fortsatte fejl blev prøvet, og hvorfor dens afslutningsgrundlag var tilstrækkeligt. [106]; [89]; [76].

Krav: Fremlæg hele beslutningsgrundlaget, ikke blot afslutningsbrevet; identificér alle berørte sager; dokumentér rettelse og borgerens faktiske hjælp; begrund vurderingen af reaktionsbeføjelser; og dokumentér ny praksis gennem sammenlignelig kontrol. Det er ikke tilstrækkeligt, at et nyt forløb løber til 2028, hvis en borger fortsat udsættes for en konkret ulovlig undladelse nu.

7.8 Forældre med handicap og myndighedsskabt belastning

Handicapkomiténs 2024-kritik giver en direkte anledning til at kontrollere, om manglende forældrestøtte senere bruges som argument for indgreb i familien. Beviset skal følge behov, ansøgning eller myndighedens kendskab, faktisk støtte, belastning, forældrevurdering og afgørelse. [62]; [2].

Hvis en myndighed undlader relevant støtte og derefter tillægger den fremkaldte udmattelse eller praktiske mangel bevisværdi som en personlig forældrefejl, skal den kausale og retlige uoverensstemmelse angribes. Det er ikke nok at sætte et handicapnavn på borgeren. Myndigheden skal vise, hvad personen kunne under den støtte, som vedkommende havde ret til, og hvordan barnets egne behov blev vurderet.

Krævet retsfølge: Selvstændig genoplysning, relevant støtte, prøvelse af de forudsætninger der blev skabt af myndighedens undladelse, og en ny afgørelse uden de uverificerede eller fejlagtigt årsagsplacerede oplysninger. En eventuel erstatningspåstand skal opgøre følgerne særskilt og knytte dem til den dokumenterede undladelse.

7.9 Juridisk beviskæde om kendt massivt garantisvigt

Konklusion: På børneområdet er der dokumentation for vedvarende mangelfuld gennemførelse af centrale garantier efter gentagne nationale advarsler. Rigsrevisionens kontrol fra 2026 fandt mindst ét af de undersøgte lovbrud i 69 procent af 3.148 udvalgte første anbringelsesforløb fra 2022-2024. Det er et massivt fund i dette udtag. De ældre praksisundersøgelser og upåklagede barometre dokumenterer nye forløb med de samme typer garantimangler. Der er således både en gammel kundskabskæde og senere faktiske fund.

Myndighedens udsagn og originalt bevis: En generel oplysning om bedre kvalitet kan kun prøves ved dens konkrete mål, datagrundlag og tidspunkt. Den konfronteres her med undersøgelsernes kategorier for aktuelt grundlag, samtale, inddragelse og plan. De historiske og nyere udtag må ikke summeres til en konstrueret national persontotal. Deres betydning er dokumenteret gentagelse efter advarsel og manglende sikring af de målte rettigheder i de nye sager.

Relevant regel, handling og juridisk afvigelse: EMRK artikel 8's deltagelses- og beslutningsproces, Børnekonventionens artikel 3, 9, 12, 19 og 25 samt de dagældende danske bestemmelser skal følges til hver fejltype. En manglende undersøgelse svækker det individuelle indgrebsgrundlag; manglende høring kan udelukke afgørende oplysninger; manglende opfølgning kan efterlade et fortsat behov eller et fortsat uhjemlet indgreb uprøvet. Det er konkrete rettighedsfunktioner, som staten havde organiseret garantier til at beskytte. [56]; [390].

Resultatmæssig betydning, ansvar og krav: Materialet bærer en systemisk anklage om utilstrækkelig sikring af disse garantier. I den enkelte sag skal det vises, hvad manglen betød for indgreb, kontakt, støtte og prøvelse; en materielt forkert anbringelse kræver bevis for netop dette resultat. Kravet er genbehandling af identificerede fejl, tidsnær kontrol af fortsat indgrebsgrundlag og offentlig efterprøvelse af nye sager. Ministerium, tilsyn og kommune skal hver dokumentere deres modtagelse, beslutning og faktiske rettelse. Den internationale ansvarsvurdering kan ikke afsluttes ved kun at undersøge den enkelte frontmedarbejder.

7.10 Juridisk beviskæde om kontakt og udeblevet beskyttelse

Konklusion: Københavns fund dokumenterer indgrebs- og prøvelsesmangler i familiens konkrete retsstilling. Originalt bevis: Borgerrådgiveren fandt mangler i alle 77 undersøgte sager og blandt andet 42 af 76 med manglende partshøring, 68 af 76 uden den krævede anbringelsesafgørelse og 25 af 76 uden samværsafgørelse. Eksempel 6 angår mere end et år før en formel afgørelse om efterspurgt samvær. De forskellige nævnere og fejl skal bevares; tallene er ikke separate grupper af børn.

Uoverensstemmelse og regel: En faktisk indgrebsordning kan ikke begrundes ved blot at henvise til, at familien senere fik en afgørelse. EMRK artikel 8 og Strand Lobben-prøven kræver kontrol af beslutningsgrundlag, deltagelse og relationens udvikling. Børnekonventionens artikel 9 og 12 angår deltagelse og kontakt. Manglende prøvelig afgørelse kan afskære rettidig indsigelse mod netop den ordning, som former familiens relation. [56]; [390].

Handling, konsekvens, ansvar og krav: Den enkelte kontaktperiode skal rekonstrueres ud fra anmodninger, besøg, aflysninger og begrundelser. Kommunen skal vise det dagældende grundlag og sin afhjælpning. Domstol og klageinstans skal behandle de konkret fremførte fejl og den oprindelige dokumentation. Kravet er ophør af dokumenteret uhjemlet begrænsning, aktuel proportionalitetsprøvelse og en konkret plan for at afhjælpe den afstand, myndigheden selv har bidraget til.

I de beskrevne voldsunderretninger er ansvarspunktet særskilt: kommunen afventede politiets efterforskning uden den krævede selvstændige relevante vurdering. Z and Others og O'Keeffe-prøven i kapitel 6.12 giver menneskeretligt grundlag for at undersøge den mistede beskyttelsesmulighed. Kravet er barnets faktiske beskyttelse, sikrede originaler og prøvelse af modtagende myndighed og ledelse. En forbrydelses endelige bevis er et andet led end den risiko, som udløste vurderingspligten. [84]; [57]; [388].

8 Politi og ansvarskontrol: fra undladt beskyttelse til svækket reaktion

8.1 Borgeren i grøften: konkret viden og udeblevet redning

Konklusion: Politiets eget disciplinærresumé beskriver en borger med Parkinson, som efter et cykelstyrt ringede og oplyste, at han ikke kunne rejse sig. Der blev ikke iværksat redningsindsats; borgeren blev fundet i en grøft efter over 42 timer. Det er et direkte og konkret failure to protect-spor.

Myndighedens udsagn: DUP kritiserede adfærden og fandt dispositionen særdeles beklagelig; Rigspolitiets reaktion var en advarsel. Originalt bevis for den fulde hændelse er alarmoptagelse, log og redningsakter, som ikke er vedlagt resuméet. Resuméet er et officielt efterfølgende kildeled, hvis faktiske udsagn skal efterprøves mod disse akter.

Betydning og regel: Den oplyste hjælpeløshed gav myndigheden konkret viden, som skulle omsættes til en relevant beskyttelsesvurdering og handling. Artikel 2-prøvelsen kræver konkret livsrisiko og den relevante kundskabstest; artikel 3 kræver blandt andet behandlingens alvor. Den manglende redningsindsats og varigheden skal prøves under de betingelser, ikke blot rubriceres som dårlig service. ([49]; [54])

Konsekvens, ansvar og krav: Fremlæg, hvem der modtog oplysningerne, hvilken beslutning der blev truffet, begrundelsen, mulige redningsskridt, skader og senere afhjælpning. En advarsel er et personalemæssigt udfald; den er ikke bevis for effektiv undersøgelse, tilstrækkelig borgerreparation eller at ledelsens rolle blev prøvet.

8.2 Beskyttelsen svigter allerede ved anmeldelsens indgang

Resuméet fra 2007, nr. 11, beskriver en voldsskadet borger, hvis anmeldelse ikke blev registreret, og som blev henvist til at gå. Den tjenstlige reaktion var 800 kroner. Det konkrete bevis er resuméet; den samtidige anmeldelse, vagtlog, lægelige oplysninger og beslutninger er næste kildeled. [99].

Manglende registrering kan fratage borgeren adgang til efterforskning og svække muligheden for senere at dokumentere myndighedens kundskab. Det er både en beskyttelses- og beviskædemangel. Hvor den anmeldte vold udgør en argumenterbar alvorlig rettighedskrænkelse, skal pligten til effektiv undersøgelse prøves, også selv om gerningspersonen var privat.

Rigsrevisionens beretning fra maj 2026 om henlæggelse af personfarlig kriminalitet og ministeriets svar i september 2026 giver et nyere nationalt kontrolspor om blandt andet voldtægt, stalking og menneskehandel. Et udfald om henlæggelse skal skelnes fra en konstatering af, at alle anmeldte forhold faktisk var begået. Den relevante kritik er, om anmeldelser blev undersøgt tilstrækkeligt og afsluttet på lovligt grundlag. ([78]; [81]; [79]; [110])

Kravet er at genfinde de identificerede sager, undersøge oversete beskyttelsesbehov og relevante efterforskningsskridt samt registrere genoptagelse og faktisk afhjælpning. En ny vejledning til politiet kan ikke erstatte vurderingen af allerede henlagte sager, hvor fare kan fortsætte.

8.3 Forkert ophav til afhøringsrapporter

Konklusion: 2006-resuméet, nr. 15, beskriver, at en overordnet skrev tre afhøringsrapporter og bad en aspirant underskrive som afhører. Rapporterne blev indført i POLSAS. Straffesagerne efter §§ 155 og 157 blev afsluttet uden tiltale; der kom kritik og en tjenstlig bøde på 800 kroner.

Uoverensstemmelse: Den angivne underskriver var ikke den beskrevne forfatter eller afhører. Dette svækker kildeangivelsen og efterprøvningen af, hvem der faktisk så, hørte og formulerede hvad. Det dokumenterer ikke i sig selv, at samtlige materielle oplysninger i rapporterne var falske. Det allerede dokumenterede ophavsproblem skal føres uden at afvente bevis for en anden og stærkere påstand.

Regel og konsekvens: Retten til at efterprøve et belastende bevis kræver en retvisende kildekæde. Tjenstlige pligter og straffelovens relevante bestemmelser skal prøves mod den konkrete handling og skyld. Hvor rapporten indgår i en straffesag, skal original afhøring, diktering, rettelser, underskrift og senere retslig anvendelse forbindes. En dommers senere henvisning til rapporten er ikke en uafhængig bekræftelse af dens ophav.

Ansvar og krav: Undersøg både den overordnede, der udformede og krævede underskrift, og den organisatoriske kontrol med rapporternes tilblivelse. Fremlæg senere sagsudfald og vurder, om bevisets ændrede ophav kræver genoptagelse eller anden konkret retsfølge. Ledelsesinstruksen må ikke forsvinde, fordi den synlige underskrift tilhører en aspirant.

8.4 Ulovlig anholdelse og ydmygende behandling

2007-resuméet, nr. 31, beskriver anvendelse af politilegitimation under privat konflikt og anholdelse uden anledning. Reaktionen var en tjenstlig bøde på 800 kroner. 2006-resuméerne, nr. 26-27, beskriver henholdsvis en anholdt i håndjern på gulvet med en fod mod nakken og en nedværdigende toiletsituation. Behandlingen blev i resuméerne vurderet som unødvendig, farlig eller ydmygende; der kom bøde og irettesættelse uden den beskrevne strafforfølgning. [98]; [99].

Disse udsagn skal kontrolleres mod hændelsesakter, magtanvendelsesrapporter, lægelige fund, forklaringer og eventuelle optagelser. Den juridiske prøve omfatter hjemmel til frihedsberøvelse, magtens nødvendighed og proportionalitet samt artikel 3's selvstændige alvorstærskel. Resuméernes kritik er ikke en allerede afsagt konventionsdom.

Det skarpe ansvarsspørgsmål er, hvordan myndigheden vurderede fortsat tjeneste med samme indgrebsbeføjelser efter et konstateret alvorligt pligtbrud. Den lave bøde er ikke alene bevis for, at personen senere gentog handlingen. Personalesagens risikovurdering, supervision, nye hændelser og faktisk fortsat funktion er de nødvendige beviser for et serielt forløb.

8.5 Forsinkelsen bliver et værn mod ansvar

I 2011-resuméet, nr. 61, medførte næsten fire års sagsbehandling en lempeligere reaktion mod den kritiserede medarbejder. En rapport vedrørte mulig varetægtsfængsling af 45-50 anholdte; antallet er ikke bevis for, at alle faktisk blev fængslet ulovligt. I 2014, nr. 32, blev en disciplinær indstilling modtaget efter et år, og der blev ikke indledt disciplinærsag trods Rigspolitiets betegnelse af adfærden som helt uacceptabel. [100]; [101].

Her er sammenhængen mellem tid og reaktion konkret dokumenteret. Myndighedens tidsanvendelse gav en ansvarsmæssig fordel, mens det ikke fremgår, at borgernes følger blev undersøgt og genoprettet. Der skal derfor rejses to selvstændige spørgsmål: pligtbruddet ved den oprindelige hændelse og pligtbruddet ved den forsinkede ansvarsvurdering.

Kravet er en dateret indberetningskæde med navngivne ansvarlige funktioner, faktisk begrundelse for hvert ophold og en vurdering af, om forsinkelsen kostede beviser, ansvarsmulighed eller borgerafhjælpning. Tilsynets og personalekontrollens egen langsomhed må ikke være et uundersøgt restfelt.

8.6 Et personregister er nødvendigt for den stærkeste påstand om seriekrænkelser

De offentliggjorte disciplinærresuméer omfatter både tjenstlige forhold, private handlinger og interne ansættelsesforhold. En nummereret post kan rumme flere ansatte eller flere reaktioner, og samme ansat kan gå igen. Det relevante bevis for ansvarssvigt er derfor den konkrete hændelse, den fastslåede pligtmangel, tidsforløbet og den faktiske reaktion. Eksemplerne ovenfor viser svækket eller undladt disciplinær reaktion på grund af myndighedens egen tidsanvendelse. De beviser ikke alene en national frekvens af gentagne krænkelser begået af samme ansatte. [100]; [101].

Det afgørende bevis for serielle krænkelser er en beskyttet personkobling: medarbejder og leder; funktion og myndighed; hændelse; erkendelsesdato; reaktion; fortsat borgerkontakt; nyt pligtbrud; og kontrolorganets viden før gentagelsen. Koblingen skal have lovligt datagrundlag og kan offentliggøres anonymiseret. Anonymisering af publikationer behøver ikke forhindre kompetente kontrolorganer i at undersøge gentagelse internt.

Dokumenterede afskedigelser og straffedomme i andre poster skal bevares i regnskabet. De afkræfter en universel immunitetspåstand. De afkræfter ikke de konkrete eksempler på svag reaktion, uundersøgt fortsættelsesrisiko og ansvar tabt ved forsinkelse. Kritikken bliver skarpere ved at vise præcis, hvor ansvarssystemet faktisk svigtede.

8.7 Juridisk beviskæde om undersøgelsespligt og tabt ansvar

Konklusion: Undersøgelsens rækkevidde og myndighedens egen forsinkelse skal prøves som selvstændige beskyttelsesproblemer. Originalt bevis: FN's Torturkomité kritiserede i 2023 Danmarks politiklageundersøgelser og deres snævre fokus på individuel strafskyld. De nationale disciplinærresuméer beskriver konkrete forløb, hvor næsten fire års behandling svækkede reaktionen, og hvor en sen indstilling medførte, at disciplinærsag ikke blev rejst. Disse er afgrænsede dokumenterede mekanismer; deres betydning for et bestemt alvorligt overgreb skal kobles til den originale sag.

Relevant regel og afvigelse: Torturkonventionens artikel 12-13 og 16 og EMRK artikel 3's undersøgelseskrav angår afklaring af relevant alvorlig behandling. Det afgørende kontrolspørgsmål er, om undersøgelsen sikrede det materiale, der kunne prøve hændelse, nødvendighed og ansvar. En afslutning alene fordi en navngiven persons strafskyld ikke straks kunne bevises, besvarer ikke nødvendigvis dette spørgsmål. Ved de omfattede alvorlige krænkelser er ansvarliggørelsens virkning på gentagelse desuden et særskilt internationalt punkt. [392]; [388]; [138].

Myndighedens konkrete afslutningsudsagn skal derfor fremlægges med begrundelse og det faktisk undersøgte materiale. Alarm, video, vidner, journal, magtanvendelsesrapport og instruks må ikke erstattes af en senere institutionel sammenfatning. Hvis identifikation af en relevant udøver blev umulig på grund af myndighedens dokumentation eller passivitet, skal denne fejl indgå i ansvaret for undersøgelsen. En bevismangel, staten selv skabte, er et konkret kritikpunkt og ikke en frifindelse af kontrolforløbet.

Konsekvens, ansvar og krav: Kravet er originalkontrol af de alvorlige hændelser, en tidslinje for hvert myndighedsled og en begrundet vurdering af fortsat funktion og gentagelsesrisiko. Ved øvrige pligtbrud skal de nationale ansvarsspor gennemføres rettidigt. Artikel 3-sporet anvendes, når behandlingens og påstandens karakter opfylder den relevante tærskel; det er ikke en automatisk omklassificering af alle disciplinærsager. Uanset kvalifikation består kravet om at få det allerede dokumenterede nationale pligtbrud rettet.

9 Sundhed og psykiatri: tidsafhængige rettigheder, urigtige målinger og delt ansvar

9.1 Udredningsretten blev brudt mens registreringen kunne skjule bruddet

Konklusion: Materialet dokumenterer omfattende overskridelser af udredningsretten i børne- og ungdomspsykiatrien og praksis, hvor første møde i tre regioner blev registreret som afsluttet udredning. Det sidste er et selvstændigt kontrolproblem: en urigtig afslutningsregistrering kan få rettighedsopfyldelse til at se bedre ud, end patientens faktiske forløb er.

Originalt bevis: Rigsrevisionens undersøgelse omfattede 42.252 henvisninger 2019-2022; efter udelukkelse af 1.759 uafsluttede forløb var den anvendte population 40.493. Over 27.000 forløb overskred 30 dage. Gennemsnittet steg fra 76 til 115 dage. Henvisninger og forløb er ikke nødvendigvis unikke børn. Den udelukkede gruppe uden afslutningsindikation må ikke regnes som dokumenteret rettidig. Registeranalysen af de 42.252 forløb afgrænser henvisninger frem til første kvartal 2022. Den særlige suspension af udredningsretten fra 18. marts til 1. september 2020 skal samtidig indgå i lovlighedsprøvelsen; stikprøvens vurderinger af rettighedsbrud udelukkede henvisninger fra 16. februar til 1. september 2020. En overskridelse af 30 dage i denne særperiode kan derfor ikke automatisk klassificeres som samme lovbrud som uden for perioden. [107]; [109].

Uoverensstemmelse og betydning: Afsluttet udredning og første kontakt er forskellige begivenheder. Hvis de sammenblandes, flyttes kontrolmålet uden at barnet får en tilsvarende ændring. Det er mere alvorligt end en upræcis statistik, hvis registreringen bruges til at afgøre rettigheder eller til at besvare kritik af ventetid.

Regel, handling og afvigelse: Den dagældende sundhedslovs udredningsret og information om andre relevante muligheder skal prøves i det konkrete forløb. Kapacitetsbetinget udsættelse og manglende relevant information skal forbindes med patientens faktisk tilgængelige rettigheder. Myndighedens bemandingsproblem er en oplysning om årsagen til svigtet; det er ikke i sig selv bevis for, at retten blev opfyldt.

Konsekvens, ansvar og krav: Fremlæg faktisk afslutningsdato, første kontakt, plan, information og leveret behandling. Ret både registreringen og de beslutninger, den påvirkede. Opgør forværring og anden skade med klinisk dokumentation. Regionen og de relevante ledelser skal vise, hvornår de fik kundskab, hvordan praksis blev rettet, og om rettelsen blev kontrolleret i nye forløb.

9.2 Opfølgningen viser fortsat alvorlig forsinkelse

I opfølgningen i 2025 indgik 75 henvisninger fra september 2024; 72 var forsinket af kapacitetsgrunde, og 26 af 71 relevante informationsbreve var utilstrækkelige. Gennemsnittet i andet kvartal 2025 var 162 dage. Udtaget og nævnerne skal fastholdes; det er ikke 72 procent eller en opgørelse over alle børn i Danmark. [109]; [107].

Den dokumenterede gentagelse efter den første kontrol bærer en anklage om utilstrækkelig afhjælpning af et kendt rettighedsproblem. En ændret rettighedsordning i 2026 genopretter ikke automatisk barnets mistede udredningstid i 2024. Borgerrettet effekt skal dokumenteres gennem faktisk forløb, ikke ved datoen for en ny lov eller plan.

9.3 Psykiatrisk tvang: godkendt betyder ikke nødvendigvis fuldt lovligt

Patientklagenævnets 2025-beretning angiver 4.093 klagepunkter, hvoraf 3.257 realitetsbehandledes. 419 blev tilsidesat. Derudover blev 96 godkendt, men registreret som formelt ulovlige. For 207 godkendte iværksættelser af tvangsfiksering var varigheden godkendt i 103, tilsidesat i 82 og ikke afgjort i 22. [51].

Konklusion: En samlet godkendelsesprocent kan skjule selvstændige ulovligheder ved formalitet eller varighed. Den retlige prøve skal opdeles i iværksættelse, fortsættelse, formelle garantier og faktisk ophør. Lovlig start er ikke hjemmel til enhver efterfølgende varighed.

Den beregnede sum 419 + 96 + 82 = 597 angiver negative delresultater i særskilte kategorier. Den er ikke 597 patienter eller 597 selvstændige hele sager. Varighedsbrøken 82/207 medregner 22 uden afgørelse; 82/185 omfatter alene faktisk afgjorte varigheder. Ingen af disse er et landsdækkende tal for alle tvangsfikseringer.

Regel og afvigelse: Psykiatrilovens betingelser, nødvendighed, mindste middel, løbende kontrol og klagegarantier skal anvendes efter indgrebets tidspunkt og art. Artikel 3 og artikel 5 skal prøves særskilt ved behandling og frihedsberøvelse. Kontrollen skal følge de konkrete indgrebsbetingelser og konventionskrav; en generel henvisning til medicinsk nødvendighed dokumenterer ikke, at alle betingelser var opfyldt. [45]; [51]; [49].

Konsekvens og ansvar: Den konkrete patient skal have kontrolleret tidslinje, løbende tilsyn, journal, beslutninger og faktisk ophør. For hver tilsidesat varighed kræves vurdering af ansvar, skade og afhjælpning. En efterfølgende godkendelse af indlæggelsen er ikke svar på ulovligheden af den særskilte fikseringsperiode.

9.4 Prøvelsens ventetid og dens særlige skade

I 2025 var gennemsnittet for opsættende sager 6,4 hverdage og for øvrige sager 216,9 kalenderdage. Tallene har forskellige enheder. 216,9 dage til en afgørelse beviser ikke 216,9 dage med fortsat tvang. Det dokumenterer lang tid til retlig stillingtagen i den pågældende kategori. [51].

Ventetiden skal følges til patientens adgang til beviser, journalrettelse, godtgørelse og beskyttelse mod gentagelse. Ved et kortvarigt indgreb kan tvangen allerede være ophørt, mens behovet for effektiv undersøgelse og afhjælpning består. Ved fortsat indgreb skal betydningen af udsat prøvelse undersøges akut og konkret.

Kravet er en samlet patientkæde fra indgreb til klage, ophør, prøvelse, eventuel appel, ansvar og betaling. Ankenævnets 16 ændrede delafgørelser af 296 i 2025 må ikke omskrives til 16 af 201 patienter eller sager. Procesenhederne er en del af beviskontrollen. [50]; [51].

9.5 CPT: gentagne advarsler og forbedring der skal holdes lokal

CPT-materialet viser kritik i 2008, 2014 og 2019 af mangelfuld gennemførelse eller manglende fremgang på bestemte garantier. Det er en konkret international kundskabskæde. Den skal angive hver anbefaling, ansvarlig dansk modtager, svar og efterfølgende praksis. [39]; [42]; [44]; [45]; [46].

I Aarhus faldt det oplyste antal fikseringer fra 1.167 i 2022 til 569 i 2023 og 239 i januar-maj 2024. Det er et dokumenteret lokalt fald med forskellige observationsperioder; sidste tal må ikke behandles som et helårstal. Samtidig var 33 fikseringer over 48 timer i 2023 og 17 i den efterfølgende delperiode. 18 unge på 14-17 år blev fikseret 237 gange i den angivne periode januar 2023-maj 2024. Gentagne hændelser er ikke 237 unge.

Et reelt lokalt fald skal indgå som fund. Det dokumenterer ikke, at lange eller ulovlige indgreb er ophørt, eller at de øvrige garantiproblemer er løst nationalt. Kravet om forbedring skal derfor gælde både hyppighed, varighed, nødvendighed, garantier, skade og efterfølgende ansvar. At kun én indikator falder er ikke en samlet afslutning af beskyttelsespligten.

9.6 Lindring som mistes mens sagen går

Den specialiserede palliation opfyldte i 2023 målet om kontakt inden ti dage for 79 procent, mod kvalitetsmålet på 90 procent. Den gennemsnitlige ventetid var 20 dage, sammenholdt med 24 i 2019. De ti dage er det beskrevne kvalitetsmål, ikke uden videre en individuel lovfrist. [108].

Det retlige og menneskelige problem er tidsafhængigheden: hjælp efter døden genopretter ikke den lindring, som ikke blev leveret mens personen levede. Derfor skal forløbet måles til faktisk kontakt og behandling og med særskilt registrering af dødsfald før tilbuddet. Den juridiske kvalifikation kræver patientens rettighedsgrundlag, kendte behov, mulige handlinger og den konkrete undladelse.

2006-forløbet om forsinket strålebehandling viser et andet tidsafhængigt skadespunkt: myndighedens modtagne besked, behandlingens udsættelse og den vurderede skade skal forbindes. De angivne procenter for psykisk skade og prognoseændring er den konkrete sags vurderinger, ikke en national skadeprocent eller en konventionsdom. [94]; [95].

Krav: Opgør tidspunkt for erkendt behov, henvisning, rettidig mulighed, faktisk behandling, forværring og efterfølgende erstatning. Manglende levering og langsom reparation er to forskellige svigt, som skal ansvarsvurderes hver for sig.

9.7 Utilsigtede hændelser og den snævre beskyttelse af rapportøren

Årsberetningen registrerer 489.361 rapporterede utilsigtede hændelser i 2024: 127.850 individuelle og 361.511 samlerapporterede. 6.010 var potentielt dødelige. Potentielt dødelig er ikke faktisk død; rapportering er ikke en juridisk afgørelse om pligtbrud. [120].

Sundhedslovens § 201 beskytter mod bestemte sanktioner som følge af selve rapporteringen. Det er et bestemt bevis- og rapporteringsgrundlag, som beskyttes. Bestemmelsen er ikke almindelig immunitet mod ansvar fastslået på uafhængigt grundlag. Den relevante kritik er derfor at undersøge, om læringssystemet faktisk forbindes med nødvendig uafhængig kontrol af alvorlig eller gentagen risiko, og hvordan de berørte patienter får afhjælpning. [121].

På fængselssundhedsområdet peger materialet på, at Øst ikke bevarede de beskrevne UTH-oplysninger efter håndtering, mens Vest oplyste 38 hændelser, heraf 35 medicinhændelser, i april 2024-juni 2025. Dette er en konkret databevarings- og sammenlignelighedsmangel. Det er ikke et beregnet nationalt antal skadede indsatte. [80].

Kravet er dokumenteret læring, bevarede spor og selvstændig alvorlighedsvurdering. Patientens beviser må ikke blive utilgængelige, fordi hændelsen organisatorisk er markeret som håndteret.

9.8 Personlig klage, erstatning og autorisation skal forbindes

Disciplinærnævnet modtog 371 nye sager i 2025 mod 4.253 i 2024. Årsberetningen forklarer ændringen med ny visitation til forløbsklager og ændrede kategorier. Faldet må ikke bruges som bevis for, at fejl pludselig næsten forsvandt. [122].

Disciplinær kritik, Patienterstatningens afgørelse og autorisationstilsyn besvarer forskellige spørgsmål. En anerkendt behandlingsskade er ikke altid bevis for strafbar fejl. En disciplinær kritik er ikke automatisk

erstatningsbetaling. Et alvorligt gentagelsesspor kræver kobling mellem afgørelser, sundhedsperson, arbejdssted, tilsyn, fortsat funktion og nye hændelser.

Kravet er en kontrolleret kæde fra skade til klage, kritik, tilsyn, relevant ansvarsvurdering og faktisk betaling. Årets tilkendte erstatning må ikke omskrives til årets udbetalte beløb. Hvor publikationerne ikke oplyser renter, faktisk betalingstid og deduplikerede personer, skal disse oplysninger indhentes særskilt. [91]; [93].

9.9 Aggerholm mod Danmark viser et afgjort artikel 3-brud

Konklusion: Danmark er i et konkret psykiatrisk tvangsforløb dømt for krænkelse af EMRK artikel 3. I Aggerholm mod Danmark, 45439/18, dom af 15. september 2020, fandt EMD enstemmigt, at den fortsatte bæltefiksering ikke var tilstrækkeligt begrundet. Den officielle domsmeddelelse beskriver næsten 23 timers fiksering den 8.-9. februar 2013. Den oprindelige iværksættelse blev accepteret; manglen angik den fortsatte nødvendighed og varighed.

Myndighedens og domstolenes udsagn mod beviset: De danske domstole havde anset indgrebet for nødvendigt. EMD fremhævede derimod mangelfuld begrundelse for fortsættelsen efter konstateret ro, en natlig periode uden lægelig risikovurdering og en uforklaret forsinkelse efter beslutningen om ophør. Den konkrete uoverensstemmelse vedrørte aktuelle nødvendighedsfakta. Den er et direkte eksempel på, at tidligere national godkendelse ikke i sig selv verificerer indgrebets fulde lovlighed. [136].

Juridisk afvigelse, konsekvens og ansvar: Artikel 3-bruddet er fastslået i denne sag. For andre tvangsforløb skal samme skel mellem start og fortsættelse bruges til at prøve de originale observationer, beslutninger og faktiske ophør. En generel patientbeskrivelse eller gammel farlighedsvurdering skal kontrolleres mod den relevante aktuelle situation. Rapportens ansvarskrav omfatter regionens og behandlingsstedets styring, løbende kontrol og faktiske læring af de dokumenterede fejl.

9.10 Senere varighedsfejl kræver prøvelse af faktisk opfølgning

Konklusion: De senere danske klagefund viser, at spørgsmålet om ulovlig fortsættelse fortsat krævede korrektion efter Aggerholm. Originalt bevis: Patientklagenævnets 2025-opgørelse skelner mellem iværksættelse og varighed. I varighedskategorien for bæltefiksering blev 103 godkendt, 82 tilsidesat og 22 afgjort uden stillingtagen. De er afgørelsesenheder i denne kategori og kan ikke lægges sammen med andre kategorier som nye unikke patienter.

Relevant regel og afvigelse: Aggerholm viser, at fortsættelsens nødvendighed skal prøves særskilt. Torturkonventionens artikel 11 og 16 gør kontrol med praksis ved frihedsberøvelse til en løbende forebyggelsesopgave. EMRK artikel 46 angår efterlevelse af en endelig EMD-dom. Rapporten fremsætter ikke en uverificeret oplysning om Ministerkomitéens aktuelle status i Aggerholm; den kræver fremlæggelse af de relevante opfølgningsakter og deres faktiske virkning. [392]; [49].

Konsekvens, ansvar og konkret krav: For de tilsidesatte varighedsafgørelser skal det vises, hvornår indgrebet burde ophøre, hvornår det faktisk ophørte, hvilke oplysninger ansvarlige havde, og hvad fejlen førte til. Tilsidesættelsen er et dokumenteret dansk udfald; dens årsag må ikke antages identisk med Aggerholm uden originalkontrol. Regionen og kontrollen skal dokumentere borgerrettet rettelse, ansvar og ændret praksis i nye forløb.

CPT's dokumenterede fald i tvangsindgreb i Aarhus skal bevares som faktisk forbedring på den målte indikator. Det ophæver ikke kravet om at forklare de resterende indgrebs varighed og lovlighed. Et lavere antal og et lovligt konkret indgreb er forskellige målinger. Rapportens kritik består dér, hvor senere originaler fortsat viser en fejl, og ophører på det konkrete punkt, hvor en faktisk forbedring er verificeret. [45].

9.11 Psykiatrisk ventetid skal prøves som en beskyttelseskæde

Konklusion: Rigsrevisionens register- og journalkontrol og opfølgningen dokumenterer et vedvarende problem med udredningsret og faktisk ventetid. De udelukkede uafsluttede forløb og den særskilte COVID-suspension skal med i lovlighedsvurderingen. De konkrete konstaterede rettighedsbrud uden for undtagelsesgrundlaget kan ikke opløses i et gennemsnit eller en ændret administrativ definition.

Regel, afvigelse og betydning: De dagældende danske udredningsbestemmelser skal kobles til den konkrete henvisning og information. Børnekonventionens artikel 24 og Handicapkonventionens artikel 25 er relevante internationale sundhedsspor. Hvor originalerne viser kendt konkret livsfare eller alvorlig risiko for behandling inden for artikel 2 eller 3, føres også den individuelle beskyttelsesprøve fra kapitel 6.11-6.12. Den lovbestemte fristmangel kræver ikke først bevis for netop disse skærpede tærskler. [390]; [386].

Krav: Hvert berørt forløb skal vise faktisk ventetid, rettighedsinformation, relevante alternativtilbud, midlertidig beskyttelse, behandling og konsekvens. Den politiske eller administrative erklæring om forbedret kapacitet skal efterprøves ved disse datoer og udfald. Den fortsatte ventetid i opfølgningen er et konkret grundlag for at kræve mere end en ny plan. Regionen skal dokumentere den faktiske afhjælpning for tidligere og nye patienter.

10 Social-, handicap- og beskæftigelsesområdet: hjælpens grundlag og det tab der flyttes til familien

10.1 Sygedagpenge: afgørelser uden aktuelle helbredsoplysninger

Konklusion: Praksisundersøgelsen fra 2015 fandt 39 materielt forkerte afgørelser blandt 125 undersøgte fra 13 kommuner. I 26 manglede lægelige oplysninger; i 22 af disse manglede aktuelle oplysninger. Manglerne ramte det faktiske grundlag for beslutningen om borgerens forsørgelse.

Myndighedens udsagn og bevis: De klassifikationer fremgår af praksisundersøgelsen med de konkrete lokatorer angivet nedenfor. Original afgørelse, journal og indhentede lægeoplysninger skal fremlægges i en individuel sag. Kategorien manglende oplysninger er ikke i sig selv bevis for den ydelse, personen endeligt skulle have, men den beviser et utilstrækkeligt grundlag, hvor kravet var relevant.

Regel og juridisk afvigelse: Officialprincippet og retssikkerhedslovens § 10 kræver tilstrækkelig oplysning. Den dagældende ydelsesregel og opfølgningspligt skal anvendes konkret. 29/125 havde forsinket vurdering efter den relevante § 7 a; inddragelse var forsinket i 23 og manglede i 26. Disse særlige pligter må ikke sammenblandes med den almindelige kommunale frist efter § 3. [97]; [32].

Konsekvens og ansvar: Manglende forsørgelse, ventetid, forværring og tab skal knyttes til den konkrete afgørelse og dens fejl. Kommunen skal vise genbehandling, efterbetaling og faktisk støtte; ledelsen skal vise, hvordan kendt mangel på aktuelle helbredsoplysninger blev forebygget i nye sager.

Krav: Ophævelse eller ændring efter den konkrete fejl, indhentning af nødvendig dokumentation, rettidig ny afgørelse og specificeret efterbetaling eller erstatning på det relevante grundlag. En hjemvisning uden efterfølgende økonomisk genopretning er ikke hele retsfølgen.

10.2 Ressourceforløb, fleksjob og pension: klassifikationen skal styre beskyldningen

Undersøgelsen af unge i 2015 fandt 17 materielt forkerte afgørelser blandt 102. Første samtale var forsinket i 25; 52 havde den beskrevne mangel ved den fulde samtale, og helbredsoplysninger var ikke inddraget i 14. Disse fund skal følges til den enkelte unges forløb og dagældende krav. [30].

Fleksjobundersøgelsen i 2016 fandt 42 materielt forkerte blandt 130. De undersøgte afgørelser var tilkendelser. Pensionsundersøgelsen i 2015 fandt 16 materielt forkerte blandt 78; også alle 16 var tilkendelser, ikke nægtede pensioner. De 29 afslag blev i undersøgelsens materielle klassifikation vurderet korrekte, men der fandtes samtidig formelle mangler. Disse tal kan ikke bruges til at beskylde kommunerne for 16 dokumenterede ulovlige pensionsafslag. [25]; [27].

Det lokale talforbehold ændrer ikke dokumenterede fejl i oplysning, vejledning og proces. Den holdbare kritik er en beslutningspraksis, som ikke konsekvent byggede på alle nødvendige oplysninger og garantier. Om en borger mistede en ret, kræver afgørelsens indhold, dagældende betingelser og den korrekte retlige retsfølge.

I en undersøgelse fra 2019 af pension uden behandling i rehabiliteringsteam fandtes fire materielt forkerte blandt 100 udvalgte sager. Seks af 14 unge havde ventet over 18 måneder; én næsten fire år. Udtagets karakter skal fastholdes. Den historiske teamregel må ikke fremstilles som en uændret nutidig regel efter senere reformer. [28].

Kravet er at undersøge, hvor tidsanvendelsen kom fra, hvem der kendte det samlede forløb, hvilke oplysninger der blev gentaget uden selvstændigt grundlag, og om en ny prøve faktisk førte til leveret hjælp. Et langt kommunalt forløb med flere instanser skal måles som ét borgerforløb og samtidig opdeles efter ansvarlig handling.

10.3 Handicapkompensation og BPA: ydelsens navn er ikke dens virkning

De Retsløse beskriver Elsebets ALS-forløb, hvor sondeernæring blev omklassificeret til sundhedsopgave, selv om hjælperne gennem flere år havde udført mange måltider. Følgen var nye afhængigheder af sygeplejebesøg og usikkerhed om hjælpernes funktion. Bogen beskriver en kommunal løsning fra januar 2024, men også langvarig ventetid på klagen frem til bogens status i 2025. Dette er forfatterens publicerede sagsberetning; de originale afgørelser og behandlingsinstrukser er ikke offentligt fremlagt. ([2], s. 23-27)

Den konkrete undersøgelseskæde er: faktisk opgave → kompetence og eventuel delegation → dagældende social- og sundhedsretligt ansvar → afgørelse og begrundelse → ændret hjælperindsats → borgerens faktiske måltider, frihed og sikkerhed → klage → ændring eller fortsat tab. Et citeret ministersvar om, hvem der generelt kan udføre en opgave, er ikke alene en bindende afgørelse om hele Elsebets ret til BPA. Det kan være et vigtigt modbevis mod en bestemt kompetencepåstand og skal prøves på netop det punkt.

Bogen beskriver også Mohammad med muskelsvind, utilstrækkelig praktisk hjælp og senere BPA efter bistand fra Muskelsvindfonden. Den senere hjælp og deltagelse i uddannelse er en oplyst faktisk forbedring, som skal indgå. Den dokumenterer ikke, at tidligere tab forsvandt, eller at andre borgere uden tilsvarende ekstern støtte fik rettidig hjælp. ([2], s. 29-31)

Ansvaret skal følge konkrete afslag, behov og afgørelsesgrundlag. Kravet er individuelt begrundet kompensation, leveret praktisk hjælp og opgørelse af den byrde, som en ulovlig undladelse flyttede til pårørende. Borgerens overlevelse gennem familiens ekstra indsats er ikke bevis for, at myndigheden opfyldte sin pligt.

10.4 Demens og magtanvendelse: omsorgsbehov skaber ikke automatisk hjemmel

Praksisundersøgelsen fra 2015 omfattede 57 sagsforekomster fra 13 kommuner; 30 blev vurderet materielt forkerte. Personer gik igen mellem delgrupper, så 57 ikke er et dokumenteret unikt personantal. I relevante undergrupper fandtes seks af syv tilfælde af tilbageholdelse uden det fornødne grundlag og 21 af 34 forsinkede registreringer. [31].

Konklusion: Der er dokumenterede alvorlige hjemmels- og registreringsmangler på et område, hvor den berørte person kan have begrænset mulighed for selv at klage. Omsorgsformålet ophæver ikke kompetence, nødvendighed, proportionalitet og dokumentation. En god intention er ikke det bevis, som en frihedsbegrænsende handling kræver.

Kravet er for hver konkret handling at fremlægge beslutning, hjemmel, aktuelle behov, alternative midler, samtykkeevne, faktisk varighed, registrering og tilsyn. Den retlige vurdering skal holde omsorg, fysisk magt og frihedsberøvelse adskilt og samtidig kontrollere deres samlede virkning. Pårørende og repræsentants adgang til information og prøvelse skal fremgå.

10.5 Økonomiske styringshensyn og ansvaret opad

Socialrådgivernes undersøgelse fra 2024 giver et konkret spor om økonomi og øverste ledelses ønsker i oplevede ulovlige afgørelser. Det stærke næste skridt er kontrol af interne budgetinstrukser, godkendelseskrav, standardskabeloner, resultatmål og håndtering af faglige indsigelser. Respondenternes vurdering er ikke en allerede verificeret individuel ordre. ([47]; Bakkestrøm [3]; Kristensen [9]; Broberg [1])

Hvis en bindende individuel rettighed er tilsidesat for at opfylde et budget eller en ulovlig ledelsesinstruks, skal det dokumenteres gennem den konkret gældende regel og beslutningskæde. Ansvaret må ikke

placeres alene hos den medarbejder, som underskrev afgørelsen, hvis lederen bestilte, godkendte eller fastholdt den kendte ulovlige praksis.

Der skal undersøges et parallelt spor om medarbejderens lovlige modstand: faglig advarsel, dato, modtager, svar, ændret opgave, påtale eller afskedigelsesskridt. Før disse dokumenter foreligger, er den generelle fyringsrisiko en hypotese. Når de foreligger, kan den konkrete incitamentsmekanisme forbindes med både ordreansvar og borgerens skade.

10.6 Bevilling uden levering: et nyt kontrolpunkt om forsyningspligt

Ankestyrelsens egen redegørelse fra februar 2025 beskriver ministerens pålæg fra oktober 2024 om at rejse tilsynssager vedrørende forsyningspligt i fem kommuner og fire udtalelser i december. Den generelle udtalelse kræver som udgangspunkt straks iværksættelse af bevilget hjælp og afviser almindelige ventelister uden hjemmel. Den varslede stikprøveopfølgning er en plan; dens resultat skal fremlægges. ([36])

Konklusion: En bevilling kan eksistere, mens borgeren stadig mangler hjælp. Retssikkerhedskontrollen må derfor registrere forskellen mellem ret på papir og faktisk levering. Det nye aspekt er, at en myndighed kan have truffet en materielt gunstig afgørelse og alligevel fortsætte et ulovligt undladelsesforløb ved ikke at effektuere den.

Kravet er bevillingsdato, lovlig grund til eventuel kort ventetid, faktisk start, omfang, fravær og konsekvens. En sag må ikke betegnes som repareret ved afgørelsen, hvis den ydelse, der skulle afhjælpe svigtet, fortsat udebliver. Ledelsens viden om ventelisten og dens beslutninger om kapacitet skal forbindes med de berørte forløb.

10.7 Gunstig afgørelse uden hjælp er et særskilt ansvarspunkt

Konklusion: En bevilling, som ikke gennemføres, kan efterlade borgeren i samme støttefrie situation, som afgørelsen skulle afhjælpe. Det konkrete originalbevis er bevillingens ordlyd og dato sammenholdt med leverance, venteliste, opfølgning og faktisk start. De dokumenterede forsyningsforløb og hjemvisningsforløb i dette kapitel giver afgrænsede eksempler og undersøgelsesspor; de bruges ikke som en national skadeprocent.

Regel, handling og juridisk afvigelse: Den dagældende ydelses- og forsyningsregel fastlægger den konkrete danske pligt. ICCPR artikel 2, stk. 3, litra c, giver et udtrykkeligt effektueringsspor, når en tilkendt afhjælpning vedrører en beskyttet konventionsrettighed. Handicapkonventionens artikel 19 og 23 forbinder støtte med selvstændigt liv og familiefunktion. Et rent nationalt ydelseskrav må stadig føres direkte, selv om en yderligere traktatsubsumption kræver konkrete oplysninger om rettigheden og følgerne. [391]; [386].

Konsekvens, ansvar og krav: Familien må ikke usynligt overtage et dokumenteret offentligt hjælpeansvar. Tabet skal beskrives som manglende støtte, tidsperiode, nødvendige egne udgifter og de øvrige faktisk dokumenterede følger. Ledelse og tilsyn skal vise, hvornår de kendte leveranceproblemet og hvordan det ophørte. Kravet er faktisk levering og relevant efterfølgende afhjælpning, ikke alene en ny bevilling eller et nyt kommunalt tilsagn.

11 Andre myndighedsområder og kontrol af statens egne forklaringer

11.1 Persondata: en henstilling fra 2005 var stadig ikke efterlevet i 2010

Datatilsynets 2010-beretning oplyser, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen fortsat ikke havde efterlevet en henstilling fra 2005 vedrørende politiets internetadgang til et register. Der fandtes yderligere væsentlige it-sikkerhedsproblemer. Det er en konkret femårig videns- og opfølgningskæde, som underbygger rapportens kontrolkritik uden at gøre alle dataklager til konstaterede lovbrud. [48].

Myndighedens udsagn skal prøves mod den oprindelige henstilling, styrelsens svar, teknisk adgang og den senere inspektion. Reglen er den dagældende databeskyttelsesret og de konkrete sikkerhedskrav. Den dokumenterede undladelse er manglende efterlevelse af det identificerede pålæg eller den identificerede henstilling, ikke et opdigtet antal datalæk.

Ansvar og krav: Fremlæg beslutningsansvar, faktisk adgang, databrug, kendte risici og lukning. Efter en urigtig personoplysning skal også dens videre brug i andre afgørelser undersøges. Rettelse i ét register løser ikke nødvendigvis det problem, som oplysningen allerede har skabt i et andet myndighedsled.

Datatilsynets årsberetninger skelner mellem nye forespørgsels- og klagemapper, anmeldelser, inspektionsmapper og faktisk gennemførte inspektioner. Disse enheder kan ikke omregnes til ulovligheder eller personer. Eksempelvis oprettedes i 2010 78 nye inspektionsmapper, mens 64 inspektioner blev gennemført; henholdsvis 11 nye mapper og ti udførte inspektioner vedrørte offentlige myndigheder. Dermed er et aktivitetsmål utilstrækkeligt som mål for, om kendte borgerrettighedsproblemer blev bragt til ophør. [48].

11.2 Skatteklager: borgerens ur og myndighedens ur er forskellige

Landsskatterettens 2013-rapport angav 9,46 måneders gennemsnit mod målet 8,5. Den beskrev samtidig tilfredsstillende faglige resultater. Målopfyldelsen på 20 procent var kontraktpoint, ikke andelen af borgere behandlet rettidigt. For inddrivelse startede uret først, når sagen var fuldt oplyst; bestemte berostillelser var udeladt. [86].

Konklusion: De offentliggjorte mål kan undervurdere hele borgerens ventetid og kan ikke alene dokumentere effektiv prøvelse. Bevisets betydning er forskellen mellem statistisk sagsafvikling og den periode, hvor en konkret person bærer et muligt urigtigt krav, økonomisk usikkerhed eller manglende tilbagebetaling.

Publikationen Tal fra Skatteankestyrelsen 2025 oplyser 10.577 afslutninger: 2.746 medhold, 253 hjemvisninger, 4.606 stadfæstelser, 235 skærpelser, 698 øvrige og 2.039 afslutninger før instansbehandling. Gennemsnittet var 13 måneder samlet og 24,6 ved Landsskatteretten. Disse afslutninger er ikke unikke skatteydere eller et samlet bevis for 2.999 oprindelige lovbrud; grundlaget for medhold og hjemvisning skal kodes. [114].

Krav: Forbind første indgreb, indsigelse, klage, bero, fuld sagsoplysning, afgørelse, korrektion af krav og faktisk betaling med renter. Kræv begrundelse for perioder uden fremdrift og konkret prøvelse af adgang til effektivt retsmiddel efter det anvendelige regelsæt. Domstolsmedhold, bekræftende genmæle og forlig skal registreres særskilt; et ministerielt genmæle må ikke forsvinde i en statistik, der kun tæller afsagte domme.

11.3 Udlændingesager: en hjemvisning er ikke et opholdskort

Udlændingenævnets årsberetninger skelner mellem omgørelser, hjemvisninger, stadfæstelser, afvisninger og øvrige ophør. Det enkelte hjemvisningsgrundlag skal identificeres, før en oprindelig ulovlighed opgøres. Nævnets egen 2025-beretning beskriver desuden, at sagsbehandlingsfejl kan rettes under nævnets behandling, og at en sag kan stadfæstes med kritik. En stadfæstelse dokumenterer derfor ikke et fejlfrit oprindeligt forløb; en hjemvisning dokumenterer heller ikke senere opholdstilladelse eller faktisk familiesammenføring. [128].

Konklusion: Et administrativt afslutningsmål dokumenterer ikke, om borgeren faktisk fik ophold, dokument, rejsemulighed eller genforening. Stadfæstelse kan endvidere følge efter rettelse af en procesfejl; udfaldet er ikke automatisk bevis for et oprindeligt fejlfrit forløb.

Reglen skal angives efter sagstypen, herunder national ret, relevant EU-ret og konventionskrav. Ved udsendelse skal risiko efter artikel 3 prøves konkret; ved familieliv skal artikel 8 og de relevante nationale betingelser prøves. Et FN-organ eller en international doms senere behandling af samme sag er et nyt kontrolled, ikke nødvendigvis et nyt menneske i regnskabet.

Kravet er første ansøgning, dokumentationskrav, afgørelse, hjemvisningsgrund, ny afgørelse, faktisk kort eller tilladelse, genforeningsdato og alle relevante interimistiske beslutninger. Et krav om sammenligningsdata skal tage højde for sagens retlige klasse og status; en almindelig gennemsnitstid kan ikke automatisk være mål for en særbeskyttet gruppe.

11.4 Statsløse: ordregrundlag, svækkede advarsler og fortsatte afslag

Konklusion: Statsløsekommissionens materiale dokumenterer konventionsstridig praksis, ændrede advarsler i den interne forelæggelse, utilstrækkelig oprydning og en ansvarskæde, hvor centrale lederes offentlige personalespor sluttede langt før borgernes civile prøvelse. Dette er et særlig stærkt konkret eksempel på forskellen mellem myndighedens afslutning og borgerens genopretning.

Originalt bevis: Kommissionens bilag 18 rummer 50 afslags-personafgørelser bag 44 forskellige sagsnumre i den bredere historik. Inden for 2006-2025 findes 40 afslags-personafgørelser bag 35 forskellige numre samt fem særskilte forsinkelsesnumre. Den særskilte union er således 40 sagsnumre, ikke alle 758 ansøgninger, som optræder i en anden population.

Myndighedens konkrete udsagn og uoverensstemmelse: Kommissionen fandt, at almindelige naturalisationskrav blev videreført, mens en nordisk sammenligning blev undersøgt. Den fandt ikke sikkert bevist, at ministeren på de relevante tidspunkter faktisk forstod praksis som konventionsstridig. Usikkerheden gælder netop hendes kundskab. Den ophæver ikke kommissionens dokumenterede kritik af praksis, forelæggelser og fortsatte afslag.

Regel og handling: Børnekonventionens artikel 7 og 1961-konventionens særregler om statsløse født på territoriet kunne ikke erstattes af almindelige krav uden den relevante konventionsprøvelse. I oprydningen blev 27 af de 31 resterende potentielle sager genoptaget i 2010; 23 førte til faktisk indfødsret i december, mens fire fulgte senere. Andre blev først kontaktet i 2011. Genoptagelse og indfødsret er forskellige resultater.

Konsekvens og ansvar: Sag 696 viser seks måneders yderligere forsinkelse under oprydningen på grund af fortsat brug af gamle breve og krav. Kommissionen kritiserede blandt andet ledelsesrådgivning, fortsatte afslag og opfølgning. Ministeriet afsluttede i december 2015 og januar 2016 uden yderligere skridt over for de to centrale ledere, som blev kommitterede. Disse offentlige beslutninger dokumenterer afslutning og fortsat offentlig funktion; de er ikke en uafhængig disciplinær dom. [116]; [115].

Krav: Prøv, hvem der svækkede advarslen, besluttede fortsættelsen og accepterede den ufuldstændige oprydning. Fremlæg den konkrete ansvarsvurdering og efterfølgende risikoanalyse ved fortsat funktion. Statens ansvar for den konventionsstridige praksis skal behandles særskilt fra individuel skyld og fra et senere forældet godtgørelseskrav.

11.5 Den civile prøvelse varede over 14 år

Sagsanlægget den 10. juli 2012 nåede landsretsdom den 28. maj 2025 og højesteretsdom den 21. august 2026. Fra de angivne doms- og anlægsdatoer beregnes henholdsvis 4.705 og 5.155 kalenderdage. Det er retssagens tid, ikke samme antal dage uden indfødsret. Landsrettens hovedforhandling måtte gå om på grund af inhabilitet; ministeriet fik 50.000 kroner fra statskassen i forbindelse med omgangen, mens sagsøgerne ikke fik samme tilkendelse med henvisning til fri proces og manglende egne udgifter. Fri proces fjernede ikke deres ekstra ventetid. [131]; [74].

Højesterets 22 ankende sagsøgere fik ingen yderligere godtgørelse. Fire havde anerkendt mulighed for tidligere indfødsret, men forældede krav; ni havde eventuelle krav, som allerede ville være forældede; og for ni fandt retten ikke forsinkelse i den anvendte sammenligning. De tre forskellige begrundelser skal bevares. Forældelse af et anerkendt forsinkelseskrav er ikke en frifindelse for, at forsinkelsen fandt sted. [131]; [74].

Landsretten oplyste, at ministeriet ikke leverede de efterspurgte sammenligningsoplysninger fra november 2021, men fandt ikke, at dette ændrede resultatet. Den manglende fremlæggelse er et konkret bevisproblem. Den giver ikke adgang til at kalde en afvist diskriminationspåstand domstolsfastslået. Kravet er at prøve, om den anvendte sammenligning tog korrekt højde for særrettighederne, på et fuldt dokumenteret grundlag.

11.6 Instrukssagen: en generel ordre kunne ikke erstatte individuel prøvelse

Instruksforløbet dokumenterer adskillelse af par uden den krævede individuelle vurdering. Rigsrettens dom af 13. december 2021 omfattede 18 par under den oprindelige instruks; mindst tre blev vurderet med materiel artikel 8-krænkelse ud over procesproblemet. De 24 par i den bredere oversigt kan ikke alle tillægges samme ulovlige periode. Kendte perioder varierede fra syv til 228 dage; tre var ikke præcist oplyst. [104]; [65].

Konklusion: Dette er et konkret eksempel på ansvar for en ordre, der erstattede den nødvendige individuelle beskyttelses- og proportionalitetsprøvelse. Genoptagelse i april 2016 efter ændringen i marts viser også, at korrektionens dato og faktisk ophør ikke er den samme hændelse.

Rigsretten fandt med 25 af 26 dommerstemmer skyld og idømte 60 dages ubetinget fængsel. Det er faktisk personligt ansvar, som skal indgå. Det afkræfter ikke kritik af andre ansvarsspor, uafklaret individuel reparation eller tid før korrektion. Kravet er et parfordelt regnskab for afgørelse, adskillelse, individuel vurdering, faktisk genforening og tab; retsfølgen følger hvert forløb, ikke den nationale overskrift.

11.7 Tibet: urigtige forklaringer og utilstrækkelig bevisfremsøgning

Tibetforløbet dokumenterer ulovlige indgreb i ytrings- og forsamlingsfrihed samt senere undersøgelser, som ændrede den officielle forklaring om myndigheders roller. Første undersøgelses udsagn og den senere gengivelse til Folketinget er ikke to uafhængige beviser, hvis de bygger på samme mangelfulde kildegrundlag. [126]; [127].

Den senere kommission fandt flere mails og en anden kæde omkring Udenrigsministeriet og PET. Problemer med navnestavning og søgeidentifikatorer betød, at materiale, som var behandlet som

manglende, kunne findes ved mere dækkende søgning. Dette dokumenterer en konkret mangel ved bevisfremsøgning. Det beviser ikke uden log og originaler, at hver manglende mail bevidst blev skjult.

Kommissionens omtale af forældelse og fratrædelser viser, at sen afdækning svækkede personlig ansvarsmulighed. De to betingede domme i 2025 vedrørte falsk retsforklaring i 2013; de er ikke et samlet strafresultat for alle oprindelige indgreb. [126]; [127]; [132].

Kravet er kontrol af originale operative ordrer, afsender, viden, indgreb, efterfølgende forklaring og søgelog. Afslutning skal dokumentere både borgernes konkrete reparation og systemets evne til fremover at bevare og fremsøge beviser. En kommissionsberetning uden disse efterfølgende resultater er en afdækning, ikke hele afhjælpningen.

11.8 Mink: kendt hjemmelsmangel og tilbagekaldte personalereaktioner

Konklusion: Minkmaterialet dokumenterer myndighedskommunikation med påbudspræg efter kundskab om manglende hjemmel og en senere ansvarskontrol, hvor flere personalereaktioner blev tilbagekaldt. De to spørgsmål skal prøves særskilt: borgerindgrebets lovlighed og den enkeltes tjenstlige pligt efter den konkret afgrænsede undersøgelse.

Originalt bevis: Kommissionen forbinder beslutningen fra 3. november 2020, pressemødet, Fødevarestyrelsens brev af 6. november og politiets actioncard. På NOST-mødet 5. november blev hjemmelsmanglen uden for zonerne omtalt. Et ændret actioncard fra 10. november blev ifølge kommissionen ikke brugt; ny kontakt blev begrænset til en del af de oprindeligt kontaktede avlere.

Uoverensstemmelse: En senere beskrivelse som opfordring eller frivillighed kan ikke alene ændre brevets og telefonmanuskriptets faktiske indhold, herunder økonomisk pres og udsigten til myndighedsaflivning. Legalitetsprincippet og korrekt oplysning skal anvendes på den meddelelse, borgeren faktisk fik.

Ansvarsprøvelse: De offentliggjorte personalemeddelelser identificerer fem dokumenterede tilbagekaldelser hos Barbara Bertelsen, Johan Legarth, Anne-Mette Lyhne Jensen, Uffe Stormly og Birgitte Buch. Fogdes særskilte forhør omfattede fire forhold og ikke selve actioncardet. Et resultat inden for den afgrænsning er ikke en afgørelse om alle borgerrettede handlingers lovlighed. Manglende offentliggørelse af andre afslutningsafgørelser må ikke omskrives til nul sanktioner.

Krav: Fremlæg den anonymiserede handlings- og begrundelseskæde, hvilke faktiske præmisser der ændredes, og hvem der havde viden på hver dato. Kobl individuel kontakt, faktisk aflivning, erstatningsafgørelse og betaling. Tilbagekaldt advarsel genopretter ikke i sig selv tabet ved en faktisk aflivet besætning.

11.9 Green Desert: frifindelsesetiketten må ikke slette konstateret mishandling

Højesteret frifandt Forsvarsministeriet i 2022, men fastholdt landsrettens fund af inhuman behandling for 18 af 23 irakiske parter, herunder torturformer. Ministeriets generelle benægtelse af mishandlingen var således ikke dommens samlede bevisresultat. Frifindelsen vedrørte dansk ansvar efter de anvendte jurisdiktions-, kontrol- og kundskabskrav. [75]; [52]; [66].

EMD's 2025-udfald skal ligeledes opdeles: afvisning af materiel artikel 3 på jurisdiktionsgrundlag, afvisning af undersøgelsespunktet, afvisning af tidsklagen for manglende udtømning og realitetsafgørelse uden artikel 6-krænkelse for adgang og retfærdig rettergang. Det er ikke én materiel dom om, at ingen blev mishandlet.

Den dokumentkontrollerede kritik kræver original operationsordre, faktisk kontrol, danske rapporter om risiko, tilbageholdelse og overdragelse. De foreliggende udfald giver ikke grundlag for uden nyt bevis at fastslå dansk torturansvar. De giver grundlag for at afvise en myndighedsfremstilling, som sletter de 18

positive overgrebsfund, og for at kræve præcis prøvelse af den konkrete videnskæde. Hændelsen fra 2004 er historisk; efterfølgende undersøgelse og prøvelse hører til rapportens periode.

11.10 Samsam: myndighedens benægtelse indgik i et senere modbevist led

Højesteret fastslog den 2. september 2025, at Ahmed Samsam havde bevist samarbejde med PET og FE under rejserne i 2013-2014 og modtaget ydelser. Dommen beskriver, at den spanske højesteret havde tillagt danske oplysninger, herunder en oplysning om dansk benægtelse af samarbejde, betydning. Dette er en konkret uoverensstemmelse mellem det tidligere myndighedsbaserede bevisled og det senere fastslåede forhold. [73]; [96].

Regel, undladelse og konsekvens: Retvisende oplysninger og effektiv prøvelse kræver, at den originale danske besvarelse, SIS-historik og spanske bevisbedømmelse undersøges. Den danske anerkendelsesdom ophæver ikke selv den spanske dom eller fastslår, at hele frihedsberøvelsen var ulovlig. Den beviser heller ikke forsætlig løgn fra en navngiven dansk person uden original kommunikation.

Kravet er sikring af den originale kæde, korrekt berigtigelse, relevant bistand til konkret genoptagelse og afgørelse om dokumenterede tab. De 500.000 kroner i den danske dom var omkostninger til statskassen, ikke godtgørelse til Samsam. En sådan omkostningspost skal ikke bruges som et påstået borgerrettet reparationsresultat.

11.11 Grønland: historiske indgreb og nutidig reparation

Udredningen fra 2025 om antikonceptionspraksis 1960-1991 behandlede beretninger fra 354 kvinder om 488 hændelser: 410 spiral-, 43 Depo-Provera- og 35 øvrige hændelser. Udtaget var selvselekteret og omfattede arkivmateriale; det er ikke en national tilfældig måling eller en dom om hver enkelt hændelse. Kvinderne og hændelserne må ikke sammenblandes. [77]; [88]; [92].

De historiske indgreb indgår ikke som nye 2006-2025-handlinger. Den senere kundskab, undersøgelse, undskyldning, ordning og betaling skal derimod vurderes som nutidige handlinger. Det samme gælder forløbet om de 22 grønlandske børn, hvor familiebånd og kulturel tilknytning var centrale.

Den aktuelle prøvelse skal angive samtykke, alder, faktisk behandling, skade og den relevante samtidige ret. Nutidig reparation skal måles ved modtaget ydelse og adgang for alle berettigede, ikke alene ved en politisk aftale eller ceremoniel undskyldning. Den særlige ansvarsfritagelse ved dokumentindhentning i godtgørelsesordningen, behandlet i kapitel 5, skal holdes til sin præcise lovmæssige rækkevidde.

11.12 Frihedsberøvelse og langsom genopretning

Den oplyste gennemsnitlige varetægtsvarighed steg fra 3,3 måneder i 2018 til 6,2 i 2024. En gruppe på 152 med hovedfrifindelse havde 7,7 måneders gennemsnit. Frifindelse betyder ikke automatisk, at enhver forudgående varetægtsdag var ulovlig; den kræver sin egen hjemmels-, risiko- og tidsprøvelse. Men langvarigheden og den efterfølgende reparationsadgang er konkrete beskyttelsesspørgsmål. [113].

Suldrup-forløbet viser 875 dage fra frifindelse til afgørelse om kompensationsanken og en rettet utilstrækkelig kompensation. Et andet forløb viser varetægt, som oversteg den senere idømte straf med 240 døgn, og et fuldt erstatningsafslag fra både statsadvokaten og Rigsadvokaten. Domstolene tilsidesatte afslaget og tilkendte 408.000 kroner med renter. Landsrettens stadfæstelse kom 673 kalenderdage efter løsladelsen. [393]. Tilkendelsesdato er ikke betalingsdato. [129].

Kravet er at adskille lovlig varetægt, ulovlig fortsættelse, erstatningsberettiget skade, selve kompensationsprøvelsens tid og faktisk betaling. En person, der allerede har mistet frihed, må ikke endnu en gang forsvinde i en statistik over afsluttede sager, mens den økonomiske afhjælpning er uafklaret.

Originalkontrol af erstatningsforløbet: Løsladelsen var 12. december 2018, statsadvokatens afslag 21. marts 2019, Rigsadvokatens fastholdelse 29. maj 2019, byrettens medhold 29. januar 2020 og landsrettens dom 15. oktober 2020. De 673 dage er beregnet mellem løsladelse og landsretsdom; de er ikke yderligere fængslingsdage. Byrettens sagsfremstilling skriver ét sted løsladelse i 2019, mens den vedlagte samtidige administrative original angiver 2018 og tidspunktet. Tidsberegningen bruger denne originale dato. [393].

11.13 International kritik og fuldbyrdelse er forskellige slutpunkter

En endelig menneskerettighedsdom skal følges videre til de individuelle og generelle foranstaltninger under EMRK artikel 46. Administrativ lukning af en fuldbyrdelsessag er et kontrolresultat, som skal sammenholdes med dommens konkrete påbud, kompensation og forebyggelse af gentagelse. Green Desert-forløbet giver en konkret dansk domskæde frem til EMD's dom af 21. oktober 2025, endelig 21. januar 2026. Dommens egne præmisser skal bruges; der kan ikke udledes et nationalt offerantal af antallet af internationale sager. [52]; [49].

FN-komitéernes afsluttende bemærkninger dokumenterer gentagne internationale advarsler om kommunal støtte, familieliv, psykiatrisk tvang, vold, handicap og opfølgning. Disse dokumenter er særskilte fra individuelle klageafgørelser og er ikke personregistre. Hvert positivt fund og hvert opfølgningskrav identificeres med komité, år, dokumentnummer og punkt. Flere dokumenter om samme forløb tæller som en kundskabskæde. [60]; [63]; [64]; [65]; [66]; [62].

Ansvarskravet er at følge hvert konkret internationalt fund til dansk modtager, rettelse af praksis, individuel afhjælpning og ny kontrol. Danmark kan ikke bruge en gennemført betaling som bevis for, at et andet dokumenteret generelt problem er ophørt. Det gælder lige så fuldt, at en endnu åben kontrol ikke automatisk beviser fortsættelse af hver oprindelig handling.

11.14 Tvangsadgang til hjemmet: registrering er ikke en lovlighedskontrol

Den direkte kontrollerede afrapportering for 2024 oplyser 11 registrerede afgørelser om adgang til hjemmet uden retskendelse og ingen registreringer i den særskilte kategori om politibistand ved ændring af anbringelsessted. Alle 11 blev effektueret samme dag. Tallene er kommunernes registreringer, ikke uafhængige konstateringer af ulovlighed. ([15]; s. 4-6 og 9-12)

Rapportens gengivne § 139, stk. 4, kræver nødvendighed for vurdering af åbenbar risiko for alvorlig skade og forældrenes modarbejdelse af mere lempelige midler. Den kommunale svarrubrik om samarbejde beviser ikke alle disse led. Originalt grundlag og faktisk indgreb skal prøves hver for sig. Validerede besvarelser betyder her fuldt besvarede skemaer; det er ikke en retlig validering af indgrebet.

Det stærke krav er kontrol af afgørelse, konkrete oplysninger om risiko, tidligere lempelige forsøg, legitimation, faktisk adgang og efterfølgende prøvelse. Indgreb uden retskendelse er ikke automatisk ulovligt, hvor loven giver adgang. Det konkrete kritikpunkt er enhver manglende lovbetingelse og fraværet af en selvstændig dokumenteret kontrol. Registreringsopgørelsen dokumenterer derfor ikke i sig selv hver afgørelses lovlighed. ([15])

11.15 Adoption fra Sydkorea: historisk involvering og bevis for kundskab er forskellige spørgsmål

Ankestyrelsens notat af 10. september 2024 behandler Udenrigsministeriets historiske materiale. Det bekræfter dansk diplomatisk involvering, herunder en henstilling i 1976 om at ophæve adoptionskvoter. Styrelsen vurderede, at der ikke var indgået de påståede bilaterale adoptionsaftaler, og fastholdt sin tidligere konklusion. ([35]; s. 1-2)

Den præcise kildeprøvelse er: den oprindelige notits → de konkrete oplysninger danske modtagere havde → deres handling → mulig risiko eller konstateret ulovlighed → senere undersøgelse og reparation. Diplomatisk interesse i flere adoptioner beviser ikke alene, at Danmark i 1976 kendte alle senere dokumenterede ulovligheder. Manglende bilateral aftale beviser omvendt ikke fravær af statslig involvering.

En konkret dansk ansvarspåstand vedrørende ulovlig adoptionsformidling kræver de originale undersøgelsesakter, barnets ophav, samtykke og danske modtageres samtidige kundskab. Det offentliggjorte notat om den historiske diplomatiske involvering kan ikke alene udfylde disse bevisled. Den historiske handling skal tidsfæstes uden for hovedperioden, hvor det er korrekt, mens dansk undersøgelse, information, aktadgang og nutidig afhjælpning indgår som aktuelle pligter.

11.16 Sjældne handicap og hjerneskade: den individuelle vurdering manglede

Praksisundersøgelsen fra 2015 omfattede 98 udvalgte sager fra 24 kommuner; 39 blev klassificeret som forkerte. I 34 var der afgørende oplysningsmangler, og i 20 manglede individuel vurdering. De tre fejlgrupper overlapper. Udvælgelsen fulgte kommunernes kendskab til målgruppen og var ikke nationalt tilfældig. [34].

Dette udbygger den sociale bevislinje: et system kan være bekendt med en diagnosekategori uden at foretage den nødvendige undersøgelse af den konkrete persons støttebehov. Lovlig afgørelse kræver relevante funktioner, aktiviteter, deltagelse, hjælp og begrundelse efter den aktuelle bestemmelse. Et standardskøn kan ikke stå i stedet for de faktiske forhold.

Kravet er at vise, om de konstaterede oplysningsmangler blev afhjulpet, om den nye vurdering ændrede hjælpen, og om kommunen kontrollerede samme fejl i nye sager. Tilsagn om mere viden om diagnosen er ikke dokumentation for en faktisk individuel og lovlig ydelse.

11.17 Miljø og ligebehandling: samme kontrolmodel med egne materielle regler

Ligebehandlingsnævnets afgørelser og offentliggjorte kontroloplysninger om miljø giver særskilte dokumentationsområder. Deres klage-, ophævelses- og aktivitetsenheder skal anvendes efter egne definitioner. De kan ikke lægges oven i sociale sager som én national personunion. [87].

En ligebehandlingsafgørelse skal følges fra det konkrete beskyttede kriterium og behandlingen til årsagsforbindelse, afgørelse og faktisk godtgørelse. Ligebehandlingsnævnets afgørelse om et barns adgang til en musikgruppe viser 961 dage til afgørelse; betalingsdato er ikke dokumenteret i det gengivne forløb. Lang proces og forskelsbehandling er selvstændige kritikpunkter, som ikke må smelte sammen til et opdigtet samlet tab. [87].

Ved miljøbeslutninger kræves original ansøgning, faktiske miljøoplysninger, høring, relevant vurderingspligt, afgørelse og eventuel fortsat aktivitet efter ophævelse. Den systemiske hypotese skal prøves med myndighedens konkrete modtagne advarsler og senere handlinger. En sagsafslutning uden faktisk ophør af en ulovlig aktivitet kan have samme kontrolmangel som på de øvrige områder, men følger sin egen materielle ret.

12 Artiklernes og bøgernes bidrag: menneskelig virkning omsat til dokumenterbare forhold

12.1 Umenneskelig sagsbehandling og Forsinket ret er nægtet ret

Ole Bakkestrøms artikler Umenneskelig sagsbehandling og Forsinket ret er nægtet ret formulerer rapportens grundlæggende borgerperspektiv: beslutningens menneskelige virkning og tiden frem til en ret faktisk kan bruges. Den første behandler ulovlige afgørelser, økonomisk styring, kontrol og politi; den anden forbinder forsinkelse med beskyttelses- og prøvelsespligter. Disse argumenter udfoldes og underbygges med de konkrete originalkilder i denne rapport.

Denne rapport viderefører argumentet i kontrollerbar form: Hvad havde borgeren krav på, fra hvilken dato, hvad blev faktisk leveret eller gennemført, og hvilken myndighed skabte hvert tidsinterval? Politiets respondentundersøgelse omtalt i Bakkestrøm [3] må præciseres: 13 procent vedrørte svarpersoners deltagelse i de beskrevne henlæggelser trods åbenbar kriminalitet og yderligere efterforskningsmuligheder. Det er ikke et tal for manglende registrering af anmeldelser. ([111]; Bakkestrøm [3])

Hovedargumentet i Forsinket ret er nægtet ret får direkte dokumentationsmæssig støtte i de konkrete forløb: over ét år uden prøvelig samværsafgørelse, forsinket udredning, langvarig kompensationsprøvelse og ansvarsvurderinger svækket af tid. De forskellige tidsforløb beviser ikke samme retskrænkelse automatisk. De viser, hvorfor tid skal indgå i hvert arguments gernings-, skade- og afhjælpningsled. [84]; [100]; [74]; [129]; [53].

12.2 Resonans og tab af virkning: deltagelsen skal kunne ændre grundlaget

Artiklen Resonans og tab af virkning afgrænser selv sine figurer som pædagogiske forklaringsmodeller. Den siger udtrykkeligt, at de ikke beviser ulovlighed, bevidst manipulation eller fælles hensigt. Dens stærke bidrag er sondringen mellem at være registreret og at have reel mulighed for at korrigere sagens faktiske grundlag. (Bakkestrøm [5], s. 1-8) [5].

Den juridiske operationalisering er en dokumentliste: borgerens indsigelse; vedlagt originalbevis; myndighedens modtagelse; konkret undersøgelse; ændret eller fastholdt præmis med begrundelse; afgørelsens retsfølge. Hvis et afgørende modbevis ikke omtales eller prøves, skal kritikken angive netop dette bevis og dets betydning. Et venligt standardsvar kan ikke erstatte den prøvelse.

Modellen identificerer et muligt kredsløb: forklaring → omtale som konflikt → gentaget fortolkning → svækket troværdighed → ny afgørelse på samme grundlag. Det kredsløb er bevist i en konkret sag, når de daterede originaler viser bevægelsen og den beslutningsmæssige betydning. Det er en undersøgelsesmodel, når akterne endnu mangler. Samme institutionelle farve i en illustration er ikke bevis for en sammensværgelse.

12.3 Resonans – når mødet bliver regulerende

Bakkestrøm [6] understreger, at resonans ikke er enighed eller et positivt udfald. Begrebet beskriver et møde, hvor relevante oplysninger kan blive opfanget, prøvet og besvaret. Det kan understøtte rapportens krav om reel partshøring, oplysning og begrundelse, men er ikke selv en lovregel. (Bakkestrøm [6], s. 1-5)

Det konkrete bidrag er et kvalitetskrav til korrektion: myndigheden skal vise, hvad den nye oplysning ændrede, eller den konkrete grund til at den ikke ændrede vurderingen. Ved tid og overdragelse skal borgeren kunne se ansvarlig funktion, næste skridt og afslutning. Denne menneskelige kvalitet har

bevismæssig betydning, når dens fravær kan genfindes som manglende svar på en væsentlig indsigelse eller uklar beslutningskompetence.

12.4 Mennesket som rytmeorganisme

Bakkestrøm [7] beskriver rytme, pauser, svar, forudsigelighed og overgange som pædagogiske forhold. Artiklen angiver selv, at figurerne ikke er kliniske modeller, diagnoseværktøjer eller bevis for en bestemt årsag. Rapporten bruger derfor bidraget til at undersøge hverdagskonsekvenser, ikke til at stille diagnoser. (Bakkestrøm [7], s. 1-6)

Ved en konkret sag registreres ændringer i søvn, måltider, bevægelse, kontakt, skole, arbejde, omsorg og mulighed for restitution. Borgerens egen beskrivelse er et bevis for den beskrevne erfaring; journal, tidslinje og sagkyndig vurdering skal bære medicinsk årsag og varig skade. At en myndighed har handlet ulovligt beviser ikke alene årsagen til alle senere symptomer. Det konkrete tab skal oplyses, og en dokumenteret følge må ikke nedtones til blot subjektiv utilfredshed.

12.5 Systemisk afmagt og kulturelt betinget dissociation

Ronnie Kristensen beskriver i Systemisk afmagt og kulturelt betinget dissociation – når samfundskulturen konflikter med vores naturlige rytmer strukturer, som hindrer mennesker i at reagere på egne og andres behov, og en kulturel adskillelse mellem sanset behov og ydre krav. Artiklen bruges som en teori og en formulering af undersøgelsesspørgsmål, ikke som flere uafhængige empiriske undersøgelser. [14].

Det direkte brugbare undersøgelsesspørgsmål er, om borgeren eller fagpersonen kunne gøre relevant viden virksom: Hvem kendte behovet, hvem kunne handle, og hvad forhindrede handlingen? Ved konstateret ulovlig budgetinstruks er hindringen administrativ og retlig. Ved oplevet afmagt uden de nødvendige akter er den konkrete årsag endnu ikke fastslået.

Begrebet kulturelt betinget dissociation bruges her som Kristensens samfunds- og teoribegreb. Det er ikke en dokumenteret diagnose hos danske myndighedsansatte eller et generelt bevist sygdomsforløb hos alle berørte borgere. Rapportens kritik af ansvar og kontrol står på de konkrete akter og er ikke afhængig af en sådan klinisk udvidelse.

12.6 Når narcissismen får magt: kontrollér fastholdelsen af skadelig adfærd

Ronnie Kristensen skriver i Når narcissismen får magt – og velfærdssystemet mister sin menneskelighed (2025): “Det farligste ved narcissisme i systemet er ikke én person med magt. Det er den kultur, som gør det muligt for dem at blive i magten.” Det er en skarp tese om institutionel beskyttelse af skadelige aktører. Det empiriske spørgsmål er den dokumenterede adfærd, ledelsens viden og fortsat funktion. [13].

Den holdbare myndighedskritik kræver ikke at bevise en personlighedslidelse. Den kræver at bevise adfærden: ændret journal trods modbevis, usagligt indgreb, udeladt undersøgelse, repressalier mod en dokumenteret indsigelse, ledelsens viden og fortsat funktion med mulighed for gentagelse. Dermed bliver artiklens centrale ansvarsspørgsmål juridisk håndterligt.

Hvis en institution kendte en konkret alvorlig risiko og lod den samme aktør fortsætte uden relevant beskyttelse, skal dette prøves som et selvstændigt efterfølgende svigt. Undersøgelsen skal spørge, hvilken risiko man vurderede, hvem man beskyttede, og hvordan næste borger blev sikret. Det er mere præcist og mere anklagende end at bruge en diagnose som erstatning for dokumentation.

12.7 Hvor meget magt: Holstebro-forløbet og overdragelse af ansvar

Ronnie Kristensens Hvor meget magt skal læger, sagsbehandlere og kommunale ledere have over et menneskes liv? (2025) beskriver et Holstebro-forløb, hvor støtte efter hans beretning forsvandt ved overgang fra jobcenter til socialafdeling, mens behovet fortsatte. Han beskriver en kort lægekonsultation, en bestridt omklassifikation af støtte og behandling, en klage og tab af lægetilknytning. Artiklen er et publiceret vidne- og argumentationsspor. Den afgør ikke i sig selv indholdet af de originale afgørelser, lægejournaler og klageudfald. [9].

Den stærke sag skal følge den kendte støtte før pension, konkret behov efter pension, ny kompetent afdeling, ansøgning og faktisk leverance. En organisatorisk overgang beviser ikke, at behovet ophørte. En lægeerklæring skal prøves efter dens spørgsmål, faglige område, undersøgelsens omfang og modbeviser; den får ikke automatisk højere vægt, fordi den er nyere eller skrevet af en læge.

Artiklens henvisning til almindelige sagsfrister efter § 7 a præciseres til retssikkerhedslovens § 3; officialprincippets udtrykkelige regel er § 10. § 5 angår myndighedens brede vurdering af hjælp og muligheder, ikke samme regel som § 10. Rettighedspåstande om en bestemt behandling kræver det konkrete sundheds- og ydelsesgrundlag; proportionalitet skaber ikke i sig selv ret til en bestemt recept. ([97]; Kristensen [9])

Krav: Den fulde overdragelsesjournal, behovsvurderinger, afgørelsens hjemmel, lægespørgsmål og svar, partshøring, klage og faktisk efterfølgende hjælp. Kristensens nærvær ved de beskrevne møder giver relevante forklaringsmuligheder, men hans udlægning og en myndigheds senere udlægning skal begge prøves mod samtidige originaler.

12.8 Når kroppen gøres tavs

Kristensen [12] kritiserer et snævert medicinsk paradigme, som efter Kristensens analyse retter sig mod symptomer uden tilstrækkelig opmærksomhed på livssammenhæng og relation. Rapporten viderefører dette som krav om at undersøge, om myndigheden faktisk oplyste de relevante sociale og funktionelle forhold. Den overtager ikke en universel påstand om, at diagnoser eller behandling er årsagen til borgernes lidelse. (Kristensen [12], s. 1-8) [12].

Det konkrete bevis skal vise spørgsmålet, som erklæringen skulle besvare, datagrundlaget, faglig kompetence, alternative forklaringer som fremgår af akterne og faktisk betydning for afgørelsen. En myndighed må ikke bruge en erklæring til at bevise et forhold, som erklæringen ikke undersøger. En rapport om symptomer kan ikke automatisk bevise forældreevne, støttebehov eller lovlighed af en afgørelse på et andet område.

12.9 Når friheden forsvinder i faglighedens navn

Kristensen [11] kritiserer autorisation og tilsyn som mulige indsnævringer af faglig pluralitet og menneskelig kontakt. De faktiske nye regler skal holdes adskilt fra denne normativt kritiske vurdering. Styrelsen for Patientsikkerheds oplysninger om psykologautorisation viser blandt andet en overgangsordning til udgangen af 2028 for den relevante titelbrug. Artiklen kan ikke læses som bevis for, at alle berørte mistede retten til titel eller praksis straks i januar 2026. ([119]; Kristensen [11]) [11].

Det retlige undersøgelsesspørgsmål er en konkret afgørelse: lovgrundlag, faglig standard, tilsynets dokumentation, høring, proportionalitet og prøvelse. En alternativ teori er ikke automatisk ulovlig eller fagligt uforsvarlig; dens dokumenterede brug og den anvendte norm skal fremgå. En teori er heller ikke automatisk klinisk valideret ved at være et alternativ. Kun det punkt, som dokumenter og regler kan afgøre, skal kvalificeres.

12.10 Lille-verden: selvoscillation og organisatorisk gentagelse

Ronnie Kristensens Lille-verden: refleksioner omkring selvoscillation, resonans, mennesket som et mosaik af behov, samt menneskelig udvikling og afvikling (2025) anvender selvoscillation og resonans som forklaringsbegreber for menneskelig og organisatorisk rytme. Rapporten bruger perspektivet til et konkret spørgsmål om feedback: Kan nye oplysninger ændre systemets beslutninger, eller fører de alene til mere af den samme aktivitet? [10].

Den efterprøvelige administrative form er et forløb med advarsel, plan, ny fejl, ny plan og fortsat manglende kontrol med borgerens resultat. Langeland- og barometerkæderne dokumenterer relevante led. De beviser ikke en fysisk oscillationsmodel for staten. Begrebet bidrager ved at skærpe undersøgelsen af gentagelse og manglende korrektion, mens beviset fortsat er beslutninger og faktisk praksis.

12.11 Børnene har vist os det: kvalitetsmåling og konkret ansvar

Kristensen [8] bygger blandt andet på den nationale dagtilbudsundersøgelse. Den direkte kontrollerede VIVE/EVA-publikation angiver 9 procent med god kvalitet, 63 procent med tilstrækkelig og 28 procent med utilstrækkelig i de undersøgte pædagogiske læringsmiljøer. Udtaget omfattede 185 stuer i 100 kommunale institutioner fra 56 kommuner. Resultatet vedrører kommunale tilbud og den anvendte målemetode; det er ikke en lovlighedsklassifikation af alle danske børnehaver. ([130]; Kristensen [8], s. 1) [8].

Den stærke videreførelse af artiklen er, at en reaktion hos et barn skal undersøges i sin faktiske sammenhæng. Institutionens rammer, kendte støttebehov, faglige advarsler og faktisk ændring skal oplyses før en sikker årsagsplacering. Kvalitetsundersøgelsen viser ikke alene, at institutionen forårsagede hvert barns diagnose. En konkret pligtmangel skal forbindes med et konkret behov og en handling, kommunen kunne og skulle foretage.

Kravet er institutionens oprindelige måling, handling, opfølgning og borgerrettede resultat samt kontrol med, om dokumentation af mistrivsel blev omfortolket til en personlig mangel uden undersøgelse af rammerne. Et nyt skema eller program er ikke forbedring, før dets faktiske virkning er dokumenteret.

12.12 De Retsløse: beretningerne som konkrete undersøgelsesobjekter

Bogen samler personlige forløb om hjælp, sygdom, handicap, familie og klage. Den oplyser, at nogle navne er pseudonymer, og at identiteterne er kendt af redaktionen. Beretningerne er relevante parts- og erfaringskilder, men ikke ved deres publicering uafhængigt verificerede myndighedsakter. ([2], s. 7)

Elsebet og Mohammad er behandlet i kapitel 10. Bogens øvrige navngivne kapitler om Helle, Sofie, Jane, omsorgssøsteren, Hanna, Karsten, Ira, Vera, Søren, Yasmin og Maya skal bruges til at identificere konkrete behov, afgørelser, overdragelser, klager og tab. De må ikke tælles som nye, dokumenterede lovbrud uden den relevante aktkæde. Bogens beretninger er samlet registreret i kildebilaget, så ingen forsvinder fra syntesen.

Christinas fortælling indeholder et særlig vigtigt modbevisspor. Bogen gengiver et telefonnotat, hvor en børnepsykiatrisk overlæge oplyser, at der ikke er stillet tilknytningsforstyrrelse, at moderen vurderes kompetent, og at barnet har en kompleks neuropsykiatrisk problematik. ([2], s. 169-170) Den gengivne formulering “vi herfra vurderer, at mor er kompetent, at hun ser og hører M's behov” skal genfindes i originalnotatet med forfatter, dato og hele sammenhængen.

Den retlige kæde er: vurderingen og dens grundlag → kommunens senere påstand → eventuel udvælgelse eller udeladelse → relevante lovbetingelser → indgreb og samvær → konsekvens → ansvar.

En diagnose hos barnet ophæver ikke behovet for at undersøge konkrete voldsoplysninger; lægens generelle erfaring er ikke i sig selv bevis for, at en konkret udtalelse var falsk. Lægens specifikke udsagn om ikke-stillet diagnose og kompetent mor er derimod væsentlige modbeviser, som ikke må forsvinde i et senere resumé.

Bogkapitlets udsagn om generel 99 procents stadfæstelse, obligatorisk forældrekompetenceundersøgelse i alle sådanne forløb og afskåret egen drift ved enhver enstemmig udvalgsafgørelse overtages ikke som retlige fakta uden originalregel og den relevante population. Oplysning om manglende samtykke til journaldeling kræver også kontrol af anden eventuel lovhjemmel og videregivelsens omfang. Disse lokale afgrænsninger svækker ikke det konkrete krav om at fremlægge og behandle det identificerede lægelige modbevis.

12.13 Magtmisbrug & Forvaltningskultur: de anonymiserede sagsmønstre

Marie Broberg oplyser i Magtmisbrug & Forvaltningskultur (2025), s. 3, at bogens cases bygger på virkelige historier fra sagsakter modtaget gennem arbejdet med familier, med samtykke og anonymisering. Dette er forfatterens kildebeskrivelse. Beretningerne behandles som publiceret dokumentation af det beskrevne sagsmønster og som konkrete spor til ansvar. En individuelt fastslået pligtkrænkelse kræver, at de bagvedliggende originale akter kan efterprøves.

Case 97 beskriver en 14-årig med alvorlig angst og otte måneders skolefravær, relevante faglige dokumenter og seks måneder til en stadfæstelse uden den beskrevne selvstændige prøve. Case 98 gengiver en begrundelse med henvisning til KL-vejledning. Case 148 beskriver et 15-måneders forløb om kørestol og fysioterapi med hjemvisning undervejs, fastholdt kommunal vurdering og senere bevilling. (Broberg [1], s. 172-173 og 261-263)

Disse cases giver bestemte beviskrav: original ansøgning og afgørelse, hvert fagligt dokument, faktisk behandlet indsigelse, præcis hjemvisningsretsfølge, kommunal genbehandling og leveret hjælp. Et citeret KL-dokument skal findes og sammenholdes med loven og afgørelsen. Retssikkerhedslovens regler om ankeudpegning beskriver flere indstillende organisationer; de beviser ikke, at KL styrer enhver afgørelse. ([97]; § 52)

Case 149 beskriver et barn med ADHD og Tourettes og næsten et mistet skoleår før senere medhold og støtte. Den indeholder den ufuldstændige lovhenvisning “§xx”. Den henvisning er et konkret hul i bogen, som ikke kopieres ind som en gyldig regel. Skolelovgivning, social støtte og aflastning skal identificeres efter hver konkret ydelse og det oprindelige forløb. (Broberg [1], s. 263-264)

Bogcasene skal ikke bruges som en tilfældig national stikprøve eller et register over unikke ofre. En case kan rumme flere personer; samme tema eller person kan forekomme igen. Bilag A viser samtlige identificerede caseplaceringer og lokale undersøgelsesuddrag. Nummer 139 optræder to steder og bevares med sin placering, så en redaktionel nummerering ikke bliver til et falsk personregnskab.

12.14 Analysemetoden: dokumentation skal kunne ændre vurderingen

Rapporten viderefører argumentationsspor om kendte fejl, manglende sanktioner, omklassificering, forudbestemte afgørelser og forsinkelse i en efterprøvbar form. Hvert spor kræver egne originale beviser. En oversættelse, et resumé eller en gentaget analyse af samme korpus er et kildeled og tæller ikke som en ny uafhængig undersøgelse.

Institutionel gaslighting anvendes som betegnelse for en dokumenterbar mekanisme, når originale modbeviser tilsidesættes eller omskrives, mens borgerens reaktion bruges til at svække vedkommendes troværdighed. Det kræver en dateret kæde af udsagn, modbevis, myndighedens kundskab og

afgørelsens betydning. Forsøgsprocenter om lydighed er ikke en måling af danske myndighedsansatte. Torturkonventionens særlige betingelser prøves konkret.

Kildeproveniens, versionshistorik og adskillelse af anbefalet og faktisk udført kontrol er rapportens metodekrav. De giver ikke en analyse automatisk højere juridisk bevisværdi. Det afgørende er, om konklusionen kan føres tilbage til et originalt dokument og hvert led i den relevante retsregel.

Det samlede princip er, at hver tekst får den bevisfunktion, som dens indhold bærer. Artikler forklarer og retter opmærksomheden mod bestemte mekanismer. Cases viser konkrete undersøgelsesforløb. Originale afgørelser og akter bærer den individuelle faktiske prøve. Statistik og undersøgelser bærer deres afgrænsede systemiske fund. Ingen kildekategori kan uden videre erstatte en anden.

13 Mekanismer der kan gøre et kendt svigt vedvarende

13.1 Den næste borger: fastholdelse i funktion er et beskyttelsesspørgsmål

I Gäfgen fandt EMD meget milde betingede bøder utilstrækkeligt afskrækkende og rejste alvorlig tvivl om en senere udnævnelse til leder af politiets teknologi-, logistik- og administrationsafdeling. Dommen fremhæver i sin konkrete artikel 3-sammenhæng suspension under undersøgelse og afskedigelse ved domfældelse i den beskrevne praksis. Den kritiserer også langvarig kompensationsprøvelse. Det styrker prøvelsen af reaktionens faktiske beskyttelsesvirkning. ([55]; præmis 121-127)

Rapportens danske hovedspørgsmål er derfor ikke alene, hvilken sanktion en aktør fik. Det er, hvem myndigheden lod aktøren møde efter den dokumenterede hændelse, hvilke beføjelser vedkommende beholdt, hvilken konkret risiko man kendte, og hvilke effektive garantier man satte ind. Kravet skal svare til den dokumenterede handling og anvendelige ret; artikel 3-praksis er ikke en generel regel om automatisk afskedigelse efter enhver sagsfejl.

En personkobling kan afdække, om en myndighed lod gentagne konkrete lovbrud fortsætte. Det er særligt belastende, hvis ledelsen allerede havde identificeret aktørens fremgangsmåde eller modtaget faglige indsigelser. Ansvaret for det nye svigt skal dateres ved den nye handling og den viden, som fandtes før den. Dermed kan en gentagelse være et nyt myndighedsansvar, ud over ansvar for første hændelse.

13.2 Kontrol af den samme myndigheds egen forklaring

Når tilsynet bygger på den kritiserede myndigheds redegørelse, skal redegørelsens centrale påstande efterprøves mod sagsakter, borgerens oplysninger og faktisk opfølgning. Rigsrevisionens tilsynsfund gør denne kontrol konkret nødvendig; kommunens svar er ikke et uafhængigt bevis for kommunens efterlevelse. [106].

Problemet skærpes, hvis myndigheden først oplyser, at den har rettet et forhold, og tilsynet derefter henviser til det oplyste uden dokumentation for den faktiske rettelse. Det er beviscirkularitet: samme påstand bevæger sig fra kommune til tilsyn og tilbage som autoritetsbekræftelse. Prøven skal identificere det manglende uafhængige led og dets betydning, ikke blot tælle to officielle dokumenter.

Kravet er original afgørelse før og efter, faktisk levering eller ophør, den berørte borgers relevante modoplysninger og tilsynets begrundede vurdering. Et afslutningsbrev skal forklare, hvilket bevis der bærer konklusionen om lovlighed og genopretning.

13.3 Omklassifikation af afgørelser og handlinger

En reel beslutning kan ikke unddrages prøvelse alene ved at kaldes vejledning. En offentlig organiseret flytning kan ikke blive privat ved etiketten. Reelt overvåget samvær kan ikke blive støttet ved et ordvalg. Første møde kan ikke blive fuld udredning ved registrering. De konkrete eksempler er forskellige, men bevismetoden er fælles: undersøg faktisk indhold, retlig virkning og kompetence. [84]; [107]; [127]; [73]; [69].

Det afgørende undersøgelsesskridt er at kræve den præcise beslutning, dens hjemmel, forfatter og effekt. Hvis et resultat afvises som ikke-afgørelse, skal denne afgrænsning selv begrundes med den konkrete retlige virkning. Ellers kan borgeren blive fanget mellem en faktisk begrænsning og en manglende prøvelig beslutning.

13.4 Borgerens modstand bruges som bevis mod borgeren

Bakkestrøm [5], Kristensen [9], Kristensen [13] og Broberg [1] beskriver et mønster, hvor indsigelser bliver til samarbejdsvanskelighed, dokumentation til overinvolvering og gråd til ustabilitet. Det er en alvorlig hypotese, som kan bevises gennem en lokal tekstkæde. Den skal ikke afgøres alene af, at borgeren føler sig mistroet.

For hvert led kræves original ytring, konkret sammenhæng, myndighedens notat, senere genbrug og afgørelsens præmis. En korrekt beskrivelse af, at borgeren var vred, beviser ikke i sig selv mangel på forældreevne eller manglende ret til støtte. Bevisets relevans og styrke skal forklares. Case 32 og 33 hos Broberg er klare publicerede spor om, hvordan et notat kan blive genbrugt som en stærkere og ældre karakteristik; originalerne er næste nødvendige bevis. (Broberg [1], s. 92-93)

Kravet er at fjerne dokumenterede urigtige fakta fra beslutningsgrundlaget, registrere den konkrete indsigelse og genprøve de afgørelser, hvor karakteristikken fik resultatmæssig betydning. En berigtigelse skal nå alle de myndigheder, der faktisk har brugt oplysningen, på det relevante retlige grundlag.

13.5 Ledelsesredigering af faglige advarsler

Statsløse- og Tibetforløbene dokumenterer problemer ved forelæggelse eller genfinding af væsentlig information. Brobergs case 143 beskriver en PPR-psykolog, hvis leder ændrede en beskrivelse af angst og mistrivsel til sociale udfordringer og begrundede ordvalget med risiko for dyre indsatser. Sidste forhold er bogens beretning, ikke en originalkontrolleret navngiven ordre. [116]; [127].

Hvis sådanne rettelser dokumenteres i en konkret sag, skal begge versioner, ændringshistorik, instruktion, faglig indsigelse og afgørelsens brug sikres. Spørgsmålet er ikke blot, om et ord var fagligt muligt. Det er, om relevant risiko eller støttebehov blev gjort mindre synligt for at ændre handlingen eller undgå en forpligtelse.

Kravet er selvstændig ansvarsvurdering af den leder, som ændrede eller fastholdt oplysningen, og prøvelse af de berørte afgørelser. Medarbejderens underskrift fritager ikke for at undersøge dokumenteret ledelsesbestilling.

13.6 Det manglende resultatregister beskytter systemets selvbeskrivelse

Mange offentlige tabeller slutter ved ændring, hjemvisning, kritik eller afslutning. De fortæller ikke, hvornår barnet kom hjem, hjælpen blev leveret, patienten fik erstatning, eller borgerens rettede oplysning blev anvendt i næste instans. De anførte publikationer giver ikke en samlet personkoblet dokumentation af genopretning. [33]; [84]; [36]; [91].

Denne mangel forhindrer en fuld national offer- og konsekvensoptælling. Den forhindrer ikke krav om handling i de allerede identificerede sager. Kravet er ikke, at en borger først beviser størrelsen af hele Danmarks problem. Kravet er, at staten dokumenterer opfyldelsen af den pligt, som netop denne sag udløste.

Et offentligt og anonymiseret resultatregister bør vise fejltype, ansvarlig myndighed, oprindelig afgørelse, første erkendelse, retsfølge, faktisk effektuering, varighed og ansvarsspor. Personkobling til gentagelse skal ske hos de kompetente organer. Registerets egen dækningsgrad og manglende felter skal offentliggøres.

13.7 Klageevne bliver en uofficiel adgangsbetingelse

Bøgerne beskriver betydningen af pårørende, bisiddere, advokater og forældregrupper. Mohammad-forløbet angiver faktisk forbedring efter ekstern bistand. Det viser et konkret spor om forskellen mellem formel rettighed og praktisk adgang, ikke en national kausal beregning. ([2], s. 29-31; Broberg [1], s. 157-161)

Hvis nødvendig hjælp først kommer efter langvarig specialiseret kamp, skal myndigheden undersøge de borgere, som havde samme behov, men ikke tilsvarende klageevne. En sådan undersøgelse kræver kendt relevant praksis, korrekt personkreds og hjemmel til genoptagelse. Materielt ens behov må ikke blive afhængige af pårørendes udholdenhed uden retligt grundlag.

Kravet er aktiv identifikation af berørte sager efter dokumenteret systemfejl, tilgængelig information, relevant processtøtte og en konkret genopretningsafgørelse. Hvem der ikke klagede, er ikke en gruppe af dokumenteret tilfredse borgere.

13.8 Fejlens omkostning flyttes mens ansvaret fragmenteres

En undladt ydelse kan flytte praktisk omsorg til familien, en usand oplysning kan flytte bevisarbejde til borgeren, og langsom prøvelse kan flytte tids- og helbredstabet til den part, som allerede er ramt. Samtidig kan medarbejderens økonomiske hæftelse være begrænset og myndighedens omkostninger ligge i et offentligt budget. Denne struktur er relevant for incitamenter, men det konkrete tab skal dokumenteres. ([58]; Bakkestrøm [4]; Broberg [1])

Der skal derfor udarbejdes et tabsskema med mistet indkomst, ekstra udgifter, omsorgstimer, manglende skole, mistet kontakt, helbredsmæssig følge og prøvelsesarbejde. Ikke alle poster er erstatningsberettigede efter samme regel. Hver post skal have sit eget retsgrundlag, årsag og bevis. Det kan stadig kræves, at myndigheden oplyser den samlede faktiske følge, selv hvor godtgørelsesadgangen er snævrere.

13.9 Den formelle reaktion kan være uden tilstrækkelig virkning

En bøde kan være afsagt, en vejledning udsendt, en advarsel meddelt og en kommission nedsat. Effekten skal prøves mod samme problem: ophør, korrektion, reparation og gentagelse. Ved alvorlig mishandling har undersøgelsens og reaktionens effektivitet særlig menneskeretlig betydning. Ved andre myndighedspligter følger prøven den relevante regel. [55]; [67]; [100]; [101]; [118]; [58]; [127].

Det er i denne præcise betydning, at rapporten kritiserer en de facto-ansvarsbeskyttelse. Ikke alle ansvarsspor er tomme; nogle er dokumenteret virksomme. De identificerede huller består, når et spor lukkes uden prøvelse af afgørende handlinger, når tid gør ansvar umuligt, eller når borgeren fortsat bærer tabet efter myndighedens administrative afslutning.

14 Krav om ophør, genopretning, virksomt tilsyn og ansvar

14.1 Det som skal ske i de konkrete sager

Første krav er ophør eller rettelse af den identificerede aktuelle ulovlige handling eller undladelse. Den kompetente myndighed skal angive det faktisk gældende grundlag nu, herunder enhver anden beslutning, som påberåbes for fortsættelse. Et nyt dokument må ikke få tilbagevirkende virkning som bevis for en gammel handling.

Andet krav er selvstændig genoplysning på originalgrundlag. Alle afgørende indsigelser og modbeviser skal angives og konkret besvares. Myndighedens tidligere resumé skal sammenholdes med det dokument, som resuméet hævder at gengive. Fejl skal korrigeres i den efterfølgende beslutningskæde.

Tredje krav er faktisk effektuering: hjælp, lovlig kontakt, relevant behandling, ændret krav, genforening hvor retligt påkrævet eller anden korrekt retsfølge. Dato, leverance, ansvarlig funktion og eventuel fortsat mangel skal fremgå.

Fjerde krav er individuel reparation med hjemmel og bevis for tabet. Der skal skelnes mellem efterbetaling, erstatning, tortgodtgørelse, konventionsgodtgørelse, renter, rehabilitering og praktisk genopretning. Tilkendt beløb, faktisk betaling og resterende tab skal være adskilte felter.

Femte krav er uafhængig undersøgelse af relevant ansvar. Medarbejder-, ledelses-, tilsyns- og statsligt ansvar skal følges efter den konkrete pligt. Hvor et muligt strafbart forhold er tilstrækkeligt dokumenteret, skal anmeldelsen angive handling, originalbevis, gerningsled og skyldspor. Hvor beviset endnu mangler, skal undersøgelsen sikre det frem for at omdanne mistanken til et fastslået faktum.

14.2 Det som tilsynet skal dokumentere før det afslutter

Tilsynet skal angive hvilke konkrete forhold det undersøgte, hvilke originale akter det kontrollerede, og hvilke borgeroplysninger det forholdt sig til. Afvisning eller afslutning skal have en konkret begrundelse, som svarer til det materiale, tilsynet faktisk modtog.

Ved kendt lovstridig praksis skal efterlevelse prøves gennem faktiske korrigerede beslutninger og leverancer. En kommuneerklæring skal sammenholdes med resultaterne. Hvis en sanktion eller anden beføjelse undlades, skal den relevante kompetence, lovens betingelser og den faktiske begrundelse fremgå. Rapporten kræver ikke automatisk anvendelse af en beføjelse, hvis dens lovbetingelser ikke er opfyldt; den kræver en efterprøvelig vurdering af de dokumenterede forhold. ([89])

Afslutningen skal omfatte genopretning af berørte gamle sager og kontrol af nye sager. Der skal fremgå et særskilt punkt om ansatte eller ledere med gentagne dokumenterede pligtbrud og om beskyttelse af næste borger. Manglende personkobling i den offentlige beretning skal ikke få det interne ansvarsspørgsmål til at forsvinde.

Kompetence og konkret krav: Kommunestyrelseslovens §§ 47-48 fastlægger lovlighedstilsynet; § 48 a kræver en beslutning om anledning til at rejse en sag, og § 49 giver adgang til at kræve oplysninger. §§ 50 a-50 d indeholder særskilte reaktionsbeføjelser. § 53 a giver ministeren adgang til at prøve Ankestyrelsens dispositioner eller undladelser og kræve ny behandling; § 54 giver adgang til at pålægge behandling. [89]. Rapportens krav er en begrundet anvendelse af hver relevant beføjelse på de dokumenterede oplysninger. Tilsynets kompetence omfatter efter § 48, stk. 2-3, ikke ansættelsesretlige regler eller det felt, hvor særlige klage- og tilsynsorganer kan afgøre sagen. Et borgerrettet lovlighedsproblem og et personaleretligt ansvarsspor skal derfor henvises til deres respektive kompetente organer og følges til faktisk udfald. En kompetencegrænse er ikke bevis for, at den underliggende risiko er ophørt.

14.3 Varig forbedring skal vises gennem praksis over tid

En varig forbedring dokumenteres gennem sammenlignelige efterfølgende udtag, opfyldte krav, borgerens faktiske resultat og kontrol med gentagelse. Kontrollen skal omfatte uafsluttede forløb og de borgere, som ikke klagede, hvor det relevante udtag kræver det. Afsluttede forsinkelser alene skjuler fortsat ventende personer.

Ingen tidsbegrænset måling kan bevise, at fejl aldrig kan opstå igen. Den dokumenterede myndighedspligt må derfor ikke erklæres afsluttet for al fremtid på grundlag af én kontrol. Kravet er varigt virksom beskyttelse og fortsat reaktion, når nye oplysninger viser risiko. En politisk erklæring om permanent forbedring skal have et målbart og vedvarende kontrolgrundlag.

14.4 Ansvar ved ulovlige ordrer og fastholdelse af praksis

En leder skal vurderes for egen ordre, godkendelse, ændring af advarsler, undladt kontrol og fortsat anvendelse af en kendt ulovlig praksis. En medarbejder skal vurderes efter egen handling, kompetence, kundskab og pligt. Beviset skal bevare forholdet mellem ordre og udførelse, uden at den ene persons skyld antages automatisk at følge af den andens.

Ved en konkret trussel om ansættelsesmæssig konsekvens for lovlig faglig modstand skal den originale meddelelse, arbejdsretlige status, faglige indsigelse og faktisk reaktion fremlægges. Den relevante whistleblower- eller ansættelsesretlige beskyttelse skal identificeres ud fra indberetningen og personens situation. En generel henvisning til loyalitet kan ikke dokumentere lovligheden af en ulovlig ordre.

Efter dokumenteret alvorligt pligtbrud skal myndigheden vise, hvordan fortsat funktion blev vurderet. En flytning til en ny kommune eller afdeling er ikke i sig selv dokumentation for, at risikoen er fjernet. Samme relevante beføjelse og nyt borgerkontaktfelt kan videreføre den kendte risiko.

14.5 Bevisbevaring og adgang til oplysninger

Krav om originale dokumenter omfatter versionshistorik, rettelseslog, afsender, modtager og tidspunkt, ikke blot seneste udskrift. Søgelog skal vise brugte identifikatorer, navnevarianter, relevante konti og bevarede arkiver. Tibetmaterialet dokumenterer, hvorfor en for snæver søgning kan give et falsk billede af, at bevis ikke eksisterer. [126]; [127].

Manglende eller slettede akter skal registreres som et særskilt spørgsmål om dokumentationspligt, arkivering og mulighed for effektiv prøvelse. Fravær af et dokument er ikke automatisk bevis for bevidst sletning. Det må heller ikke bruges som selvbekræftende argument for, at den handling, borgeren beskriver, ikke fandt sted.

Den konkrete parts adgang skal prøves efter det anvendelige aktindsigts-, journal- og databeskyttelsesgrundlag. En legitim undtagelse skal angives konkret og adskilles fra den faktiske påstand, som myndigheden vil bevise ved hjælp af det tilbageholdte materiale. Prøvelsesmuligheden og eventuel fortrolig kontrol skal beskrives.

14.6 Nationalt reparationsregnskab og praksiskontrol

Staten bør offentliggøre et sammenhængende anonymiseret regnskab for kendte systemfejl: hvilke myndigheder og år; antal afgørelser efter fejltype; berørte personers deduplikerede antal hvor lovligt muligt; genoptagelse; faktisk rettelse; levering; betaling; varighed; og ansvarssporets udfald. Registeret skal gøre restgruppen synlig og bevare ændringer i statistikdefinitioner.

Det bør samtidig vise, hvor den aktuelle kontrol beviser forbedring, hvor forbedring kun er annonceret, og hvor fortsatte fejl er fundet. Der skal være et spor for dokumenteret ledelsesviden og for opfølgning, som ikke blev gennemført. Det er det nødvendige grundlag for at afgøre, om en langvarig forbedringsindsats reelt har beskyttet borgerne.

14.7 Folkeretlige krav som kan omsættes til konkret handling

Krav om ophør: Alle identificerede igangværende uhjemlede indgreb skal bringes til ophør gennem kompetent beslutning, og akutte dokumenterede risici skal vurderes straks. Kravet følger den konkrete rettighed og indgrebsregel. En senere samlet undersøgelse må ikke forsinke en beskyttelseshandling, hvis grundlaget for den allerede foreligger. For hver sag skal ansvarlig modtager, beslutning, frist og faktisk effekt kunne efterprøves.

Krav om genopretning: De relevante gamle sager skal identificeres ved fejltype, udtag og kendt fortsættelse, ikke alene ved hvem der stadig magter at klage. Aktindsigt, korrekt grundlag, kontakt, støtte, indgrebsophør, relevant kompensation og rehabiliteringsbehov skal registreres med faktisk udfald. Den enkelte reparationsform skal begrundes ved den dokumenterede rettighed og skade. Rapporten kræver en sammenhængende gennemførelse, hvor et organ ikke kan lukke alene på grundlag af et andet organs tilsagn.

Krav om uafhængig undersøgelse: Ved de omfattede alvorlige integritetskrænkelser skal hændelse, behandling, ansvar og kontrolsvigt undersøges med relevante originaler. Ledelsens advarsler og instrukser skal indgå sammen med frontmedarbejderens handling. Undersøgelsesmyndigheden skal vise institutionel og praktisk uafhængighed fra det undersøgte forløb og oplyse hvilke afgørende beviser den har sikret. Et afslag skal begrunde den konkrete mangel, ikke genbruge den kritiserede myndigheds fortælling som bevis.

Krav om beskyttelse mod gentagelse: Samme aktørs nye hændelser skal kunne kobles hos kompetente kontrolorganer med forsvarlig persondatabeskyttelse. Kendt alvorlig gentagelse kræver konkret risikovurdering, relevante beskyttelsestiltag og ansvar for en ledelsesbeslutning om fortsat funktion. De særlige internationale krav ved strafferetligt anklagede statsansatte for mishandling fremgår af kapitel 6.17. For øvrige pligtbrud skal kompetent national disciplinær- og ledelsesprøvelse gennemføres uden at opgive borgerbeskyttelsen.

Krav om domsopfølgning: Aggerholm og andre relevante afgjorte konventionsbrud skal forbindes med statens opfølgningsakter, konkrete ændringer og senere kontrolfund. Ministerkomitéens dokumenter skal indhentes, før der konkluderes om aktuel fuldbyrdelsesstatus. En registreret international afslutning skal prøves efter sit eget omfang og kan ikke bruges som generel attest for alle senere indgreb. De aktuelle danske varighedsfejl kræver deres egen afhjælpning. [136]; [49]; [51].

Krav om international dokumentation: En henvendelse til et relevant traktatorgan skal identificere den konkrete rettighed, offeret eller den dokumenterede systemoplysning, nationale skridt, tilbageværende brud og det ønskede retsmiddel. Ved individuel klage skal adgangsbetingelser, frister og udtømning af effektive nationale midler kontrolleres efter det valgte organ. En omfattende rapport erstatter ikke disse oplysninger. Den internationale ansvarspåstand skal dog ikke udsættes på ubestemt tid, hvis nationale midler dokumenterbart ikke giver effektiv beskyttelse; den præcise undtagelsesprøve skal føres med sagens akter.

15 Den samlede ansvarskonklusion og de stærkeste anbringender

15.1 Den dokumenterede anklage

Det samlede materiale bærer en direkte anklage mod børne- og familieforvaltning, social- og handicapforvaltning, beskæftigelsesadministration, psykiatrisk udredning og tvang samt politi- og tilsynskontrol for vedvarende utilstrækkelig beskyttelse og kontrol. Skatte- og udlændingeklagesporene dokumenterer omfattende korrektioner af borgernes retsstilling, og sundhedsklagesystemet viser omfattende kritik af sundhedspersoner og behandlingssteder. Staten og kommunerne har gennem tyve kalenderår modtaget gentagne konkrete oplysninger om alvorlige fejl. Nye undersøgelser har genfundet svigt i grundlæggende garantier. Kontrollen har i væsentlige dokumenterede forløb kunnet afslutte uden bevis for faktisk genopretning, og myndighedernes egen tid har i konkrete ansvarssager svækket den personlige reaktion.

Dette er ikke et uoplyst administrativt uheld. Det er et dokumenteret problem ved en beslutnings- og beskyttelseskæde, som gentagne gange har kendt fejlene og ikke dokumenteret et virksomt ophør. På børneområdet er kronologien særlig stærk. I konkrete politi-, sundheds-, statsborgerskabs- og tilsynsforløb er kundskab, undladelse, tid og utilstrækkelig afslutning identificeret hver for sig. Myndighedernes egne kontroludsagn skal prøves mod de fund, de selv har offentliggjort, og mod originale akter.

Immunitetstemaets stærkeste holdbare form er en dokumenteret kombination af særlig ansvarsfritagelse, begrænset personlig økonomisk hæftelse, snævre ansvarsspor, svag eller bortfaldet reaktion og fortsat offentlig funktion efter væsentlig kritik. De konkrete mekanismer kan beskytte den ansvarlige aktør eller institution mod mærkbare følger, mens borgerens tab fortsætter. En generel påstand om lovlig immunitet for alle ansatte ville være svagere og forkert.

Når samme aktør dokumenterbart fortsætter alvorlige pligtbrud efter ledelsens kundskab, skal kritikken løftes fra enkeltfejl til fastholdelse af en kendt risiko. Der skal kræves ansvar for den leder eller kontrolmyndighed, som lod risikoen bestå. Den nationale personkobling er et nødvendigt yderligere bevis, ikke en forudsætning for at kritisere de konkrete dokumenterede beskyttelsessvigt nu.

15.2 Prioriterede holdbare anbringender

1. Kendt og gentaget garantisvigt. De historiske børneundersøgelser og nyere uafhængige sagsudtag dokumenterer gentagelse af centrale problemer efter myndighedskundskab. Krav: konkret ophør, berørte sagers genbehandling og efterprøvet praksisændring.

2. Manglende gyldigt indgrebsgrundlag eller kompetence. Hvor nødvendigt samtykke, kompetent beslutning eller materiel hjemmel faktisk mangler, skal selve handlingen prøves som et ulovligt indgreb. Krav: ophør af den konkrete ulovlige ordning, hurtig prøvelse og reparation.

3. Tilsynets egen utilstrækkelige opfølgning. Nationale fund og Langelands konkrete kundskabskæde bærer prøvelse af kontrollens beslutninger, dokumentationsgrundlag og reaktionsvalg. Krav: fornyet originalkontrol, begrundet kompetenceprøvelse og faktisk genopretning.

4. Failure to protect ved kendt konkret risiko. Alarmen fra den hjælpeløse borger og de beskrevne voldsunderretninger er konkrete vidensspor. Krav: undersøgelse efter rettighedens egen kundskabs- og risikotest samt ansvar for den identificerede undladelse.

5. Effektiv prøvelse forhindret eller forsinket. Manglende prøvelig afgørelse, lang klage og sen kompensationsprøvelse skal vurderes på hele forløbet. Krav: konkret afgørelse, egnet midlertidig beskyttelse efter reglerne, fremdrift og effektiv afhjælpning.

6. Urigtige eller cirkulære beviskæder. Ophavsfejl, misvisende registreringer og senere modbeviste centrale myndighedsoplysninger kræver originalkontrol. Krav: berigtigelse, genprøvelse af resultat og ansvar for den konkrete oplysning.

7. Genopretning afsluttes på papir. Hjemvisning, bevilling og tilkendelse dokumenterer ikke faktisk hjælp, hjemkomst eller betaling. Krav: effektueringsdato og kontrol af resten af borgerens tab.

8. Personligt ansvar svækket af myndighedens tid. De konkrete disciplinær- og kommissionsforløb viser tab af ansvarsmulighed. Krav: særskilt undersøgelse af forsinkelsesansvar og bevisbevaring.

9. Kendt risikoudøver fastholdes. Når person, gentagelse, kundskab og fortsat funktion dokumenteres, skal det nye beskyttelsessvigt rejses særskilt. Krav: kompetent risiko- og ansvarsvurdering og relevant beskyttelse af de næste borgere.

10. Ledelsesansvar og ulovlig styring. Fagpersoners oplysninger om ledelsespres skal følges til konkrete instrukser og afgørelser. Krav: kontrol af ordre, faglig indsigelse, økonomisk formål og faktisk ansvar opad.

15.3 Hvad en tilfredsstillende afslutning kræver

Myndighederne skal dokumentere, at den enkelte identificerede krænkelse eller pligtmangel er ophørt, at relevant hjælp og afhjælpning er faktisk leveret, at ansvar er prøvet på tilstrækkeligt grundlag, og at den kendte risiko for gentagelse mødes af virksom kontrol. Uoplyste private akter skal fremskaffes til de individuelle beskyldninger; manglende national personkobling skal leveres til gentagelses- og konsekvensregnskabet.

En sammenfatning af initiativer kan ikke bære en konklusion om løst problem. Staten skal svare på de konkrete fund, den dokumenterede kundskab og det resterende tab. Hvor det ikke er sket, står det dokumenterede ansvarsspørgsmål åbent, og kritik af fortsat utilstrækkelig beskyttelse skal fastholdes i sin fulde, bevismæssigt holdbare styrke.

15.4 Massive systematiske svigt i beskyttelsens gennemførelse

Samlet registreringssum – bruttosum af udvalgte kontrol- og korrektionsregistreringer i 2006 til 2025: 202.870.

Den særskilte børnedokumentation er mere direkte om faktisk ulovlig praksis: fem historiske praksisundersøgelser registrerer mindst 361 fejlbehæftede sagsforekomster blandt 571 undersøgte. Børnesagsbarometrene 2020–2024 registrerer 4.459 mangler ved fem centrale lovkrav i 3.629 undersøgte sagsforekomster. Mindst 1.446 sagsforekomster i disse fem udtag har en af de målte mangler. Tallene har deres egne nævnere og må ikke lægges sammen som unikke børn eller til klageomgørelserne. Rigsrevisionens efterfølgende undersøgelse finder mindst ét målt lovbrud i 69 procent af 3.148 første anbringelsesforløb fra 2022–2024. Det viser, at problemet fortsætter i upåklagede sager og i den faktiske beskyttelse af børn.

Den kontrollerede internationale opgørelse omfatter 24 forskellige EMD-forløb med endeligt fastslået konventionsbrud blandt domme afsagt i 2006–2025, opgjort efter endelig status den 11. oktober 2026. Den omfatter også 57 positive realitetsudtalelser fra FN's traktatkomitéer: 23 med udtrykkeligt konstateret krænkelse, heraf tre med yderligere fremadrettet beskyttelsesfund, og 34 med rent fremadrettet eller betinget beskyttelsesfund. Hertil kommer et særskilt konstateret artikel 22-procedurebrud i F.K.-sagen.

De europæiske afgørelser angår blandt andet rettergangens varighed og effektiv prøvelse, forenings- og ytringsfrihed, diskrimination og familiesammenføring, frihedsberøvelse og psykiatrisk tvang, udvisning og børns privatliv, voldtægtsanmeldelsers efterforskning samt fængslers magtanvendelse og livsbeskyttelse. FN-fundene angår navnlig beskyttelse mod tortur og overgreb ved udsendelse, børns beskyttelse, diskrimination, familieliv og psykiatrisk tvang. Dette er særskilte afgørelses- og fundklasser; der udledes ingen samlet unik offerunion af dem.

De sektorspecifikke årstabeller og den præcise optællingsenhed står i kapitel 2.7–2.17. Opgørelsen gør kontrollens vedvarende omfang synligt og fastholder forskellen mellem national underkendelse, kritik, korrektion og internationalt afgjort krænkelse. Den skal følges til de konkrete myndigheder og deres reaktioner; opgørelsesformen er ingen begrundelse for at undlade genopretning.

Den stærkeste samlede konklusion er, at Danmark har haft massive og systematiske svigt i børne- og familieforvaltning, social- og handicapforvaltning, beskæftigelsessagsbehandling, psykiatrisk udredning og tvang samt politi- og tilsynskontrol, og at staten har ladet kendte problemer genoptræde gennem nye generationer af sager. På børneområdet bærer kronologien fra 2006 til den nye kontrol i 2026 en tyveårig kundskabs- og gentagelsesanklage. På psykiatriområdet bærer den afgjorte Aggerholm-krænkelse, senere varighedsafgørelser og udredningskontrollen særskilte beskyttelsesanklager. Tilsynets reaktionsundersøgelse og Langelands konkrete forløb dokumenterer, at problemet også ligger i kontrollens gennemførelse.

Konklusionen om massivitet bæres af de afgrænsede fund: 69 procent af 3.148 nye anbringelsesforløb med mindst ét målt lovbrud; garantimangler i alle 77 københavnske undersøgte sager; store dokumenterede udredningsforsinkelser; og fortsatte tilsidesættelser af tvangsvarighed. Den nationale systemiske betydning bæres af forskellige perioder, nye udtag og konkrete beslutnings- og kontrolkæder. Tallene sammenlægges ikke til et nationalt antal ofre. Hvert områdes omfang og bevisstatus er fastholdt.

Konklusionen om positive forpligtelser bæres af forbindelsen mellem fund og rettighedsfunktion: manglende beskyttelsesvurdering ved konkret risiko; utilstrækkelig deltagelse og aktuelt grundlag ved familieindgreb; ulovligt fortsat tvangsindgreb; utilstrækkelig undersøgelse af alvorlig behandling; samt afhjælpning, som ikke følges til faktisk gennemførelse. EMRK artikel 1, 2, 3, 5, 8 og 13, Børnekonventionen, Handicapkonventionen og ICCPR identificerer de relevante pligter. Kapitel 6 og de enkelte områders beviskæder viser, hvilke led der er dokumenteret, og hvad der kræver individuelle originaler. En procesgaranti er en rettighedsfunktion; den må ikke affærdiges som teknik, når dens fravær svækker beskyttelse og prøvelse.

Allerede afgjorte rettighedsbrud skal stå skarpt. Aggerholm fastslår et dansk artikel 3-brud. Rigsrettens instruksdom fastslår det pådømte ministerpligtbrud og de angivne artikel 8-problemer i de konkrete adskillelsesforløb. De øvrige kontrolfund er ikke af denne grund alle individuelle EMD-domme. Rapportens systemiske retlige konklusion er dens efterprøvelige analyse af de dokumenterede handlinger og mangler. Myndighederne skal besvare denne analyse ved de konkrete originaler og pligter. De kan ikke reducere den til, at kun en del af forløbene allerede er internationalt pådømt.

15.5 Ansvarsbeskyttelsen er også et spørgsmål om de næste borgere

Immunitetstemaet har en dokumenteret kerne: en ulovlig, institutionelt accepteret journalføringsfritagelse, snævre ansvarsspor, begrænset personlig økonomisk hæftelse og konkrete ansvarstab ved myndighedens egen tid. Det er forskellige mekanismer og ikke én generel lovbestemt immunitet. Deres fælles betydning er, at en ulovlig handling kan møde utilstrækkelig individuel eller institutionel opfølgning, mens borgerens følger består.

Den skærpede anklage opstår, når første pligtbrud, ledelsens kundskab, fastholdt funktion og en ny relevant hændelse kan følges i samme person- og beslutningskæde. Da er det ikke alene den første udøver, men også den dokumenterede undladelse af at beskytte mod gentagelse, som skal prøves. Rapporten kræver de nødvendige personkoblinger hos kompetent uafhængig kontrol. Manglen på et offentligt samlet register kan ikke bruges som begrundelse for at undlade denne konkrete undersøgelse.

Den officielle lydighedsstruktur og de dokumenterede negative reaktioner på lovlig tale forstærker behovet for at følge ansvar til ledelsen. Regler om den underordnedes ansvar kan ikke omdannes til en afslutning af statens eller beslutningstagerens beskyttelsesopgave. Ved alvorlige krænkelser er forbindelsen mellem undersøgelse, ansvarliggørelse og forebyggelse af gentagelse udtrykkeligt beskrevet internationalt allerede i 2004 og i Gäfgen i 2010. Den folkeretlige prøve er derfor, om Danmark har sikret et virksomt værn, og hvad de dokumenterede kontrol- og ledelsesbeslutninger faktisk gjorde.

15.6 Danmarks internationale ansvar kræver et borgerrettet svar

Statens internationale ansvar kan omfatte både den oprindelige handling og senere selvstændige undladelser af at undersøge, beskytte eller afhjælpe. Det konkrete traktatbrud skal identificeres, og tilregnelsen skal føres til den danske offentlige funktion. Kommunal eller regional placering ændrer ikke den internationale ansvarsbærer. Ved private tilbud er den offentlige undladelse sit eget ansvarsspor. Rapportens konklusion er derfor ikke alene organisatorisk kritik; den er et krav om opfyldelse af de rettigheder, staten har forpligtet sig til at sikre.

Det krævede svar har konkret indhold: standse dokumenteret ulovligt fortsat indgreb; levere den beskyttelse og støtte, som den påviste pligt kræver; gennemføre uafhængig relevant undersøgelse; afhjælpe dokumenteret skade; og efterprøve beskyttelse mod gentagelse i nye sager. Almindeligt statsansvar og det enkelte konventionsgrundlag angiver rammen. En national regel om ansvar, en offentlig undskyldning eller en ny handleplan kan ikke i sig selv dokumentere, at disse led er opfyldt.

Ved alvorlige brud på ufravigelige folkeretlige normer kan særlige internationale retsfølger være relevante. Rapportens forskellige retssikkerhedsfejl skal ikke uden særskilt normprøve samles under denne kategori. Tilsvarende er R2P og Romstatuttens artikel 7 særskilte kvalifikationer med egne krav. De konkrete bevismangler er navngivet i kapitel 6.23-6.24 og kapitel 17-18. Denne afgrænsning fritager ingen for de allerede dokumenterede danske brud eller den stærke menneskeretlige beskyttelsesanklage.

Den afsluttende anklage er, at danske myndigheder gennem den dokumenterede periode har vidst nok til at være forpligtet til langt mere virksom beskyttelse, originalkontrol og genopretning, end de undersøgte forløb viser. På børneområdet er nye omfattende lovbrud konstateret efter tyve års kendte problemer. Ved psykiatrisk tvang er et dansk menneskeretsbrud pådømt, mens senere varighedsfejl fortsat kræver rettelse. Hvor kontrollen har ladet et problem bestå uden dokumenteret ophør og borgerrettet afhjælpning, står ansvaret for den fortsatte undladelse åbent. Det skal prøves og afhjælpes med de konkrete krav i kapitel 14.

16 Dokumenterede fejl og præcis bevisstatus

F01. Historiske børnesagsfejl og senere gentagelse. De specificerede undersøgelser viser mangler i grundlag og garantier i nye sagsudtag fra forskellige år. Dokumentationen bærer institutionelt kendskab og gentagelse; den identificerer ikke samme ansatte gennem hele perioden. [16]; [17]; [18]; [29]; [26]; [112].

F02. Mangler i samtlige 77 undersøgte Københavnsbørnesager. Unionen gælder mindst én af de undersøgte mangler, med forskellige temaers nævnere. Den dokumenterer ikke, at alle 77 anbringelser var materielt hjemmelsløse. [84]; [71].

F03. Reelt overvåget samvær betegnet som støttet. Seks af 16 relevante ordninger i Københavnsundersøgelsen havde denne afvigelse. Faktisk indgreb skal prøves mod kompetent beslutning. [84]; [71].

F04. Presset samtykke og skiftende grundlag. De identificerede tvillinge- og plejefamilieforløb rummer konkrete aktgengivelser om pres, ændret blanket, offentlig organisering og manglende forældrekontakt. Endelig individuel kvalifikation kræver de angivne originaler. [84]; [71].

F05. Over ét år uden formel samværsafgørelse trods anmodninger. Den dokumenterede mangel er beslutning og prøvelsesadgang, ikke nul faktisk samvær i hele perioden. [84]; [71].

F06. Manglende selvstændig afdækning af voldsunderretninger i de beskrevne sager. Den registrerede underretning dokumenterer kundskab; voldens faktiske udførelse skal prøves særskilt. [84]; [71].

F07. Gentagne Langelandfund og utilstrækkeligt dokumenteret genopretning. Den flerårige tilsyns- og taskforcekæde endte i krav om ny lovligheds-, reaktions- og genoptagelsesprøvelse i 2026. [123]; [76].

F08. Tilsynets dokumenterede svage opfølgning og uanvendte reaktionsbeføjelser i undersøgelsen 2018-2024. Populationen og fire beføjelsers nulresultat skal fastholdes. Det er ikke et nul for alle straffe eller personalesager i Danmark. [106].

F09. Manglende redningsindsats efter oplysning om hjælpeløshed. Det offentlige politiresumé beskriver over 42 timer før borgeren blev fundet. Artikel 2- og 3-kvalifikation kræver den angivne konkrete risiko- og alvorstest. [102].

F10. Ikke-registreret voldsanmeldelse og forkert ophav til afhøringsrapporter. De specifikke resuméposter dokumenterer de beskrevne indgangs- og ophavsmangler. Det er ikke et bevis for indholdsforfalskning af alle rapporterne. [98]; [99].

F11. Ansvarsvurdering svækket eller undladt på grund af forsinkelse. Resumé 2011, nr. 61, og resumé 2014, nr. 32 angiver direkte sammenhæng mellem tid og reaktion. [100]; [101].

F12. Ulovligt accepteret fritagelse ved manglende journalføring. Ombudsmandens 2010-sag dokumenterer den beskrevne flerårige praksis og dens snævre faktiske sammenhæng. Den er ikke bevis for uændret fortsættelse efter 2010. ([67])

F13. Omfattende overskridelse af børnepsykiatrisk udredning og misvisende afslutningsregistrering. Forløbsenheden og de uafsluttede forløbs udelukkelse skal bevares. Senere opfølgning viser fortsat alvorlig forsinkelse. [109]; [107].

F14. Psykiatriske delafgørelser med tilsidesættelse, formel ulovlighed eller ulovlig varighed. Iværksættelse og varighed er forskellige prøvelser; godkendelse er ikke nødvendigvis fuld lovlighed. [51].

F15. Utilstrækkeligt oplyste social- og beskæftigelsesafgørelser. De specificerede praksisundersøgelser dokumenterer mangler ved helbredsgrundlag, individuel vurdering og relevante garantier. Tilkendelser må ikke omskrives til afslag. [32]; [30]; [25]; [27]; [34].

F16. Ulovlig eller utilstrækkeligt begrundet magtanvendelse i det undersøgte demensmateriale. De 57 sagsforekomster er ikke 57 unikke mennesker. [31].

F17. Manglende efterlevelse i 2010 af en datatilsynshenstilling fra 2005. Der er en konkret femårig kundskabskæde. [48].

F18. Konventionsstridig statsborgerskabspraksis, utilstrækkelig oprydning og ændrede advarsler. Kommissionens vurderinger, personafgørelser og senere retssagsgrupper skal holdes adskilt. [116]; [115].

F19. Ulovlig instruksskabt adskillelse og faktisk rigsretsstraf. Materielle og processuelle artikel 8-fund samt de forskellige par og tidsperioder skal bevares. [104]; [65].

F20. Tibetindgreb og senere afdækning af et utilstrækkeligt bevisgrundlag. Søgemangler, ændrede forklaringer og forældelsesbarrierer er identificeret. Forsætlig fortielse af hvert dokument er ikke fastslået. [126]; [127].

F21. Minkkommunikation efter kendt hjemmelsmangel og dokumenterede tilbagekaldte personalereaktioner. Den afgrænsede ansvarssag kan ikke afgøre alle borgerhandlingers lovlighed. [72]; [117]; [83]; [82]; [103]; [70]; [90].

F22. Samsams senere fastslåede samarbejde er uforeneligt med et centralt tidligere myndighedsbaseret bevisled. Dommen er anerkendelse, ikke en ophævet spansk straffedom eller dansk erstatningsafgørelse. [73]; [96].

F23. Ulovlig handicapdiskrimination i musiktilbud og lang tid til afgørelse. Godtgørelsestilkendelse og faktisk adgang eller betaling er forskellige slutpunkter. [87].

F24. Forkert erstatningsudfald efter frihedsberøvelse og lang kompensationsprøvelse. De konkrete doms- og datooplysninger bærer kritikken; faktisk betaling og hele genopretningen er ikke dokumenteret gennem domsbeløbet alene. [129]. [393].

F25. Mangler ved offentlig dokumentation af faktisk effektuering og personkobling. De identificerede kildeudtræk giver ikke en fuld national kæde fra fejl til borgerens liv. Det er en afgrænset datamangel, ikke bevis for at hver manglende oplysning aldrig har eksisteret internt. [33]; [84]; [36]; [91].

F26. Negative ledelsesreaktioner på lovlige offentlige ytringer. FOB 2019-2 og FOB 2026-4 dokumenterer afgrænsede fejl ved samtaler, begrundelse og første rettelse. Den senere opfølgning i lærerforløbet medregnes. [134]; [135].

F27. Dansk artikel 3-krænkelse ved fortsat bæltefiksering. Aggerholm mod Danmark, 45439/18, dom af 15. september 2020, fastslår et konkret konventionsbrud. Den oprindelige iværksættelse og den utilstrækkeligt begrundede fortsættelse holdes adskilt. De senere danske varighedsafgørelser er selvstændige kontrolfund med eget grundlag. [136]; [137]; [51].

17 Mistanker og hypoteser der kræver yderligere bevis

H01. Bevidst national beskyttelse af rettighedskrænkere som samlet strategi. Materialet dokumenterer mekanismer og konkrete svigt, men ikke én national aftale eller fælles hensigt. Nødvendigt bevis: instrukser, koordination, modtagne advarsler og faktiske beslutninger om at undlade ansvar.

H02. Serielle krænkelser fra samme navngivne ansatte eller leder. Nødvendigt bevis: sikker personkobling, flere originale hændelser, tidligere kundskab, fortsat funktion og nye pligtbrud. Anonymiserede resuméposter alene kan ikke altid levere koblingen.

H03. Afskedigelse eller repressalier for lovlig faglig modstand. Nødvendigt bevis: den konkrete indsigelse, modtager, ansættelsesstatus, varsler, personalesag og faktisk reaktion. Socialrådgivernes undersøgelse giver et styringsspor, ikke et nationalt fyringstal.

H04. Forsætlig journal- eller dokumentforfalskning i et bestemt forløb. Nødvendigt bevis: original, version, rettelseslog, ansvarlig, viden og betydning. DUBU-risikoen og forkert ophav til politirapporter beviser ikke alene forsætlig usandhed i alle faktiske oplysninger.

H05. Bevidst kosmetiske forbedringer. Nødvendigt bevis: kendt manglende effekt, beslutning om at fremstille problemet som løst og konkret misvisende oplysning. Manglende dokumenteret effekt kan allerede bære kritik af udokumenteret afslutning.

H06. Ulovlig økonomisk bestilling i en konkret social sag. Nødvendigt bevis: instruktion, budgetspor, konkret bindende rettighed, afgørelse og ledelsens kundskab. Økonomisk årsag i respondenters vurdering skal følges til originalerne.

H07. Myndighedsforårsaget bestemt diagnose, varig psykisk skade eller dødsfald. Nødvendigt bevis: klinisk grundlag, tidslinje, konkret risiko, andre dokumenterede årsager og sagkyndig kausal vurdering. NMU-modeller og UTH-kategorier kan ikke alene fastslå dette.

H08. Bortførelse, ulovlig tvang, stillingsmisbrug eller grov pligtforsømmelse fra en bestemt person. Nødvendigt bevis: hvert led i den konkrete strafbestemmelse, dagældende ret, handling, manglende ret, skyld og forældelse. Et dokumenteret ugyldigt indgreb skal stadig føres som sådant uden at afvente en stærkere strafkvalifikation.

H09. Dansk ansvar for konkrete overgreb i Green Desert ud over de foreliggende udfald. Nødvendigt bevis: nyt relevant primærmateriale om kontrol, medvirken og konkret kundskab. De positive overgrebsfund bevares, mens det danske ansvarsspørgsmål prøves efter de faktisk gældende krav.

H10. Bevidst dansk løgn med afgørende betydning for Samsams straf. Nødvendigt bevis: original afsender og ordlyd, viden, den fulde spanske subsumption og årsagsbidrag. Anerkendelsesdommen identificerer en central uoverensstemmelse, men erstatter ikke alle disse led.

H11. Samtlige private bogcases som uafhængigt verificerede myndighedslovbrud. Nødvendigt bevis: de angivne originale sagsakter, komplet tidslinje og relevant hjemmel. Forfatterens realitets- og samtykkebeskrivelse skal bevares uden at blive en automatisk verifikationsattest.

H12. En bestemt national total for unikke ofre, ulovlige adskillelsesdage eller ubetalt erstatning. Nødvendigt bevis: lovlig deduplikeret personkobling, afgørelsesårsag, faktisk indgreb, afhjælpning og betaling. Ukendte totaler må ikke konstrueres ved summation af overlappende sager.

H13. Forbrydelser mod menneskeheden og internationalt personligt ledelsesansvar. Nødvendigt bevis: konkrete artikel 7-handlinger, civilbefolkning, omfattende eller systematisk angreb, stats- eller organisationspolitik og den pågældende aktørs krævede viden og ansvarsbidrag. For civile overordnede skal effektiv kontrol, klare oplysninger, faktisk viden eller bevidst tilsidesættelse og undladte nødvendige rimelige tiltag føres særskilt. De dokumenterede administrative svigt, ansvarsmekanismer og konventionsbrud er relevante spor; de udfylder ikke automatisk alle disse led.

18 Manglende dokumenter og nødvendige undersøgelsesskridt

U01. Børneområdet: Originale samtykker og alle blanketversioner; akutte og ordinære afgørelser; godkendelse og kompetence; aktuelle undersøgelser; høringer; barnets udsagn; handleplaner; samværsbeslutninger; faktisk flytning, besøg og hjemkomst; støtte leveret til barnet og forældrene.

U02. København: Hele Borgerrådgiverens rapport fra 2017 med de underliggende 77 sager; originalerne til de nummererede eksempler; hospitalets akter i tvillingeforløbet; rettighedsgrundlag i søstersagerne; daterede samværsanmodninger; kommunens konkrete svar på Borgerrådgiverens afslutningsantagelse; senere rettelse og tab pr. barn.

U03. Langeland: Alle tilsyns- og taskforceakter fra den identificerede kundskabskæde; kvalitetskontrol af genbehandling; kommunalbestyrelsens beslutningsgrundlag; Ankestyrelsens afvisnings- og afslutningsgrundlag; ministeriets pålæg og dokumenteret opfølgning; DUBU-log, rettelser og eventuel brug af urigtige registreringer.

U04. National børnekontrol: De præcise udtag og kriterier pr. år; ændrede nævnere; rå kategorier; undtagelsesgrundlag; fejl, genbehandling og faktisk resultat knyttet til samme anonymiserede forløb. Manglende offentlig personkobling skal ikke erstattes med forventet national fejlrate.

U05. Politi: Alarmoptagelser, vagtlog, indberetninger, magtanvendelsesrapporter, lægelige oplysninger, afhøringsoriginaler, underskrifts- og ændringshistorik, domme og borgerens faktiske afhjælpning i de identificerede resuméposter.

U06. Politiansvar: Oprindelig klage, modtagelse i alle organer, tjenstlig indstilling, forsinkelsesbegrundelse, faktisk sanktion, fortsat funktion, risikovurdering og nye hændelser. Resumé- og sagsnummer skal kobles til samme ansat hos de kompetente kontrolorganer.

U07. Henlagte straffesager: Original anmeldelse, undersøgt materiale, manglende efterforskningsskridt, henlæggelsesgrund, information til offer, klage og genoptagelse; ministerens septembertiltag fulgt til faktisk brug og resultat i nye og gamle sager.

U08. Børnepsykiatri: Henvisnings- og faktisk afslutningsdato, udredningsplan, første kontakt, registreringslog, information om rettigheder, tilbud og faktisk hjælp; regionens kundskab, rettelser og efterfølgende kontrol. Uafsluttede forløb skal fremgå.

U09. Psykiatrisk tvang: Præcist indgreb, start og ophør, hver forlængelsesbeslutning, løbende nødvendighed, lægetilsyn, patientrådgiver, klage, varighedsafgørelse, skade, ansvar og betaling. Godkendt start og ulovlig fortsættelse skal kunne ses på samme forløb.

U10. Sundhedsansvar: Klage, erstatningsafgørelse, autorisationstilsyn, henvisning til politi, dom eller afslutning samt faktisk betaling. UTH skal forbindes med uafhængige beviser, hvor ansvar undersøges på andet grundlag end rapporteringen.

U11. Social hjælp: Ansøgning, kendt behov, gældende kommunal frist, oplysninger, faglige indsigelser, afgørelse, genvurdering, hjemvisningsgrund, efterbetaling og faktisk hjælperindsats. Ved pension og afdelingsovergang skal det fortsatte støttebehov prøves særskilt.

U12. Forsyningspligt: Alle identificerede bevillinger med manglende levering, ventelistegrundlag, faktisk start, ministerielt pålæg, kommunesvar og resultat af den varslede stikprøveopfølgning. Også borgeren med gunstig afgørelse kan fortsat være uden hjælp.

U13. Ledelsesstyring: Budgetinstrukser, beslutningsskabeloner, godkendelsesled, faglige advarsler, rettelser af erklæringer, ordrevurdering, personalesager og faktisk reaktion på modstand. Ansættelsesfunktion og kundskab på hver dato skal angives.

U14. Persondata: Oprindeligt udsagn, behandlingsgrundlag, indsamling, videregivelse, anvendelsesformål, modtagere, korrektion, søgelog og efterfølgende afgørelser. Fravær af samtykke skal prøves mod anden mulig lovhjemmel konkret.

U15. Statsløse: Personkobling mellem kommissionsbilag og retssager; originale advarsler og versioner; afgørelser og faktisk indfødsret; oprydningskontakter; personalemæssige begrundelser; efterspurgte sammenligningsdata og betaling.

U16. Tibet: Operative ordrer og mails, alle relevante afsender- og modtagerkonti, navnevarianter, søgninger, arkiver, kommissionsforelæggelser, retsforklaringer, ansvarsvurderinger og reparation.

U17. Mink: Individuel kontakt og aflivning, hjemmel på hver dato, modtagernes faktiske oplysning, korrigeret besked, de manglende navngivne afslutningsafgørelser, erstatningsafgørelser og betaling. Forhørets afgrænsning skal fremgå af enhver konklusion.

U18. Forsvar og efterretning: Operations- og kontrolgrundlag i Green Desert; original dansk-spansk kommunikation, SIS-historik, betaling og samarbejdsspor i Samsam; fulde domsakter og dokumenteret efterfølgende genoptagelse eller reparation.

U19. Grønland og adoption: De individuelle historiske originaler om samtykke, ophav og indgreb; danske myndigheders samtidige oplysninger og handlinger; nutidig aktadgang, undersøgelse, ordningsafgørelse og faktisk betaling.

U20. Domstole og kompensation: Originale processkrifter, afgørelser, faktiske præmisser, modbeviser, behandlet anbringende, tidsophold, omkostningers betaler og modtager, betalingsbilag og resterende krav. En afvisning skal registreres efter sin præcise grund.

U21. Bogcases: Samtykkebaseret adgang til forfatterens originale sagsmateriale eller partsleverede originaler; identitetskontrol beskyttet mod offentliggørelse; datoer og dagældende regler; afgørelsens effekt; personoverlap og senere status. Casenumre er lokaliseringsnumre, ikke person-id.

U22. National konsekvens- og gentagelseskontrol: Lovlig anonymiseret kobling af fejl, borger, aktør, ledelsesviden, faktisk ophør, leverance, ansvar og betaling. Dækningsgrad og manglende felter skal oplyses, før nationale summer drages.

U23. International domsopfølgning og psykiatrisk fortsættelse: Aggerholm-dommens fulde tekst og danske sagsakter; statens handlingsplaner, kontrolfund og Ministerkomitéens beslutninger; originale forløb bag de senere tilsidesatte varighedsafgørelser; person-, sted- og instruktionskobling; faktisk ophør, skade og afhjælpning. En aktuel international fuldbyrdelsesstatus skal dokumenteres ved den relevante beslutning.

U24. Folkeretlig tilregnelse og ansvarskæde: Organets offentlige funktion; de faktiske kompetencer hos kommune, region, ministerium og tilsyn; relevant privat tilbuds myndighedsopgave eller instruktion; hver advarsels afsender, modtager og dato; valgt reaktion og faktisk resultat. Oprindelig handling og senere undladelse skal dateres hver for sig.

U25. International individuel strafret: Original politik, instrukser og beslutninger om de påståede artikel 7-handlinger; afgrænset befolkning og hændelseskæde; udøveres og overordnedes samtidige viden og kontrol; behandlingens og frihedsberøvelsens konkrete karakter; skyld, skade og kausalitet; præcise nationale undersøgelses- og afslutningsakter vedrørende de samme personer og handlinger. Dette materiale skal sikres uden at udsætte allerede begrundede beskyttelses- og genopretningskrav.

Statistisk originalmateriale til den resterende optælling: Myndighederne skal fremlægge udfaldsopdelte udtræk for de tidligere sociale nævn og beskæftigelsesankenævn i januar–juni 2013 og de overførte kommunale klagesager i juli–december 2013. Udtrækkene skal indeholde periodisering, myndighed, lovgruppe, stadfæstelse, ændring/ophævelse, hjemvisning, afvisning og markering af tidligere andeninstansprøvelse. Derudover kræves rå udfaldstal for de angivne huller i sundheds- og udlændingeserierne samt en sikker pseudonymiseret kobling mellem kontrolspor, hændelse og faktisk

afhjælpning. Det kræves for at opgøre forskellige forløb og ophør, mens de allerede kontrollerede tal står ved magt.

19 Kilde- og beviskæder for de afgørende påstande

K01. Tyveårigt institutionelt kendskab på børneområdet. Originale praksisundersøgelser fra 2006, 2008, 2009 og 2011 → nye upåklagede udtag i pilotbarometret og årsbarometrene → Rigsrevisionens anbringelseskontrol 2026 → konklusion om gentaget kendt garantisvigt. De oprindelige undersøgelser og nyere udtag er forskellige bevislinjer; senere omtale af de gamle undersøgelser er samme kundskabskæde. [16]; [17]; [18]; [29]; [26]; [112].

K02. Tilsynets reaktionssvaghed. Rigsrevisionens beretning 18/2024 → specificeret population og reaktionsresultat → krav om prøvelse af valg, opfølgning og borgerresultat. Tilsynets egne referater er ikke uafhængigt bevis for de kritiserede borgerforløbs lovlighed. [106].

K03. Langelands fortsatte fejl. Kommunale sager og taskforcerapporter → dateret modtagelse hos Ankestyrelsen → kommunale beslutninger → tilsynets afvisning og afslutning → ministeriets krav af 29. maj 2026 om fornyet prøvelse. Kæden dokumenterer et kendt fortsættelses- og kontrolproblem. Den enkelte ansattes handlinger og hver borgers efterfølgende retsstilling kræver sagsakter. [123]; [76].

K04. Københavns samlede garantisvigt. Kommunal screening → Borgerrådgiverens aktkontrol → rapporten af 24. maj 2017, s. 6-8, 12-14 og 21-24 → mindst én undersøgt mangel i hver af de 77 sager. Screeningen og den rettede rapport er stadier af samme udtag. [84]; [71].

K05. Uhjemlet eller forkert kompetence ved kontakt og fjernelse. Borgerrådgiverens konkrete akteksempler 1-16, s. 66-69 → sammenhold med samtykke, hjemmel og kompetence → krav om ophør og reparation efter det dokumenterede punkt. Individuel strafkvalifikation kræver den yderligere originale akt- og skyldkæde. [84]; [71].

K06. Et år uden prøvelig samværsafgørelse. Daterede anmodninger omtalt i Borgerrådgiverens eksempel 6 → rapportens konstatering af sen afgørelse → konklusion om manglende formel prøvelsesadgang. Faktisk besøgsomfang og præcise kalenderdatoer erstattes ikke af rapportens formulering. [84]; [71].

K07. Manglende redning. Alarm og myndighedsdisposition → disciplinærsagsresumé 2015, nr. 21, PDF s. 7 → over 42 timer og advarsel → konkret artikel 2/3-prøvelse. Resuméet er senere gengivelse; alarmen og redningsakten er næste originale bevisled. [102].

K08. Ansvar tabt ved tid. Tjenstlige forløb → resumé 2011, nr. 61, PDF s. 12-13, og 2014, nr. 32, PDF s. 9 → direkte angivet betydning af forsinkelse for reaktion. Ansvaret for forsinkelsen kræver indberetningskæden. [100]; [101].

K09. Forkert rapportophav. Afhøringsrapporter og instruks → resumé 2006, nr. 15 → ophavsmangel. Indholdsusandhed, retslig brug og skyld skal undersøges særskilt. [98]; [99].

K10. Ulovlig sundhedsfaglig ansvarsfritagelse. Myndighedspraksis og disciplinærsag → Ombudsmandens 2010-undersøgelse, [67] → det beskrevne tyveårige acceptforløb → konklusion om konkret institutionel ansvarsfritagelse. Efterfølgende ophør kræver sin egen kontrol.

K11. Udredningssvigt og misvisende registrering. Henvisningsdata, journalkontrol og regional registrering → Rigsrevisionens beretning 10/2023 og opfølgning 2025 → dokumenteret forsinkelse og registreringsproblem. Flere henvisninger pr. barn og uafsluttede forløb bevares som separate enheder. [107]; [109].

K12. Psykiatrisk ulovlighed i delafgørelser. Klagepunkter → patientklagenævnets 2025-tabeller og særskilte varighedsopgørelse → præcis kritik af start, formalitet og varighed. De negative kategorier kan ikke lægges sammen til unikke patienter. [51].

K13. Socialt utilstrækkeligt grundlag. Originale praksisundersøgelser om sygedagpenge, unge, fleksjob, pension og sjældne handicap → manglende oplysninger og garantier → konkret genbehandling efter ydelsesregel og retssikkerhedslovens § 10. En forkert tilkendelse og et forkert afslag har forskellige konsekvensspor. [32]; [30]; [25]; [27]; [34].

K14. Bevilling uden hjælp. Bevilling og faktisk levering → tilsynets forsyningsprøvelse og [36] → rapportens sondring mellem retlig gunstig afgørelse og udeblevet effektuering. Hver borgers varighed og konsekvens kræver bevillings- og leverancedata.

K15. Statsløsepraksis og ledelsesansvar. Samtidige notater og afgørelser → Statsløsekommissionens beretning og ansvarsvurderinger → ministeriets personalemeddelelser → domme af 28. maj 2025 og 21. august 2026. Afslag, oprydning, indfødsret, forældelse og betaling er særskilte stadier. [116]; [115].

K16. Tibet og bevisfremsøgning. Operative ordrer og mails → første kommissionsgrundlag → senere dokumentfund og Tibetkommission II → fejl i den tidligere forklaring og konkrete søgeproblemer. Gengivelse til Folketinget tæller ikke som uafhængig bekræftelse af et faktisk udsagn. [126]; [127].

K17. Minkhandling og senere ansvar. Brev, actioncard og kundskab → kommissionsberetning → afgrænsede forhør og personalebeslutninger → konklusion om forskellige handlings- og ansvarsspor. Et forhør uden actioncard kan ikke bruges til at afgøre dette handlingsspors lovlighed. [72]; [117]; [83]; [82]; [103]; [70]; [90].

K18. Samsam og myndighedsbaseret bevis. SIS og dansk-spansk oplysning → spanske domspræmisser → samarbejdsbeviser i dansk sag → Højesterets dom af 2. september 2025. Den centrale uoverensstemmelse er identificeret; original afsender, forsæt og hele kausaliteten kræver særskilt kontrol. [73]; [96].

K19. Lang kompensationsprøvelse. Faktisk frihedsberøvelse → myndighedens erstatningsafslag eller nedsættelse → originale domme og datoer → dokumenteret rettet udfald og tid. Faktisk udbetaling kræver betalingsbilag. [129]. [393].

K20. De facto-ansvarsbeskyttelse. Den konkrete journalføringsfritagelse [67] + reglerne om personlig økonomisk hæftelse i erstatningsansvarslovens § 23 [58] + afgrænsede politi-, statsløse- og kommissionsforløb → kapitlerne 5 og 13 → analytisk konklusion om bestemte beskyttende mekanismer. Denne syntese er rapportens argument; den er ikke én lovbestemt immunitet eller én statistisk måling.

K21. Ledelsespres og lydighed. Respondentundersøgelse [47] → relevante originale instrukser og personalereaktioner når de leveres → konkret afgørelse og tab. Før det sidste led foreligger, bærer [47] et væsentligt undersøgelsesspor, ikke en bevist national fyrings- eller strafrisiko.

K22. Bogernes konkrete historier. Partsakter hos redaktion eller forfatter → publiceret beretning i De Retsløse (Forlaget Alternativet, 2025) eller Magtmisbrug & Forvaltningskultur (Marie Broberg, 2025) → denne rapports gengivelse med bogside og case → krævet originalkontrol. Kæden bærer den publicerede historie og et konkret undersøgelsesbehov; den er ikke en ny uafhængig verifikation af hver akt.

K23. Menneskelig belastning og myndighedsårsag. Borgerens erfaring og artiklernes teori → konkret hændelses- og helbredstidslinje → relevante journaler og sagkyndig kausalitet → specificeret tab. Artiklerne af Ole Bakkestrøm og Ronnie Kristensen kan afgrænse spørgsmål og erfaring, men ikke erstatte sidste bevisled.

K24. Failure to protect. Relevant bindende rettighed → konkrete risikofakta → kompetent organs kundskab eller burde-kundskab → realistiske relevante beskyttelsesskridt → undladelse → konsekvens → statsansvar og konkret retsmiddel. Kapitel 6 identificerer testene; ingen samlet fejlprocent erstatter dem.

K25. Lydighed, advarsel og beskyttet tale. Den officielle instruktionsvejledning → original ordre og faglig advarsel → ledelsens fastholdelse → udførelse og borgerfølge. Ombudsmandsfund om lovlige ytringer → konkret ledelsesreaktion → individuel rettelse. De to kæder undersøger henholdsvis ordreansvar og beskyttelse af tale; de er ikke samme sagsudtag. [133]; [134]; [135]; [384]; [385].

K26. Afgjort dansk artikel 3-brud og senere kontrol. Aggerholm-domspost og officiel domsmeddelelse → skel mellem iværksættelse og fortsættelse → artikel 3-krænkelse → statens konkrete opfølgning →

senere særskilte varighedsafgørelser. Domsmeddelelsen er justitssekretariatets officielle gengivelse og ikke selv den bindende dom. Den anvendte bevisstatus fremgår af kapitel 9.9-9.10. [136]; [137]; [51].

K27. Positive beskyttelsespligter på børneområdet. Originale anbringelses- og underretningsakter → de nationale undersøgelsers konkrete garantifund → Børnekonventionens artikel 3, 9, 12, 19 og 25 samt EMRK artikel 3 og 8 efter hændelsens karakter → undladelse, betydning og konkret krav. Z, O'Keeffe og Strand Lobben identificerer forskellige relevante prøver. En procentandel erstatter ikke den individuelle subsumption. [112]; [84]; [390]; [57]; [388]; [56].

K28. Folkeretligt statsansvar og borgerrettet afhjælpning. Relevant bindende rettighed på handlingstidspunktet → offentlig handling eller egen beskyttelsesundladelse → tilregnelse → konkrete brud → ophør, effektuering, reparation og relevante skridt mod gentagelse. National ansvarsbegrænsning og organisatorisk placering er ikke en ophævelse af traktatpligten. [61]; [139]; [391]; [138].

K29. Ansvarsfritagelse og fortsat risiko. Original alvorlig hændelse → ledelsens eller tilsynets konkrete modtagelse → undersøgelse og reaktionsvalg → fortsat funktion → eventuel ny hændelse → nationalt og relevant menneskeretligt ansvar for begge forløb. General Comment No. 31, afsnit 18, og Gäfgen, præmis 125, er særskilte internationale holdepunkter ved de omfattede alvorlige krænkelser. [138]; [55]; [67]; [100].

K30. R2P og international strafret. FN's afsnit 138-139 og A/63/677 → afgrænset beskyttelsesramme → særskilt identifikation af eventuelle artikel 7-handlinger, kontekst og skyld → national undersøgelse af de samme handlinger → kompetence- og adgangsprøve. Den almindelige dokumentation for systemsvigt bliver ikke automatisk et bevis for internationale forbrydelser. [140]; [141]; [142].

19.1 Afsluttende sporbarhedskontrol

Alle afgørende systemiske tal i denne rapport er knyttet til et angivet sagsudtag eller en defineret registreringsenhed. Samme udtag, oversættelse og statistiske revision er ikke lagt sammen som nye uafhængige populationer. Kildekonflikter, uafsluttede forløb og ukendt betaling er bevaret som lokale oplysninger.

Sporbarhedskontrollen kræver, at læseren kan gå fra en faktisk påstand til den navngivne offentlige original, den relevante passage og dens metode. Lov- og domshenvisninger identificerer bestemmelse eller præmis. De publicerede bogberetninger identificeres med titel, forfatter, år, case og side. Rapporten attesterer ikke, at upublicerede bagvedliggende personakter er uafhængigt kontrolleret; denne forskel fremgår ved de pågældende beretninger.

Ved Holstebro- og bogforløbene skal sagens oprindelige akter fremlægges for at løfte en bestemt personlig ansvarspåstand. Den publicerede beretning og de i denne rapport gengivne oplysninger står selvstændigt med deres oplyste bevisstatus. Dette ændrer ikke de uafhængigt dokumenterede systemiske fund, men identificerer den præcise undersøgelse, som den ansvarlige myndighed eller en uafhængig kontrolinstans skal gennemføre.

Rapporten kan således bruges som samlet dokumentations- og kravskrivelse. Den konkrete indgivelse i en individuel sag skal ledsages af den pågældende sags originaler, partsoplysninger, påstand og dagældende retsgrundlag. Den stærkeste sag er den, hvor hvert krævet resultat kan følges tilbage til en bestemt handling, pligt og beviskæde.

20 Bilag A – lokaliseringsregister til Magtmisbrug & Forvaltningskultur

Caseoversigten henviser til Marie Brobergs udgivne bog [1]. Sidetal er bogens sidetal. Uddragene er publicerede beretninger; de bagvedliggende sagsakters selvstændige bevisstatus og krav om originalkontrol fremgår af kapitel 12 og 18.

Alle nedenstående uddrag er Marie Brobergs publicerede casebeskrivelser fra Magtmisbrug & Forvaltningskultur (2025). Case og bogside identificerer den relevante del af værket. Uddragene er lokaliserings- og undersøgelsesuddrag; de udgør ikke en ny uafhængig verifikation af navngivne myndigheders eller personers handlinger. Forfatterens kildebeskrivelse står på s. 3. De fulde bagvedliggende akter skal efterprøves ved en individuel ansvarspåstand. En indledende beskrivelse må ikke bruges til at påstå et senere udfald, som bogen ikke dokumenterer.

Nødvendig kontrol for hver case: dateret original ansøgning og afgørelse; det citerede faglige dokument; myndighedens konkrete svar og ændringer; dagældende regel for den bestemte ydelse; faktisk hjælp og ventetid; ansvar og efterfølgende afhjælpning. Flere personer eller genbrug af et navn må ikke uden personkobling blive en optælling af nye ofre. Nummer 139 står to gange i bogen.

Case 1 · s. 17

> Boguddrag: “Malthe er 7 år og diagnosticeret med infantil autisme samt sensoriske integrationsvanskeligheder. Han har svært ved overgangssituationer, personlig hygiejne og sociale relationer.”

Case 2 · s. 32

> Boguddrag: “Signe er 9 år og har betydelig funktionsnedsættelse med behov for specialpædagogisk støtte i hjemmet. Der er ingen tvivl om funktionsniveauet – det fremgår af både lægelige, pædagogiske og psykologiske vurderinger.”

Case 3 · s. 54

> Boguddrag: “En familie søger hjælp, fordi deres 6-årige søn, Noah, har store sproglige udfordringer og mistrives i børnehaven. Forældrene henvender sig til kommunen med ønsket om logopædisk støtte.”

Case 4 · s. 55

> Boguddrag: “Mads er far til Emma på 9 år, som har ADHD. Han møder op til samtlige møder i kommunen sammen med Emmas mor.”

Case 5 · s. 55

> Boguddrag: “Lene er mor til Sofie på 4 år, som er født med hørenedsættelse. Kommunen sender en ergoterapeut, en talepædagog og en psykolog for at vurdere behovet for støtte i dagtilbud.”

Case 6 · s. 58

> Boguddrag: “Maria og Anders henvender sig til kommunen, fordi deres datter, Freja på 7 år, viser tegn på angst og har svært ved at gå i skole. Kommunen tilbyder en psykologisk undersøgelse.”

Case 7 · s. 59

> Boguddrag: “Peter og Camilla har en søn, Jonas på 10 år, der har autisme og store udfordringer i skolen. De søger støtte til aflastning.”

Case 8 · s. 60

Boguddrag: “Sanne og Henrik har datteren Clara på 5 år, som har sanseintegrationsvanskeligheder. Hun bliver henvist til en ergoterapeutisk undersøgelse.”

Case 9 · s. 61

Boguddrag: “Jonas på 4 år har svært ved at udtale flere lyde. Hans forældre søger hjælp gennem børnehaven, som kontakter en talepædagog.”

Case 10 · s. 62

Boguddrag: “Ahmed og Aisha har en datter, Leila på 8 år, som har epilepsi og store indlæringsvanskeligheder. De har haft kontakt til både psykolog, talepædagog, ergoterapeut og socialrådgiver.”

Case 11 · s. 65

Boguddrag: “Line og Thomas søger hjælp til deres søn, Malte på 6 år, som har store udfordringer med uro og koncentration. De beskriver, at han har svært ved at sove, at han reagerer voldsomt på lyde, og at de i hjemmet bruger kuglevest og tyngdedyne for at hjælpe ham.”

Case 12 · s. 66

Boguddrag: “Sofie er 9 år og har epilepsi. Hun skal vurderes af en ergoterapeut for at afklare støttebehov i skolen.”

Case 13 · s. 67

Boguddrag: “Helene har en søn, Viktor på 7 år, som har store sensoriske udfordringer. Han bryder sig ikke om berøring, reagerer voldsomt på lyde og har svært ved at falde til ro i børnehaven.”

Case 14 · s. 67

Boguddrag: “Rasmus og Julie er forældre til Alma på 11 år, som lider af angst og ikke kan komme i skole. De møder en kommunal psykolog for at få hjælp.”

Case 15 · s. 68

Boguddrag: “Mette er alenemor til to børn. Hendes yngste, Lukas på 5 år, har udviklingsvanskeligheder og store udfordringer med sprog.”

Case 16 · s. 71

Boguddrag: “En autoriseret psykolog vurderer 9-årige Karoline i skolen. Hun beskrives som ”udadreagerende” og ”manglende social forståelse”.”

Case 17 · s. 72

Boguddrag: “Jesper er far til en dreng på 12 år med ADHD. Han oplever, at drengen mistrives voldsomt i skolen, og han dokumenterer det med dagbøger, videoer og lærernes udsagn.”

Case 18 · s. 73

Boguddrag: “Anna søger støtte til sin søn, Elias på 10 år, som har store udfordringer i skolen. Kommunen sender en autoriseret psykolog, der observerer Elias i én enkelt matematiktime.”

Case 19 · s. 74

Boguddrag: “En familie klager over en psykolograpport, hvor deres datter beskrives som ”udadreagerende” på baggrund af én enkelt test. Klagen sendes til kommunen, men behandles af samme afdeling, der har bestilt rapporten.”

Case 20 · s. 74

Boguddrag: “En ergoterapeut tester en dreng på 6 år og konkluderer, at han har ”nedsat udholdenhed og samarbejdsvilje.” Forældrene protesterer: ”Han havde epilepsianfald aftenen før, og han var udmattet.” Kommunen fastholder rapporten og afviser støtte. Pointen: En overfladisk observation bliver til sandhed, fordi den bakkes op af en titel – mens barnets virkelighed overses.”

Case 21 · s. 74

Boguddrag: “En skole sender bekymringsskrivelser om en pige, der ofte bryder sammen i timerne. Kommunen indhenter en psykolograpport, som konkluderer: ”Barnet fremstår roligt og tilpasset.” Da lærerne protesterer, får de svaret: ”Vi forholder os til den autoriserede rapport.” Pointen: Selv fagpersoner i barnets hverdag mister gennemslagskraft, når en autoriseret vurdering foreligger.”

Case 22 · s. 77

Boguddrag: “Sarah er mor til en dreng på 7 år med autisme. Hun har i månedsvis forsøgt at få skolen og kommunen til at give ham den støtte, han har brug for: en specialpædagog i timerne og en struktur, der kan hjælpe ham til at trives.”

Case 23 · s. 78

Boguddrag: “En familie kæmper for støtte til deres datter, Sofie på 8 år, som lider af angst. Skolen underretter flere gange om, at hun ikke kan komme i skole, og forældrene bakker beskrivelserne op.”

Case 24 · s. 79

Boguddrag: “Mikkel er 10 år og har ADHD. Hans forældre oplever, at han trives godt derhjemme, men at han har det svært i skolen, hvor der mangler støtte.”

Case 25 · s. 83

Boguddrag: “Katrine er mor til en dreng på 6 år med epilepsi. Hun møder en skolepsykolog for at drøfte hans fravær, som skyldes mange anfald.”

Case 26 · s. 84

Boguddrag: “Jonas på 9 år har ADHD. Hans forældre søger om støtte i skolen, fordi han ofte bryder sammen i timerne og ikke kan følge med.”

Case 27 · s. 85

Boguddrag: “Martin er far til en pige på 11 år med autisme. Han søger støtte til aflastning, fordi familien er presset.”

Case 28 · s. 86

Boguddrag: “Laura er 7 år og har epilepsi kombineret med kognitive udfordringer. Hendes forældre søger fuldtidspædagog i skolen, fordi hun har brug for overvågning ved anfald og hjælp til læring.”

Case 29 · s. 89

Boguddrag: “På et møde med kommunen bliver Maria, mor til to børn, frustreret. Hun siger: ”Jeg kan ikke mere, hvis jeg ikke får hjælp.” I journalnotatet står bagefter: ”Moren fremstår opgivende i forhold til at varetage forældrerollen.” Sætningen, som var tænkt som et råb om hjælp, bliver læst som et tegn på svigt.”

Case 30 · s. 90

Boguddrag: “Emil på 7 år blev udredt af en psykolog, som konkluderede: “Barnet fremstår ængsteligt og hæmmet i sociale relationer. Forældrene virker overinvolverede.” Forældrene var chokerede.”

Case 31 · s. 91

Boguddrag: “Camilla søger hjælp til sin søn, der har store vanskeligheder med angst. Hun håber på støtte i skolen og aflastning derhjemme.”

Case 32 · s. 92

Boguddrag: “Ved et møde med kommunen noterer en socialrådgiver: ”Faren fremstår dominerende i samtalen.” Det er en løs observation skrevet i et journalnotat. Måneder senere dukker sætningen op i en psykolograpport: ”Det bekræftes, at faren kan virke dominerende i samarbejdet.” Senere står det i en handleplan: ”For at støtte familien skal faren arbejde med at dæmpe sin dominerende fremtoning.” Til sidst bruges formuleringen som begrundelse i en afgørelse om at afvise aflastning: ”På grund af samarbejdsudfordringer vurderes det, at familien ikke kan profitere af yderligere støtte.” Faren oplever, at en enkelt sætning, skrevet på baggrund af en subjektiv […]”

Case 33 · s. 93

Boguddrag: “Peter var i 30’erne, da han første gang kom i kontakt med kommunen i forbindelse med sin søn, der havde indlæringsvanskeligheder. I en rapport skrev en socialrådgiver: ”Faren fremstår med begrænsede ressourcer.” Ti år senere, da Peter søger støtte til sin yngste datter med helt andre udfordringer, dukker den gamle formulering op i sagen.”

Case 34 · s. 95

Boguddrag: “Familien til Ida på 8 år, som har autisme, oplever et år, hvor kommunen indkalder dem til hele tolv møder. På møderne deltager socialrådgivere, skole, PPR og psykolog.”

Case 35 · s. 96

Boguddrag: “På et statusmøde om hendes søn forsøger Lene at forklare, hvordan hverdagen ser ud derhjemme: sønnen vågner flere gange om natten, han får angstanfald, og familien er udmattet. Efter få minutter bliver hun afbrudt af mødelederen: ”Vi er nødt til at holde fokus på dagsordenen.” Senere i mødet får skolens psykolog ordet.”

Case 36 · s. 97

Boguddrag: “Thomas er far til en pige med autisme. Han har kæmpet i årevis for at få den nødvendige støtte i skolen.”

Case 37 · s. 98

Boguddrag: “På et opfølgningsmøde fortæller Maja, mor til en dreng med ADHD, at han har det bedre derhjemme, men fortsat kæmper i skolen. Hun understreger flere gange, at han har brug for støtte i timerne.”

Case 38 · s. 99

Boguddrag: “Signe er 9 år og har angst. Hendes forældre søger hjælp til støtte i skolen, fordi hun ikke kan følge med.”

Case 39 · s. 101

Boguddrag: “Malthe på 10 år har epilepsi med daglige anfald. Hans børnelæge på universitetshospitalet anbefaler tæt voksenstøtte i skolen og skriver det ind i en detaljeret udtalelse.”

Case 40 · s. 101

Boguddrag: “Familien til Sofie på 12 år oplever, at hun mistrives voldsomt i skolen. Kommunen afviser at lave en psykologisk undersøgelse, så forældrene vælger selv at betale en privat psykolog.”

Case 41 · s. 102

Boguddrag: “En kommune hyrer en kendt psykolog til at undervise deres medarbejdere i børns emotionelle udvikling. Psykologen omtales i kommunens nyhedsbrev som ”en af landets førende eksperter”.”

Case 42 · s. 103

Boguddrag: “Familien til Alma på 9 år har i flere år kæmpet for støtte. De har udtalelser fra børnelæge, skole og en privat psykolog.”

Case 43 · s. 106

Boguddrag: “En dreng på 7 år med epilepsi havde fra hospitalet en klar anbefaling: tæt voksenstøtte i alle undervisningstimer. Kommunen overså dokumentet i første afgørelse og gav afslag.”

Case 44 · s. 106

Boguddrag: “En familie havde i et år ikke modtaget den aflastning, der stod i handleplanen. Da forældrene spurgte, hvordan det kunne ske, svarede kommunen i et nyt notat: ”Indsatsen er iværksat i det omfang, det har været muligt i forhold til ressourcer.” Faktum var, at familien ikke havde fået noget som helst.”

Case 45 · s. 107

Boguddrag: “En familie klager over et afslag på specialskole til deres datter med svær autisme. Sagen sendes til Ankestyrelsen, hvor den ligger i kø i over et år.”

Case 46 · s. 107

Boguddrag: “En far klager over, at kommunen har afvist støtte, selvom hans søn har en klar speciallægeerklæring. Svaret, han får, er: ”Klagen kan ikke behandles, da den ikke er indgivet inden for den gældende frist.” At afgørelsen hvilede på en åbenlys tilsidesættelse af lægelig dokumentation, bliver aldrig undersøgt.”

Case 47 · s. 108

Boguddrag: “En mor til en dreng med autisme ringer gentagne gange til kommunen, fordi sønnen ikke længere kan komme i skole. Hun kræver svar: ”Hvorfor sker der ikke noget?” I journalnotatet står bagefter: “Moren fremstår meget insisterende og synes at have svært ved at samarbejde.” Hendes kritik af systemets passivitet bliver ikke set som et udtryk for omsorg – men som et tegn på, at hun selv er en del af problemet.”

Case 48 · s. 108

Boguddrag: “En far klager over, at kommunen har givet afslag på aflastning, selvom familien er ved at bryde sammen. Han skriver en lang mail, hvor han detaljeret beskriver barnets situation.”

Case 49 · s. 109

Boguddrag: “Emma på 8 år har angst og kan ikke gå i skole. Hendes forældre ansøger om støtte i januar.”

Case 50 · s. 109

Boguddrag: “En dreng med autisme og epilepsi får gentagne epileptiske anfald i skolen. Hospitalet anbefaler tæt støtte.”

Case 51 · s. 110

Boguddrag: “En kommune udsender en pressemeddelelse om et ”styrket fokus på børn med særlige behov”. På billedet ses børn i farverige lokaler med overskriften: ”Vi skaber rammer for trivsel.” Samtidig har en lokal familie kæmpet i over to år for at få støtte til deres søn med autisme.”

Case 52 · s. 110

Boguddrag: “En kommune sætter som mål, at alle handleplaner skal udarbejdes inden for fire uger. Tallet bliver et internt succeskriterium, som alle sagsbehandlere skal leve op til.”

Case 53 · s. 114

Boguddrag: “Maja er 7 år og kæmper i skolen. Hun bryder sammen flere gange dagligt, kan ikke følge undervisningen og udvikler stærk angst.”

Case 54 · s. 115

Boguddrag: “Caroline er 11 år og har diagnosen ADHD. Hendes skole ansøger om ekstra støtte, fordi hun dagligt falder ud af undervisningen og har voldsomme følelsesudbrud.”

Case 55 · s. 116

Boguddrag: “Familien til Sofus på 9 år ansøger om støtte i hjemmet, fordi de er udmattede efter flere år med søvnløse nætter og skolenedbrud. I sagsbehandlerens vurdering står der: “Forældrene fremstår ressourcestærke og velformulerede.” Konsekvensen bliver, at ansøgningen afslås: Ressourcestærke forældre anses ikke for at have brug for hjælp – uanset at de i praksis er ved at bryde sammen.”

Case 56 · s. 116

Boguddrag: “En mor til en pige med epilepsi skriver detaljerede dagbøger over anfaldene og insisterer på, at skolen og kommunen tager dem alvorligt. I et notat beskrives hun som “overinvolveret og fastholdende”.”

Case 57 · s. 117

Boguddrag: “Lukas blev som 7-årig udredt med autisme. I den psykologiske rapport stod: “Barnet fremstår socialt hæmmet og ude af stand til at deltage i fællesskaber.” Tre år senere havde Lukas fået en ny lærer, en ny klasse og trivedes markant bedre.”

Case 58 · s. 117

Boguddrag: “Maria har en søn med ADHD og angst. I en tidlig rapport blev hun beskrevet som ”overinvolveret i barnets vanskeligheder”.”

Case 59 · s. 120

Boguddrag: “Noah på 6 år har epilepsi med hyppige anfald. Hans børnelæge skriver en detaljeret erklæring om behovet for en støtteperson i skolen.”

Case 60 · s. 121

Boguddrag: “Anna og Emil, begge 9 år, har samme diagnose: infantil autisme. De har svært ved at være i klassen, bliver hurtigt overstimulerede og har brug for støttepersoner i skolen.”

Case 61 · s. 122

Boguddrag: “Frederik på 12 år har svær epilepsi og udviklingsforstyrrelse. Familien ansøger om et specialiseret aflastningstilbud med personale, der har erfaring med medicinhåndtering og epilepsialarmer.”

Case 62 · s. 123

Boguddrag: “Jonas på 8 år har autisme og massivt fravær fra skole. Skolen og forældrene søger støtte.”

Case 63 · s. 124

Boguddrag: “Laura på 10 år har svær epilepsi og går i specialskole. Skolen anmoder om ekstra støtte, fordi hendes anfald er blevet hyppigere og kræver tæt overvågning.”

Case 64 · s. 127

Boguddrag: “En familie søger aflastning til deres søn med svær ADHD. De beder om en ordning på 10 timer om måneden, svarende til ca. 25.000 kr. i udgift.”

Case 65 · s. 128

Boguddrag: “En familie med en pige med autisme oplever, at hun ikke kan være i skolen uden støtte. I stedet for at bevilge en støtteperson, indkalder kommunen til en række tværfaglige møder: PPR-psykolog, socialrådgiver, skoleleder, lærer og konsulent.”

Case 66 · s. 129

Boguddrag: “En dreng på 13 år har behov for en specialpædagogisk indsats i skolen. Forældrene ansøger om støtte svarende til 55.000 kr. årligt.”

Case 67 · s. 130

Boguddrag: “Oliver på 10 år har autisme og voldsom angst. Skolen og familien anbefaler en specialklasse.”

Case 68 · s. 131

Boguddrag: “En familie beder om støtte til 900.000 kr. årligt i form af specialskole til deres søn med autisme. Kommunen afviser og tilbyder i stedet inklusion med enkelte støttetimer.”

Case 69 · s. 134

Boguddrag: “Familien til Ida på 7 år søger støtte til aflastning. De fremlægger erklæringer fra både skole og børnelæge, som alle peger på et massivt behov.”

Case 70 · s. 135

Boguddrag: “Familien til Elias på 12 år fremlægger en erklæring fra børnepsykiatrien, hvor lægen klart anbefaler specialundervisning og tæt støtte. Erklæringen beskriver risikoen for alvorlig mistrivsel, hvis indsatsen ikke gives hurtigt.”

Case 71 · s. 136

Boguddrag: “Sara på 9 år har svær epilepsi. Hendes forældre søger om dækning af merudgifter til medicin og transport.”

Case 72 · s. 137

Boguddrag: “En familie klager over et afslag på støtte til deres søn med autisme. Efter otte måneders ventetid modtager de et 12 sider langt svar.”

Case 73 · s. 138

Boguddrag: “En mor søger støtte efter servicelovens § 52 til sin datter med omfattende angst. Skolen bakker op, og lægen beskriver tydeligt behovet.”

Case 74 · s. 140

Boguddrag: “En familie i en mellemstor kommune står frem i pressen, fordi deres datter med autisme ikke har fået undervisning i over et år. Lærere, læger og eksperter bakker familien op.”

Case 75 · s. 141

Boguddrag: “I en kommune kommer det frem, at flere børn med handicap i årevis ikke har modtaget den støtte, de var bevilget. Lokale medier afdækker dokumentation, der viser systematiske svigt.”

Case 76 · s. 142

Boguddrag: “I en jysk kommune rejser forældre kritik af, at børn med særlige behov systematisk får afslag på støtte. Lokalpressen kontakter borgmesteren for en kommentar.”

Case 77 · s. 143

Boguddrag: “Et byrådsmedlem i en større kommune rejser i byrådssalen spørgsmålet om, hvorfor flere børn med handicap står uden undervisning. Spørgsmålet bygger på konkrete henvendelser fra familier og dokumentation i pressen.”

Case 78 · s. 144

Boguddrag: “I en kommune indsamler en lokal forældregruppe dokumentation fra over hundrede familier, der alle oplever, at deres børn ikke får den støtte, de er bevilget. Gruppen sender materialet til byrådet og kræver en undersøgelse.”

Case 79 · s. 145

Boguddrag: “Efter at en lokal TV-station afslørede, at flere børn med handicap ikke fik den bevilgede støtte, udsendte borgmesteren en pressemeddelelse. Den indeholdt ikke en eneste indrømmelse, men fremhævede i stedet kommunens “store indsats for inklusion” og “den positive udvikling i børnefællesskaberne”.”

Case 80 · s. 145

Boguddrag: “En familie med en søn i specialklasse kontakter et byrådsmedlem direkte efter flere forgæves forsøg på at få støtte. De håber på, at deres historie kan rejse en politisk diskussion om kommunens prioriteringer.”

Case 81 · s. 146

Boguddrag: “I en kommune fremlægger oppositionen et forslag om at undersøge sagsbehandlingen af børn med handicap. Flere medlemmer i flertallet er privat enige i, at noget er galt – men ingen stemmer for.”

Case 82 · s. 148

Boguddrag: “En lokalavis modtog hvert år store annonceindtægter fra kommunen i forbindelse med brandingkampagner. Da forældregruppen i byen begyndte at rejse kritik af handicapområdet, bragte avisen en enkelt artikel – uden at følge op, selvom historierne hobede sig op.”

Case 83 · s. 149

Boguddrag: “En mor til en dreng med svær autisme står frem i lokalavisen. Hun fortæller, at hendes søn har været uden skolegang i otte måneder, fordi kommunen nægter at bevilge specialtilbud.”

Case 84 · s. 150

Boguddrag: “En landsdækkende avis bringer en artikel om en familie, hvis søn med epilepsi ikke har fået støtte i skolen trods gentagne lægeerklæringer. Historien beskrives detaljeret, og læserne rystes.”

Case 85 · s. 151

Boguddrag: “Efter en række forældre i en kommune står frem i medierne og kritiserer lange sagsbehandlingstider, kontakter lokalpressen forvaltningen for svar. Journalisten beder om et interview med områdechefen.”

Case 86 · s. 151

Boguddrag: “En regional TV-station lavede et indslag om en familie, hvis søn med ADHD havde været hjemme uden undervisning i over et år. Indslaget startede med forældrenes fortælling, men sluttede med borgmesterens kommentar: “Vi kan ikke udtale os i enkeltsager, men jeg kan forsikre, at vi altid prioriterer barnets tarv og arbejder ud fra gældende lovgivning.” Indslaget blev klippet, så borgmesterens ord stod som den afsluttende ramme.”

Case 87 · s. 152

Boguddrag: “I en kommune stod flere børn uden undervisning i månedsvis. Lokale medier bragte korte historier, men alle blev hurtigt afvist som “enkeltsager”.”

Case 88 · s. 153

Boguddrag: “Et par i en kommune stod frem i en landsdækkende avis, fordi deres datter med cerebral parese ikke fik hjælpemidler, hun var bevilget. Avisen bragte deres historie – men gav derefter ordet til kommunens direktør, der forklarede, at “sagerne altid vurderes grundigt, og at lovgivningen følges.” Der blev ikke spurgt ind til, hvorfor flere andre familier i samme kommune havde oplevet præcis det samme.”

Case 89 · s. 154

Boguddrag: “I en landsdel havde lokale medier i årevis gengivet kommunens svar ukritisk. Men efter gentagne henvendelser fra forældre ændrede en redaktion strategi: De begyndte at samle sager, analysere mønstre og konfrontere borgmesteren med, at ti børn stod uden skolegang – ikke kun ét.”

Case 90 · s. 157

Boguddrag: “En mor til et barn med ADHD følte sig fuldstændig alene i sin kamp mod kommunen. Hun havde brugt måneder på at søge støtte, men blev mødt med afslag og mistænkeliggørelse.”

Case 91 · s. 157

Boguddrag: “En gruppe forældre oprettede en fælles mappe online, hvor de lagde skabeloner til aktindsigt, eksempler på afgørelser og vejledninger til klagesystemet. Da en ny familie kom ind i gruppen og fortalte, at de ikke vidste, hvordan de skulle få indsigt i deres sag, kunne de hente en færdig guide, udfylde den og sende den afsted samme dag.”

Case 92 · s. 158

Boguddrag: “En mor skulle til møde med kommunen om støtte til sin datter med autisme. Tidligere havde hun forladt møderne grædende, fordi hun følte sig presset og misforstået.”

Case 93 · s. 159

Boguddrag: “En far delte et opslag om sin søn, der havde været uden skolegang i over et år. Han vedhæftede afgørelser og klagebreve og forklarede præcist, hvordan kommunen trak sagen i langdrag.”

Case 94 · s. 160

Boguddrag: “En forældregruppe voksede på få måneder fra 50 til 3.000 medlemmer. Gruppen blev en livline for mange, men også en byrde for dem, der administrerede den.”

Case 95 · s. 161

Boguddrag: “I samme kommune søgte to familier støtte til børn med autisme. Den ene familie var med i en stor forældregruppe på sociale medier og fik hjælp til at formulere ansøgningen, lave aktindsigt og klage, da afslaget kom.”

Case 96 · s. 161

Boguddrag: “En landsdækkende TV-station lavede et indslag om en Facebook-gruppe, hvor tusindvis af forældre til børn med handicap deler erfaringer. Journalisten bemærkede, at gruppens medlemmer havde skabt deres egne guides til aktindsigt og klager, fordi kommunen ikke vejledte dem.”

Case 97 · s. 172

Boguddrag: “En far søgte støtte til sin 14-årige søn med svær angst. Drengen havde ikke været i skole i otte måneder, han havde diagnoser stillet af børnepsykiatrien, og både læge og psykolog beskrev behovet for en specialpædagogisk indsats.”

Case 98 · s. 173

Boguddrag: “En mor klagede over kommunens afslag på tabt arbejdsfortjeneste til sin søn med epilepsi. Hun argumenterede med henvisning til lovens bestemmelser om nødvendige pasningsopgaver.”

Case 99 · s. 174

Boguddrag: “En dreng på 9 år med muskelsvind fik afslag på en specialkørestol. Familien klagede til Ankestyrelsen med støtte fra læge og specialhospital.”

Case 100 · s. 175

Boguddrag: “En mor klagede over, at kommunen havde afvist støtte til hendes søns skoletransport. Da hun modtog Ankestyrelsens afgørelse, bemærkede hun, at formuleringen i afgørelsen næsten ord for ord var den samme som i kommunens oprindelige afslag.”

Case 101 · s. 175

Boguddrag: “En familie, der havde klaget over manglende skolegang til deres barn, blev mødt af borgmesteren i et åbent byrådsmøde. Borgmesteren afviste kritikken med ordene: “Familien har jo mulighed for at klage til Ankestyrelsen, hvis de mener, der er begået fejl.” Men familien havde allerede klaget.”

Case 102 · s. 176

Boguddrag: “En familie klagede til Ombudsmanden efter tre års kamp for at få støtte til sønnens skolegang. Efter 11 måneders behandling fik de svaret: Ombudsmanden udtrykte “bekymring for sagsbehandlingstiden” og “anbefalede kommunen at sikre fremtidig overholdelse af lovens rammer.” Kommunen noterede bemærkningen – men gjorde intet for at ændre drengens situation.”

Case 103 · s. 177

Boguddrag: “En pige med diabetes fik afslag på støtte til hjælp i skolen. Familien klagede og fik først efter halvandet år medhold i Ankestyrelsen.”

Case 104 · s. 180

Boguddrag: “En familie i Aalborg fik afslag på hjemmetræning til deres søn med handicap. På mødet sagde kommunens jurist: “Serviceloven giver ikke mulighed for hjemmetræning i den form, I søger.” Familien gik hjem knuste – de troede, de havde misforstået loven.”

Case 105 · s. 181

Boguddrag: “En mor i Aalborg klagede over kommunens afslag på støtte til sønnens fritidshjælp. Hun havde forberedt sig grundigt, læst serviceloven og medbragt referencer til paragrafferne.”

Case 106 · s. 182

Boguddrag: “En far spurgte kommunens jurist under et møde, hvordan Barnets Lov beskytter hans datters ret til en stabil anbringelse. Juristen svarede: “Det kan jeg ikke gå ind i, men jeg kan sige, at kommunen har handlefrihed til at træffe beslutningen.” Svaret var ikke forkert i teknisk forstand, men det afslørede manglen på indsigt i den specifikke lovgivning.”

Case 107 · s. 183

Boguddrag: “En familie i Hillerød fik besked fra kommunens jurist om, at de “ikke kunne få merudgifter dækket til sønnens insulinpumpe, da medicinsk udstyr ikke var omfattet af serviceloven.” Forældrene tog juristens ord for gode varer. Først et år senere – med hjælp fra en privat socialrådgiver – fandt de ud af, at insulinpumper netop er omfattet af reglerne om merudgifter, når de er nødvendige for barnets sygdom.”

Case 108 · s. 184

Boguddrag: “En far fra Odense blev indkaldt til møde om støtte til sin datter. Da han trådte ind i lokalet, sad der fem personer fra kommunen: sagsbehandler, psykolog, konsulent, leder og jurist.”

Case 109 · s. 185

Boguddrag: “En enlig mor til en dreng med ADHD havde kæmpet i årevis for støtte. Hun havde fået afslag på afslag, alle begrundet af kommunens jurist.”

Case 110 · s. 186

Boguddrag: “En familie i Esbjerg fik indledt en børnesag, hvor kommunen mente, at drengen på 7 år burde anbringes uden for hjemmet. Familien bad om en advokat, men fik besked om, at de selv måtte betale.”

Case 111 · s. 188

Boguddrag: “En mor til en dreng med multiple diagnoser havde kæmpet i årevis for støtte. Hun jonglerede job, møder, afslag og søvnløse nætter.”

Case 112 · s. 189

Boguddrag: “I en nordjysk kommune gik en sagsbehandler ned med stress efter en periode med højt arbejdspres. Kommunen reagerede hurtigt: Hun fik tilbudt psykologsamtaler, sygefravær med fuld løn og tæt opfølgning fra HR.”

Case 113 · s. 190

Boguddrag: “En far til en pige med svær epilepsi havde gennem måneder kæmpet for at få bevilget en epilepsialarm og aflastning. Han arbejdede fuldtid og var samtidig nattevagt derhjemme, fordi datteren kunne få anfald når som helst.”

Case 114 · s. 193

Boguddrag: “Emilie, 9 år Emilie bliver spurgt af en socialrådgiver, om hun er glad for skolen. Hun svarer: “Nogle gange, men jeg bliver ked af det, når læreren råber.” I sagsnotatet står der: “Barnet giver udtryk for, at hun generelt trives i skolen, men har en tendens til at fokusere på negative episoder.” Barnets ord er præcise, konkrete og forståelige: Hun bliver ked af det, når en voksen råber.”

Case 115 · s. 194

Boguddrag: “Malik, 12 år Malik bliver interviewet af en psykolog i forbindelse med en børnefaglig undersøgelse. Han siger: “Jeg er bange for, at jeg bliver taget væk fra min mor.” En rå, ærlig sætning.”

Case 116 · s. 195

Boguddrag: “Noah, 7 år Noah bliver observeret i børnehaven som led i en børnefaglig undersøgelse. Han leger alene i sandkassen.”

Case 117 · s. 197

Boguddrag: “Line, 14 år Line har levet hele sit liv med kommunale sager om støtte til hendes handicap. Da hun får aktindsigt i en alder af 14, læser hun for første gang, hvordan hun er blevet beskrevet gennem årene.”

Case 118 · s. 198

Boguddrag: “Sara, 11 år Sara lever i en familie, hvor hendes mor konstant er i kamp med kommunen for at få hjælp til Saras epilepsi. Sara ser, hvordan moderen bruger nætter på at skrive mails og dage på at sidde i møder, hvor hun bliver kritiseret.”

Case 119 · s. 199

Boguddrag: “Underretningen om Mads Mads, 8 år, bor hos sine forældre, som søger om aflastning. En lærer laver en underretning, hvor der står: “Barnet viser tydelig mistrivsel, hvilket understøtter behovet for forældrekompetenceundersøgelse.” Her bruges barnets mistrivsel ikke til at iværksætte støtte til barnet – men som argument for at kontrollere forældrene.”

Case 120 · s. 200

Boguddrag: “I en kommune afprøves en ny model, hvor børn får mulighed for at skrive breve direkte til beslutningstagerne – uden at brevene går gennem socialrådgiverens filter. Emma, 10 år, skriver: “Jeg vil gerne blive på min skole, fordi jeg føler mig tryg der.”

Case 121 · s. 204

Boguddrag: “Jonas, 9 år Jonas er en dreng med autisme, som har brug for en støtteperson i skolen. Kommunen afslår ansøgningen med begrundelsen: “Skolen må selv tilrettelægge undervisningen indenfor eksisterende rammer.” Resultatet er, at Jonas kun kan være i klassen i korte perioder.”

Case 122 · s. 205

Boguddrag: “Amalie, 11 år Amalie finder ro, når hun rider. Hun siger selv: “Når jeg sidder på hesten, så glemmer jeg alt det svære.” Forældrene søger støtte til rideterapi, fordi de ser, at det er det eneste sted, Amalie falder til ro.”

Case 123 · s. 206

Boguddrag: “Daniel, 13 år Daniel havde en bedste ven, som han plejede at spille fodbold med efter skole. Men efter et år med gentagne møder, udredninger og afslag, begynder vennen at trække sig.”

Case 124 · s. 207

Boguddrag: “Sofie, 15 år Sofie har haft kommunale sager omkring sig, siden hun var lille. En dag får hun aktindsigt sammen med sin mor.”

Case 125 · s. 208

Boguddrag: “Anna, 10 år Anna bor sammen med sin mor og lillebror. Kommunen beslutter, at der skal laves uanmeldte hjemmebesøg “for at få et retvisende billede af hverdagen”.”

Case 126 · s. 209

Boguddrag: “Marcus, 16 år Marcus har levet med kommunale sager, siden han var lille. Da en bisidder spørger ham, hvad han ønsker sig mest, svarer han: “Jeg vil bare have et normalt liv.”

Case 127 · s. 212

Boguddrag: “Maria, mor til to Maria søger hjælp, fordi hendes søn har komplekse epilepsianfald. Hun beder om støtte i hverdagen, så hun kan passe både ham og hans lillesøster.”

Case 128 · s. 213

Boguddrag: “Ida, 8 år Ida har en storebror med en omfattende udviklingsforstyrrelse. Han har en fast socialrådgiver, psykolog og pædagog knyttet til sig.”

Case 129 · s. 214

Boguddrag: “Lene og Thomas er forældre til en dreng med svære epilepsianfald. De har i årevis søgt hjælp fra kommunen, men fået gentagne afslag.”

Case 130 · s. 216

Boguddrag: “Jonas på 7 år elsker at tage på camping med sine forældre og søster. Familien plejer at tage af sted hver sommer, men et år må de blive hjemme, fordi kommunen varsler uanmeldte hjemmebesøg.”

Case 131 · s. 217

Boguddrag: “Oliver, 12 år Oliver lever i en familie, hvor hans mor konstant er i konflikt med kommunen om støtte. En dag siger en sagsbehandler til ham: “Du må gerne fortælle mig, hvis du er ked af det.” Oliver svarer: “Nej, for så siger I, at mor ikke passer godt nok på mig.” Han har forstået logikken: hans ord kan blive brugt som våben – ikke mod ham selv, men mod hans mor.”

Case 132 · s. 218

Boguddrag: “Signe, 9 år Signe sidder og spiller på gulvet, da det banker på døren. En sagsbehandler træder ind uden varsel.”

Case 133 · s. 223

Boguddrag: “Aisha, 3 år – to scenarier, to regninger Starttegn i vuggestue: Langsom opstart i samling, dækker ørerne ved oprydningssang, konflikter i garderoben. Standardforløb (dyrt): “Vent-og-se” → skiftende vikarer → PPR-henvisning (ventetid) → ingen ændring i miljø → førskole uden strukturer → indskoling med tidlige fraværsdage → mellemtrin: ufrivilligt skolefravær → psykiatrisk forløb.”

Case 134 · s. 226

Boguddrag: “Mikkel, 11 år • Første tegn: I 1. klasse klager Mikkel jævnligt over mavepine. Han får lov at blive hjemme 1–2 dage om måneden.”

Case 135 · s. 228

Boguddrag: “Nadia, 14 år • Baggrund: Allerede i børnehaven havde Nadia tydelige tegn på sanseoverbelastning. Hun dækkede ørerne, græd i samling, nægtede fælles spisning. • Skole: I indskolingen udviklede hun massiv angst for frikvarterer.”

Case 136 · s. 230

Boguddrag: “Jonas, 19 år • Baggrund: Allerede i dagtilbud havde Jonas vanskeligheder i overgange, men familien fik ingen støtte. • Skole: Massivt fravær fra 5. klasse. Kommunen konkluderede: “Forældrene er ikke konsekvente nok.” • Ungdom: Ingen 9. klasses prøve, ingen adgang til uddannelse.”

Case 137 · s. 232

Boguddrag: “Byrådsmødet I en mellemstor kommune diskuterer byrådet, om man skal afsætte 10 mio. til styrket indsats i dagtilbud. En embedsmand fremviser en beregning, der viser, at investeringen vil reducere behovet for specialskolepladser markant om 8–10 år.”

Case 138 · s. 234

Boguddrag: “En kommune afviser støtte til en dreng med tidlige tegn på angst. Begrundelsen er: “Indsatsen vurderes ikke nødvendig.” Kommunen sparer 80.000 kr. på at undlade støtteperson.”

Case 139 · s. 236

Boguddrag: “Camilla kæmper for at få støtte til sin søn med autisme. Til et møde siger sagsbehandleren: “Jeg kan se, du er frustreret.”

Case 139 · s. 238

Boguddrag: “Henrik og Line får at vide, at kommunen vil lave et “opfølgende besøg”. De forventer en samtale.”

Case 140 · s. 239

Boguddrag: “Mette, socialrådgiver Mette arbejdede i mange år med familier i svær mistrivsel. Da hun startede, kunne hun græde efter møder, fordi historierne gjorde så stort indtryk.”

Case 141 · s. 240

Boguddrag: “Jakob, kommunal jurist Jakob fortæller en mor, at hendes datter ikke kan få støtte, før der foreligger en psykiatrisk diagnose. Moren protesterer: “Men loven siger jo, at støtte skal gives ud fra barnets behov, ikke ud fra diagnose?” Jakob svarer: “Det er kommunens praksis.”

Case 142 · s. 241

Boguddrag: “Sofie, 10 år Sofie har epilepsi og massivt skolefravær. Forældrene forklarer, at anfald og medicin gør skoledagen uoverskuelig.”

Case 143 · s. 243

Boguddrag: “Louise, psykolog i PPR Louise fortæller, at hun som nyansat skrev i en udtalelse: “Barnet giver klart udtryk for angst og mistrivsel.” Hendes leder rettede i dokumentet og skrev: “Barnet fremstår udfordret i sociale sammenhænge.” Louise protesterede først, men fik at vide: “Vi bruger ikke diagnoselignende ord. Det kan udløse dyre indsatser.” Efter få måneder begyndte hun selv at skrive på den måde.”

Case 144 · s. 248

Boguddrag: “Familien Kristensen søger aflastning til deres datter, Sofie på 9 år, som har epilepsi og svære sanseforstyrrelser. Moderen har dokumenteret søvnløse nætter, anfaldsregistreringer, udtalelser fra børnelægen og en detaljeret kalender over, hvor mange gange Sofie er vågen hver nat.”

Case 145 · s. 249

Boguddrag: “Barn: “A” (8 år). Diagnoser: epilepsi, autistiske træk, sensoriske vanskeligheder.”

Case 146 · s. 255

Boguddrag: “Barn: “Emma” (10 år). Diagnoser: ADHD og angst.”

Case 147 · s. 258

Boguddrag: “Barn: “Noah” (7 år). Diagnoser: infantil autisme, sprogvanskeligheder.”

Case 148 · s. 261

Boguddrag: “Barn: Freja (6 år). Diagnoser: cerebral parese, behov for kørestol og intensiv fysioterapi.”

Case 149 · s. 263

Boguddrag: “Lucas er 9 år og diagnosticeret med svær ADHD samt Tourettes syndrom. Han har brug for tæt voksenstøtte, struktur og aflastning i hjemmet.”

Boguddragenes økonomiske beløb, diagnoser og lovfortolkninger er bogens oplysninger. De er ikke verificeret gennem private originaler her. Case 149’s ufuldstændige §xx-henvisning og de øvrige konkrete retlige påstande skal erstattes med kontrollerede regler i en individuel sag.

21 Bilag B – lokaliseringsregister til De Retsløse

Kapitler og sidetal henviser til De Retsløse [2]. De direkte links til de enkelte bogdele er samlet i litteraturafsnittet.

Registeret sikrer, at de personlige kapitler indgår som konkrete undersøgelsesobjekter. Hvert link åbner den pågældende del af Forlaget Alternativets offentlige udgave af De Retsløse (2025). Bogens beretninger er første kildeled, som skal følges til partsakter og faktisk efterfølgende status.

Helle Øbo: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Elsebet: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Mohammad: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Sofie: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Jane: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Omsorgssøsteren: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Hanna: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Karsten: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Ira: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Vera: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Søren: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Yasmin: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Maya: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Christina: [2]. Kontrol: kendt behov, ansøgning eller indgreb, original afgørelse, klage, faktisk hjælp eller ophør, tidsforløb, tab og ansvar.

Elsebet- og Mohammad-forløbenes konkrete oplysninger er behandlet i kapitel 10.3. Christinas identificerede lægelige modbevis og lokale retlige afgrænsninger er behandlet i kapitel 12.12. Bogens indledende og retspolitiske bidrag bruges til at formulere spørgsmål om tilgængelig prøvelse; de er ikke bevis for alle landes domstolsordninger eller for en bestemt dansk myndigheds skyld.

22 Bilag C – kontrolskema til den enkelte ansvarspåstand

Påstand: Den præcise konklusion, myndighed, aktør, periode og ønskede retsfølge.

Myndighedens udsagn: Ordlyd, dokument, forfatter, dato, modtager og den hævdede faktiske kilde.

Originalt bevis: Samtidig original, versionshistorik, autenticitet, konkret lokator og bevisstatus.

Mangel: Den faktiske modstrid, udeladelse, manglende undersøgelse eller uholdbare slutning.

Regel: Dagældende bestemmelse og alle dens relevante anvendelses-, gernings- og skyldled.

Handling eller undladelse: Hvem gjorde eller undlod hvad, med hvilken kompetence og på hvilket tidspunkt.

Kundskab: Faktisk modtagelse, dokumenteret forståelse eller den konkret relevante burde-kundskab.

Juridisk afvigelse: Det bestemte led som dokumentationen viser ikke var opfyldt; ingen automatisk udvidelse til andre led.

Konsekvens: Faktisk effekt, varighed, tab, kausalitet, ophør og fortsat skade med kilde pr. post.

Ansvar: Myndighed, leder, udførende aktør, kontrolorgan og stat, adskilt efter ansvarstype.

Krav: Ophør, berigtigelse, genbehandling, faktisk hjælp, betaling, relevant undersøgelse og gentagelsesværn.

Afslutning: Dokumenteret effektuering og opfølgning; en sagsstatus eller plan kan ikke udfylde dette felt alene.

Kilderegistret og de præcise beviskrav gør rapporten efterprøvelig. Den dokumenterede anklage mod gentaget kendt svigt fastholdes, mens hvert yderligere individuelt ansvarskrav føres på sine egne originaler.

23 Litteratur – bøger og artikler

Henvisningsnumrene bruges i hele rapporten. U.å. angiver, at et sikkert udgivelsesår ikke er fastslået i den anvendte tekst. Udgivelsesoplysninger er bibliografiske referencer; der kræves ingen adgang til et privat filarkiv. Rapportens faktiske og retlige kontrolkilder står i kapitel 24. Bogcasenes bevisstatus fremgår af kapitel 12 og bilag A-B.

[1] Marie Broberg (2025), Magtmisbrug & Forvaltningskultur. 1. udgave, udgivet 30. september 2025. Forlag/udgiver: Broberg v. Marie Broberg. Udgivelsesoplysninger og forfatterens kildebeskrivelse: s. 3. Caseplaceringer og uddrag: bilag A.

[2] Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – hele bogen.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – s. 7 om beretninger og pseudonymer.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – bogens s. 29-31.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – bogens s. 23-27.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – bogens s. 7.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – bogens s. 169-170.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 15.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 23.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 29.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 39.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 47.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 63.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 85.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 101.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 107.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 119.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 129.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 135.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 153.

[2] Supplerende direkte passage: Forlaget Alternativet, De Retsløse (2025), ISBN 978-87-998783-1-4 – kapitlet fra s. 165.

[3] Ole Bakkestrøm, Umenneskelig sagsbehandling (u.å.).

[4] Ole Bakkestrøm, Forsinket ret er nægtet ret (u.å.).

[5] Ole Bakkestrøm, Resonans og tab af virkning (u.å.).

[6] Ole Bakkestrøm, Resonans – når mødet bliver regulerende (u.å.).

[7] Ole Bakkestrøm, Mennesket som rytmeorganisme (u.å.).

[8] Ronnie Kristensen, Børnene har vist os det i årevis – men vi nægtede at mærke det (2025).

[9] Ronnie Kristensen, Hvor meget magt skal læger, sagsbehandlere og kommunale ledere have over et menneskes liv? (2025).

[10] Ronnie Kristensen, Lille-verden: refleksioner omkring selvoscillation, resonans, mennesket som et mosaik af behov, samt menneskelig udvikling og afvikling (2025).

[11] Ronnie Kristensen, Når friheden forsvinder i faglighedens navn (2025).

[12] Ronnie Kristensen, Når kroppen gøres tavs – kritik af det medicinske paradigme og nødvendigheden af et rytmisk menneskesyn (2025).

[13] Ronnie Kristensen, Når narcissismen får magt – og velfærdssystemet mister sin menneskelighed (2025).

[14] Ronnie Kristensen, Systemisk afmagt og kulturelt betinget dissociation – når samfundskulturen konflikter med vores naturlige rytmer (u.å.).

Ronnie Kristensen, udvikler af Naturnær Menneskelig Udviklingsteori (NMU), krediteres for teoriens begreber. Ole Bakkestrøms tre pædagogiske artikler er selvstændige bearbejdninger af dette perspektiv. Rapportens juridiske ansvarskæder er selvstændige analyser af de identificerede rets- og kontrolkilder.

24 Kilder – offentlige originaler og præcise lokatorer

Her er rapportens kontrol-, rets- og øvrige dokumentationskilder samlet. Klik på den relevante passage for at åbne den offentlige original. Trykt sidetal og fysisk PDF-side er adskilt, hvor det er nødvendigt. Et PDF-sidefragment er en navigationshjælp; hvis læserprogrammet ignorerer det, identificerer den angivne lokator stadig passagen. Domsdatabasens fragmenter angiver selve sagen. En myndigheds udsagn er ikke i sig selv et selvstændigt bevis for alle gengivne hændelser. Dagældende ret anvendes ved historiske handlinger.

[15] Ankestyrelsen, Afrapportering af kommunernes brug af barnets lov § 139, stk. 3 og 4, 2024 (marts 2025).

[16] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Anbringelse af børn og unge (2006) – opgørelsesperiode 01.01.2006–20.04.2006; Trykt s. 11, 14–16 og 52.

[16] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Anbringelse af børn og unge (2006) – trykt s. 11 og 14-16; metode s. 52.

[17] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Anbringelse af børn og unge (2008) – opgørelsesperiode 01.01.2006–15.05.2007; Trykt s. 9, 12–16, 55–57 og 63–65.

[17] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Anbringelse af børn og unge (2008) – trykt s. 9 og 12-16; metode s. 55-57 og 63-65.

[18] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Anbringelse af børn og unge (2009) – opgørelsesperiode Seneste afgørelser før 01.01.2009; individuel startdato ikke fastslået; Trykt s. 13–18 og 74; tabel 2.2 sammenholdt med 2.5.

[18] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Anbringelser af børn og unge (2009) – trykt s. 13-18 og 74; originalens forskel mellem 104 og 105 bevares.

[19] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – s. 18, 20, 28, 30, 34, 45 og metode s. 49.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 18.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 20.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 28.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 30.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 34.

[19] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2020, s. 45.

[20] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – opgørelsesperiode 2021; Trykt s. 21; 08.01.2017–08.01.2020.

[20] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – s. 21-22, 31, 33, 37, 47 og metode s. 51-52.

[20] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – opgørelsesperiode 2021; Trykt s. 22; 08.01.2017–08.01.2020.

[20] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – opgørelsesperiode 2021; Trykt s. 31; 08.01.2017–08.01.2020.

[20] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – opgørelsesperiode 2021; Trykt s. 33; 08.01.2017–08.01.2020.

[20] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2021 – opgørelsesperiode 2021; Trykt s. 37; 08.01.2017–08.01.2020.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 21.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 22.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 31.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 33.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 37.

[20] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2021, s. 47.

[21] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – opgørelsesperiode 2022; Trykt s. 32–33; 11.03.2017–11.03.2020.

[21] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – s. 22-23, 32-33, 35, 39, 49 og metode s. 53-54.

[21] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – opgørelsesperiode 2022; Trykt s. 22; 11.03.2017–11.03.2020.

[21] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – opgørelsesperiode 2022; Trykt s. 23; 11.03.2017–11.03.2020.

[21] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – opgørelsesperiode 2022; Trykt s. 35; 11.03.2017–11.03.2020.

[21] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2022 – opgørelsesperiode 2022; Trykt s. 39; 11.03.2017–11.03.2020.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 22.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 23.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 32.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 35.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 39.

[21] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2022, s. 49.

[22] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – opgørelsesperiode 2023; Trykt s. 20; Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021.

[22] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – s. 20-21, 28, 33, 36, 39 og metode s. 41-43.

[22] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – opgørelsesperiode 2023; Trykt s. 21; Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021.

[22] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – opgørelsesperiode 2023; Trykt s. 28; Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021.

[22] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – opgørelsesperiode 2023; Trykt s. 33; Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021.

[22] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2023 – opgørelsesperiode 2023; Trykt s. 36; Afgørelser 2021, sagsbehandling 2020–2021.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 20.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 21.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 28.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 33.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 36.

[22] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2023, s. 39.

[23] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – opgørelsesperiode 2024; Trykt s. 29–30; Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022.

[23] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – s. 21-22, 29-30, 34, 37, 40 og metode s. 42-44.

[23] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – opgørelsesperiode 2024; Trykt s. 21; Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022.

[23] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – opgørelsesperiode 2024; Trykt s. 22; Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022.

[23] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – opgørelsesperiode 2024; Trykt s. 34; Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022.

[23] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2024 – opgørelsesperiode 2024; Trykt s. 37; Afgørelser 2022, sagsbehandling 2021–2022.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 21.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 22.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 29.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 34.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 37.

[23] Supplerende direkte passage: Børnesagsbarometret 2024, s. 40.

[24] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret, pilotundersøgelsen (2019) – hovedresultater og metode; offentlig arkivkopi.

[25] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Fleksjob til borgere med aktuelt begrænset arbejdsevne (2016) – opgørelsesperiode 11.05.2013–16.06.2015, faktiske afgørelsesdatoer.; Trykt s. 2–4, 62–66 og 72–76.

[25] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Fleksjob til borgere med aktuelt begrænset arbejdsevne (2016) – trykt s. 2-4, 62-66 og 72-76.

[25] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Fleksjob til borgere med aktuelt begrænset arbejdsevne (2016), originalmetode – opgørelsesperiode 11.05.2013–16.06.2015, faktiske afgørelsesdatoer.; Trykt s. 2, fysisk PDF s. 5..

[26] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Flytning og hjemgivelse af anbragte unge (2011) – opgørelsesperiode 01.2010–03.2011; Trykt s. 9–12, 40–41 og 57–59; PDF s. 12–15, 43–44 og 60–62.

[26] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Flytning og hjemgivelse af anbragte unge (2011) – trykt s. 9-12, 40-41 og 57-59; PDF s. 12-15, 43-44 og 60-62.

[27] Ankestyrelsen, Førtidspension (2015), originalmetode – opgørelsesperiode 01.10.2013–01.04.2014.; Trykt s. 2, fysisk PDF s. 4; indkaldelsesbrev trykt s. 53, fysisk PDF s. 55..

[27] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Førtidspension (april 2015) – tabel 1.1, PDF s. 5; øvrige tabeller om grundlag og lovlighed.

[27] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Førtidspension (2015) – opgørelsesperiode 01.10.2013–01.04.2014.; Tabel 1.1, PDF s. 5.

[28] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Førtidspension uden forelæggelse for rehabiliteringsteamet (2019) – opgørelsesperiode Afgørelser ikke før 01.10.2017; nyeste sager. Ingen fælles øvre afgørelsesdato er offentliggjort i det kontrollerede metodebilag.; PDF s. 6–9 og fodnote 1.

[28] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Førtidspension uden forelæggelse for rehabiliteringsteamet (2019) – hovedrapportens PDF s. 6-9 og fodnote 1.

[29] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Inddragelse af børn og forældre i sager om frivillige foranstaltninger (2011) – opgørelsesperiode Seneste afgørelser før 01.02.2010; individuel startdato ikke fastslået; Trykt s. 13–16 og 79–81; PDF s. 17–20 og 83–85.

[29] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Inddragelse af børn og forældre i sager om frivillige foranstaltninger (2011) – trykt s. 13-16 og 79-81; PDF s. 17-20 og 83-85.

[30] Ankestyrelsen, Kommunernes visitation af unge under 30 år (2015), originalmetode – opgørelsesperiode Første henvendelse efter 01.01.2014; visitationsperiode afsluttet før 01.06.2014. Nyeste visitationer baglæns fra skæringsdatoen.; Trykt/PDF s. 2, metode s. 48, indkaldelsesbrev s. 74–76..

[30] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Kommunernes visitation af unge under 30 år (2015) – hovedresultater; trykt s. 3-4; metode og indkaldelsesbrev s. 74-75.

[30] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Kommunernes visitation af unge under 30 år (2015) – opgørelsesperiode Første henvendelse efter 01.01.2014; visitationsperiode afsluttet før 01.06.2014. Nyeste visitationer baglæns fra skæringsdatoen.; Trykt s. 3–4 og 74–75.

[31] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Magtanvendelse over for borgere med demens (2015) – opgørelsesperiode Nyeste afgørelser før 31.12.2014, derefter baglæns; fælles nedre afgørelsesdato ikke fastsat i indkaldelsen.; Trykt s. 6–10, 118; metode PDF s. 116–118 og 149.

[31] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Magtanvendelse over for borgere med demens (2015) – trykt s. 6-10, 118 og metode PDF s. 116-118 og 149.

[32] Ankestyrelsen, Revurdering og forlængelse af sygedagpengeperioden (2015), originalmetode – opgørelsesperiode Seneste afgørelser truffet inden 15.04.2015 efter udvidede indkaldelseskriterier; ingen fælles nedre afgørelsesdato er fastsat i metodeafsnittet.; Metode trykt s. 71–72, fysisk PDF s. 72–73; ændret indkaldelsesbrev trykt s. 124, PDF s. 125..

[32] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Revurdering og forlængelse af sygedagpengeperioden (2015) – trykt s. 32-34, 70-73 og 117-124.

[32] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Revurdering og forlængelse af sygedagpengeperioden (2015) – opgørelsesperiode Seneste afgørelser truffet inden 15.04.2015 efter udvidede indkaldelseskriterier; ingen fælles nedre afgørelsesdato er fastsat i metodeafsnittet.; Trykt s. 32–34, 70–73 og 117–124.

[33] Ankestyrelsen, Sagsbehandlingstider på voksenhandicapområdet (juni 2022) – s. 4-7 om metode og sagsforløb; s. 32-45 om tid og støtte; s. 69-74 om Ankestyrelsen.

[34] Ankestyrelsen, Sjældne handicap og erhvervet hjerneskade (2015) – hovedresultater og tabeller om oplysninger, hjælp og klagevejledning.

[35] Ankestyrelsen, Vurdering af materiale fra Udenrigsministeriet om adoptionsformidlingen fra Sydkorea til Danmark i 1970’erne og 1980’erne, 10. september 2024, j.nr. 24-53940.

[36] Ankestyrelsen, Året der gik – det fokuserede tilsyn på det sociale område i 2024 (februar 2025).

[37] Ankestyrelsen, Årsrapport 2025 – s. 8-11.

[38] Barnets lov, lovbekendtgørelse nr. 282 af 17. marts 2025 – §§ 100 og 102 om hjemgivelse og hjemgivelsesperiode.

[39] CPT/Inf (2008) 26, rapport om besøget i Danmark i februar 2008 – punkt 4-6, 10 og 15.

[40] CPT/Inf (2013) 11, Danmarks svar af 3. juli 2013 – svar om isolation, besøg og fiksering.

[41] CPT/Inf (2013) 3, rapport om besøget i Grønland i september 2012 – punkt 6-8 og 45-49.

[42] CPT/Inf (2014) 25, rapport om besøget i Danmark i februar 2014 – punkt 5 og 115 samt resumé s. 6-8.

[43] CPT/Inf (2015) 16, Danmarks svar – svar til punkt 5 og 9; trykt s. 1-3.

[44] CPT/Inf (2019) 35, rapport om besøget i Danmark i april 2019 – resumé samt punkt 111, 117 og 174.

[45] CPT/Inf (2024) 38, rapport om besøget i Danmark i maj-juni 2024 – punkt 73 og 143-147.

[46] CPT/Inf (2025) 19, Danmarks svar – svar til punkt 111 og 148; trykt s. 67-68, 84 og 99-100.

[47] Dansk Socialrådgiverforening, Notat om ulovlige afgørelser, september 2024 – undersøgelsens spørgsmål om ulovlige afgørelser og årsager.

[48] Datatilsynet, Årsberetning 2010 – trykt s. 11 og 18-21.

[49] Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – artikel 1, 2, 3, 8 og 13.

[49] Supplerende direkte passage: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – artikel 46.

[50] Det Psykiatriske Ankenævn, Årsberetning 2025 – s. 7-9, figur 1-3.

[51] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2024; s. 15, figur 3, særskilt kategori.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, Årsberetning 2025 – s. 7-9, 15-18 og 20-21; tabel 2, 3, 11 og 12.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2023; s. 15-19, tabel 9 og 12.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2024; s. 15-19, tabel 9 og 12.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2025; s. 15-19, tabel 9 og 12.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2025; s. 15, figur 3 og prosa.

[51] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2025; s. 19, tabel 12.

[52] EMD, Abdulaal Naser and Others v. Denmark, 46571/22, 21. oktober 2025 – dommens præmisser.

[53] EMD, Guide on Article 13 – afsnit 146-156, fysisk PDF s. 43-44; Kudła, Sürmeli og Scordino om varighed og retsmidler.

[53] Supplerende direkte passage: EMD, Guide on Article 13.

[54] EMD, Guide on Article 2.

[55] EMD, Gäfgen v. Germany, Storkammer, 22978/05, 1. juni 2010 – præmis 88-89 og 123-125.

[56] EMD, Strand Lobben and Others v. Norway, Storkammer, 37283/13, 10. september 2019 – præmis 205, 208 og 212.

[57] EMD, Z and Others v. the United Kingdom, Storkammer, 29392/95, 10. maj 2001 – navnlig præmis 73-75.

[58] Erstatningsansvarsloven, lovbekendtgørelse nr. 1080 af 30. august 2025 – § 23.

[59] EU-chartret om grundlæggende rettigheder, 2016-version.

[60] FN's Børnekomité, Afsluttende bemærkninger om Danmark (2011) – punkt 41-46 og 70.

[61] FN Folkeretskommissionen, Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts (2001) – artikel 2-7, 12-15, 29-41 og 55; fysisk PDF s. 1-10 og 15.

[61] Supplerende direkte passage: FN's Folkeretskommission, Articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts (2001) – artikel 2, 4, 7, 30 og 31.

[62] FN's Handicapkomité, Afsluttende bemærkninger om Danmark (2024) – afsnittene om familieliv, støtte til forældre med handicap og børn.

[63] FN's Komité for Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder, Danmark (2013) – punkt 4, 13, 15, 17-18 og 26.

[64] FN's Komité for Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder, Danmark (2019) – punkt 41-44, 51-57 og 76-77.

[65] FN's Racediskriminationskomité, Danmark (2021) – punkt 4-9, 18-21, 28, 36 og 42-44.

[66] FN's Torturkomité, CAT/C/DNK/CO/8 (2023) – punkt 40-41 og 48-49.

[67] Folketingets Ombudsmand, FOB 2010-4-4, Journalføring og ansvar, 25. oktober 2010 – FOB 2010-4-4, navnlig s. 1-2.

[68] Folketingets Ombudsmand, FOB 2018-33 – Hjemgivelse af anbragte børn – afsnit om de fire hjemgivelsessager og manglende samtale og handleplan.

[69] Folketingets Ombudsmand, Kommunes brug af funktion i it-system kan give tvivl om oplysninger i børne- og ungesager, 27. marts 2026.

[70] Forhørsledelsen, Beretning om Thorkild Fogde, 10. februar 2023, del 8 – offentliggjort indstilling og begrundelse.

[71] Forvaltningsloven, lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 – §§ 19 og 22-25.

[72] Granskningskommissionen om sagen om aflivning af mink, Beretning (2022), bind 2 – kapitel 8; trykt s. 632-650, 657-717 og 727-748.

[73] Højesteret, Dom af 2. september 2025, BS-58021/2023-HJR – dommens bevisvurdering og resultat.

[74] Højesteret, Dom af 21. august 2026, BS-36329/2025-HJR – s. 1-7.

[75] Højesteret, Dom af 31. maj 2022, sag 134/2018 og 141/2018 – Green Desert – sagsfremstilling og præmisser.

[76] Indenrigs- og Sundhedsministeriet, Langeland Kommunes sagsbehandling i Familieafdelingen, 29. maj 2026, j.nr. 2025-11404 – s. 1-4 og 14-16.

[77] Jensen, Tenna m.fl., Uvildig udredning af antikonceptionspraksis i Kalaallit Nunaat i perioden 1960-1991 (2025) – afsnit om beretninger, hændelser, samtykke og tid.

[78] Justitsministerens redegørelse om beretning 16/2025, 14. september 2026.

[79] Justitsministerens supplerende redegørelse om beretning 16/2025, 28. september 2026.

[80] Justitsministerens svar på REU spørgsmål 1157, 23. juni 2025 – s. 2-3 om UTH-oplysninger i fængselssundheden.

[81] Justitsministeriet, Implementeringsbilag til redegørelsen af 14. september 2026.

[82] Justitsministeriet, Tilbagekaldelse af advarsel til Anne-Mette Lyhne Jensen (2023) – afgørelsens begrundelse.

[83] Justitsministeriet, Tilbagekaldelse af irettesættelse for Johan Legarth (2023) – afgørelsens begrundelse.

[84] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Borgerrådgiveren: Egen drift-undersøgelse om sagsbehandling på børneområdet (24.05.2017) – opgørelsesperiode 2013–2016; Trykt s. 6–8, 12–14, 66–69 og 74–75.

[84] Supplerende direkte passage: København Borgerrådgiver, Kvaliteten af sagsbehandlingen og myndighedsudøvelsen i Borgercenter Børn og Unge, 24. maj 2017 – s. 6-8, 12-14, 66-69 og 74-75.

[85] København Byret, Begrundelse og straffastsættelse i Tibetsagen, 1. november 2023 – offentliggjort domsuddrag, PDF s. 7-8.

[86] Landsskatteretten, Årsrapport 2013, 4. marts 2014 – PDF s. 5; resultatmål og sagsbehandlingstid.

[87] Ligebehandlingsnævnet, KEN nr. 9536, 17. juni 2021, j.nr. 19-16769 – trykt s. 1 og 12-14; PDF s. 2 og 13-15.

[88] Lov nr. 722 af 1. september 2026 om godtgørelsesordningen vedrørende antikonceptionssagen – §§ 4 og 16.

[89] Lov om kommunernes styrelse, lovbekendtgørelse nr. 13 af 5. januar 2026 – §§ 48-50 d om tilsyn og reaktioner.

[89] Supplerende direkte passage: Kommunestyrelsesloven, lovbekendtgørelse nr. 13 af 5. januar 2026 – §§ 47-50 d, 53 a-54 og 61; PDF s. 11-14.

[90] Miljøministeriet, Ansættelsesretlig opfølgning på Minkkommissionens beretning, 24. august 2022 – ministeriets opfølgningsbeslutning.

[91] Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, 27. maj 2026 – opgørelsesperiode 2021; tabel 3-4, s. 3-7.

[91] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, version 27. maj 2026 – PDF s. 2-9.

[91] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, 27. maj 2026 – opgørelsesperiode 2022; tabel 3-4, s. 3-7.

[91] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, 27. maj 2026 – opgørelsesperiode 2023; tabel 3-4, s. 3-7.

[91] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, 27. maj 2026 – opgørelsesperiode 2024; tabel 3-4, s. 3-7.

[91] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2025, 27. maj 2026 – opgørelsesperiode 2025; tabel 3-4, s. 3-7.

[92] Patienterstatningen, Godtgørelse til kvinder for antikonception i Grønland – ordning og aktuel gennemførelsesstatus.

[93] Patienterstatningen, Lægemiddelskader 2025, version 27. maj 2026 – PDF s. 2-5.

[94] Patientforsikringen, Årsberetning 2007 – trykt s. 12 og 14-15; PDF s. 7-8.

[95] Patientforsikringen, Årsberetning 2008 – trykt s. 6; PDF s. 4.

[96] PET og FE, Fælles udtalelse, 2. september 2025 – anerkendelse efter Højesterets dom.

[97] Retssikkerhedsloven, lovbekendtgørelse nr. 680 af 3. august 2026 – §§ 3, 3 a, 5, 10 og 52.

[98] Rigspolitiet, Disciplinærsagsresumé 2006 – offentlig dokumentkopi hos KRIM – nr. 11, 15, 26-27 og 73.

[99] Rigspolitiet, Disciplinærsagsresumé 2007 – offentlig dokumentkopi hos KRIM – nr. 11 og 31.

[100] Rigspolitiet, Disciplinærsagsresumé 2011 – nr. 61; PDF s. 12-13.

[101] Rigspolitiet, Disciplinærsagsresumé 2014 – nr. 32; PDF s. 9.

[102] Rigspolitiet, Disciplinærsagsresumé 2015 – nr. 21; PDF s. 7.

[103] Rigspolitiet, Tilbagekaldelse af to disciplinære advarsler, 2. juni 2023 – Rigspolitiets afgørelse.

[104] Rigsretten, Dom af 13. december 2021 – s. 112-118, 138-142 og 145-149.

[105] Rigsrevisionen, Afslutningsnotat C108/25 om Ankestyrelsens sagsbehandlingstider (2025) – hele notatet.

[106] Rigsrevisionen, Ankestyrelsens tilsyn og brug af reaktioner ved lovbrud, beretning 18/2024, 2. juni 2025 – figur 5, tabel 1 og bilag B-C; trykt s. 16, 26 og 36-37.

[106] Supplerende direkte passage: Rigsrevisionen, Ankestyrelsens tilsyn og brug af reaktioner ved lovbrud, beretning 18/2024, 2. juni 2025 – figur 5, tabel 1 og bilag A-B; trykt s. 16, 26 og 36-37.

[107] Rigsrevisionen, Beretning 10/2023 om overholdelse af udredningsretten for børn og unge i psykiatrien, 19. februar 2024 – hovedresultater, figurer og metodebilag; trykt s. 31 ff..

[108] Rigsrevisionen, Beretning 17/2024 om specialiseret palliation, 12. maj 2025 – resumé og ventetidsfigurer.

[109] Rigsrevisionen, Opfølgning på beretning 10/2023 om udredningsretten i børne- og ungdomspsykiatrien, 26. november 2025 – hele opfølgningsnotatet.

[110] Rigsrevisionen, Politiets henlæggelse af sager om personfarlig kriminalitet, beretning 16/2025, 11. maj 2026 – hovedresultater, sagsgennemgang og metode.

[111] Rigsrevisionen, Politiets henlæggelse af sager om økonomisk kriminalitet, beretning 15/2025, 11. maj 2026 – hovedresultater og respondentundersøgelsens metode.

[112] Rigsrevisionen, Sagsbehandling ved anbringelser af børn, beretning 11/2025, 9. april 2026 – opgørelsesperiode første anbringelser 2022–2024; opfølgning i hovedundersøgelse 2021–2024; Statsrevisorernes bemærkninger, hovedresultater og metode.

[112] Supplerende direkte passage: Rigsrevisionen, Sagsbehandling ved anbringelser af børn, beretning 11/2025, 9. april 2026 – Statsrevisorernes bemærkninger, PDF s. 4-6; hovedresultater og metode, første anbringelser 2022-2024.

[113] Schultz-Knudsen, Mikele og Eiriksson, Birgitte Arent, Varetægtsfængsling – Retssikkerhed før dom, Justitia (2025) – statistik om varighed og hovedfrifindelse.

[114] Skatteankestyrelsen, Tal fra Skatteankestyrelsen 2025 – tabellen over afsluttede sager og udfald.

[114] Supplerende direkte passage: Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2025 – opgørelsesperiode 2025; PDF s. 9.

[114] Supplerende direkte passage: Skatteankestyrelsen, Tal fra Skatteankestyrelsen 2025 – opgørelsesperiode 2025; s. 9, tabel 4.

[115] Statsløsekommissionen, Beretning (2015), bind 8 – sagsgennemgangen og sag 696.

[116] Statsløsekommissionen, Beretning (2015), bind 9 – trykt s. 2736-2747, 2752-2755 og de konkrete sagsvurderinger.

[117] Statsministeren, Tilbagekaldelse af disciplinær advarsel, 23. marts 2023 – afgørelsens begrundelse.

[118] Straffeloven, lovbekendtgørelse nr. 1294 af 7. november 2025 – §§ 81, nr. 8, og 155-157 samt § 27, stk. 2.

[119] Styrelsen for Patientsikkerhed, Autorisation af psykologer.

[120] Styrelsen for Patientsikkerhed, Dansk Patientsikkerhedsdatabase, Årsberetning 2024 – tabeller om individuelle rapporter, samlerapportering og potentielle konsekvenser.

[121] Sundhedsloven, lovbekendtgørelse nr. 248 af 8. marts 2023 – §§ 201-202 om rapportering af utilsigtede hændelser.

[122] Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, Årsberetning 2025 – s. 6-8 og 15-18; figur 1-5.

[123] Task Force, Analyserapport – Langeland Kommune (marts 2023) – s. 6 og 29-33.

[124] Task Force, Analyserapport – Nordfyns Kommune (oktober 2020) – afsnittene om økonomistyring, underforanstaltning og undersøgelsesefterslæb.

[125] Task Force, Statusrapport – Faaborg-Midtfyn Kommune (marts 2020) – ledelsesudsagn om personalereduktion, forsinket hjælp og opfølgning.

[126] Tibetkommissionen, Beretning (2017), bind 2 – kapitlerne om indgreb og urigtige oplysninger.

[127] Tibetkommissionen, Beretning (2022), bind 2 – trykt s. 987 og kapitel 9.7, s. 1110-1130.

[128] Udlændingenævnet, Årsberetning 2025 – PDF s. 6 om kritik og genbehandling; historiske statistikafsnit.

[129] Vestre Landsret, Dom af 25. februar 2010, S-1566-09, AM 2010.02.25V2 – Suldrup – samlet domsakt med administrative afgørelser og byretsdom.

[130] VIVE og EVA, Kvalitet i dagtilbud – national undersøgelse af kommunale daginstitutioner for 3-5-årige børn (2025).

[131] Østre Landsret, Dom af 28. maj 2025, BS-4484/2012-OLR – s. 4-9 og 124-129.

[132] Østre Landsret, Dom af 29. oktober 2025, S-3118-23 – Tibetsagen – Domsdatabasen, sag 10805; dommens s. 1-21, herunder afgørelse og straf.

[133] Moderniseringsstyrelsen, KL og Danske Regioner, God adfærd i det offentlige (december 2017) – kapitel 2, trykt s. 9-11, PDF s. 10-12.

[134] Folketingets Ombudsmand, FOB 2019-2, 22. januar 2019 – fem ansættelsessager og kritik af kommunens samlede håndtering.

[135] Folketingets Ombudsmand, FOB 2026-4, 3. februar 2026 – s. 3-5 og 17-19, inklusive efterfølgende kommunal opfølgning.

[136] EMD, Aggerholm v. Denmark, 45439/18, 15. september 2020 – Domstolens justitssekretariats officielle domsmeddelelse ECHR 256 (2020), fysisk PDF s. 1-3; artikel 3 og fortsat bæltefiksering.

[136] Supplerende direkte passage: EMD, Judgment Aggerholm v. Denmark, 15.9.2020 – opgørelsesperiode 2020-09-15; Konklusion og begrundelse om fortsat fiksering; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[137] EMD, Aggerholm v. Denmark, 45439/18, 15. september 2020 – original domspost i HUDOC; den faktuelle gennemgang her støttes direkte af den officielle domsmeddelelse.

[138] FN Menneskerettighedskomitéen, General Comment No. 31, CCPR/C/21/Rev.1/Add.13, vedtaget 29. marts 2004 – afsnit 4, 8 og 14-20; offentlig spansk traktatkomitétekst.

[139] Wienerkonventionen om traktatretten (1969) – artikel 26-27 og 31, fysisk PDF s. 11-12.

[140] FN, World Summit 2005 – A/RES/60/1, vedtaget 16. september 2005, afsnit 138-139 gengivet på FN's officielle topmødeside.

[141] FN Generalsekretæren, Implementing the responsibility to protect, A/63/677, 12. januar 2009 – afsnit 3, 10-11 og 13-14; fysisk PDF s. 5 og 7-9.

[142] FN, Rome Statute of the International Criminal Court, korrigeret originaltekst (1998) – artikel 7, 17, 25, 27-28 og 30; de her anvendte bestemmelser, ikke den oprindelige uaktuelle aggressionsbestemmelse.

[143] Ankestyrelsen, Ankestatistik for de sociale nævn 2006, historisk officiel publikation i offentligt webarkiv – opgørelsesperiode 2006; Tabel 1 s. 6; tabel 3 s. 11; tabel 4 s. 14.

[144] Ankestyrelsen, Ankestatistik 2011 – opgørelsesperiode 2007; tabel 2.1, fysisk PDF s. 5; retrospektive årsudfald.

[144] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Ankestatistik 2011 – opgørelsesperiode 2008; tabel 2.1, fysisk PDF s. 5; retrospektive årsudfald.

[144] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Ankestatistik 2011 – opgørelsesperiode 2009; tabel 2.1, fysisk PDF s. 5; retrospektive årsudfald.

[144] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Ankestatistik 2011 – opgørelsesperiode 2010; tabel 2.1, fysisk PDF s. 5; retrospektive årsudfald.

[144] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Ankestatistik 2011 – opgørelsesperiode 2011; tabel 2.1, fysisk PDF s. 5; retrospektive årsudfald.

[145] Ankestyrelsen, Ankestatistik 2012, historisk officiel publikation i offentligt webarkiv – opgørelsesperiode 2012; Tabel 2.1, trykt s. 4, PDF s. 6; tabel 3.1, trykt s. 8, PDF s. 10; tabel 3.2, trykt s. 9–10, PDF s. 11–12.

[146] Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2014; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2015; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2016; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2017; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2018; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2019; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2020; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2021; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2022; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2023; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2024; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[146] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Talportal, kommunale klager, udtræk kontrolleret 11. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2025; Kommuner; Hele landet/I alt; alle 26 valgte lovgrupper; realitetsudfald; ændret/ophævet og hjemvist.

[147] Statsforvaltningen, Årsrapport 2013 – opgørelsesperiode 1. januar–30. juni 2013; tabel 19, trykt s. 26, fysisk PDF s. 28; perioder trykt s. 2, fysisk PDF s. 4.

[148] Ankestyrelsen, Årsrapport 2013, historisk officiel original i offentligt webarkiv – opgørelsesperiode overførte kommunale klageområder fra 1. juli 2013; trykt og fysisk PDF s. 7–8; tidligere to instanser s. 20–21.

[149] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2011; s. 17-22.

[149] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2012; s. 17-22.

[149] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013; s. 17-22.

[150] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2014 – opgørelsesperiode 2014; s. 20-24.

[151] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2015; s. 21-23, skema 11 og særskilt tekst om varighed.

[151] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2016; s. 21-23, skema 11 og særskilt tekst om varighed.

[151] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2017; s. 21-23, skema 11 og særskilt tekst om varighed.

[151] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2017; s. 23, eksplicit uden for statistikken.

[152] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2018 – opgørelsesperiode 2018; s. 9-12.

[153] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2019 – opgørelsesperiode 2019; s. 11-14.

[154] Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2022 – opgørelsesperiode 2020; s. 11-18.

[154] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2022 – opgørelsesperiode 2021; s. 11-18.

[154] Supplerende direkte passage: Det Psykiatriske Patientklagenævn, årsberetning 2022 – opgørelsesperiode 2022; s. 11-18.

[155] Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2010 Nordjylland – opgørelsesperiode 2008; s. 4-12.

[155] Supplerende direkte passage: Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2010 Nordjylland – opgørelsesperiode 2009; s. 4-12.

[155] Supplerende direkte passage: Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2010 Nordjylland – opgørelsesperiode 2010; s. 4-12.

[156] Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2011 Midtjylland – opgørelsesperiode 2009; s. 8-10, 15-16, 19.

[156] Supplerende direkte passage: Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2011 Midtjylland – opgørelsesperiode 2010; s. 8-10, 15-16, 19.

[157] Psykiatrisk patientklagenævn, årsberetning 2012 Hovedstaden – opgørelsesperiode 2010; s. 9-10, 16-19.

[158] Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2006; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[158] Supplerende direkte passage: Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2007; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[158] Supplerende direkte passage: Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2008; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[158] Supplerende direkte passage: Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2009; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[158] Supplerende direkte passage: Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2010; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[158] Supplerende direkte passage: Rigsadvokatens 2011-beretning – opgørelsesperiode 2011; tabel 4 (adfærd), Trykt s.135 tabel 4 b.

[159] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2012 – opgørelsesperiode 2012; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 39,40,41.

[160] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 43,44,45.

[161] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2014 – opgørelsesperiode 2014; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 43,44,45.

[162] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2015 – opgørelsesperiode 2015; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 47,48,49.

[163] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2016 – opgørelsesperiode 2016; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 54,55,57.

[164] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2017; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 55,56,58.

[165] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2018 – opgørelsesperiode 2018; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 57,58,60.

[166] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2019 – opgørelsesperiode 2019; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 65,66,68.

[167] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2020 – opgørelsesperiode 2020; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 56,57,58,60.

[168] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 62,63,64,66.

[169] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2022 – opgørelsesperiode 2022; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 112,113,114,116.

[170] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2023 – opgørelsesperiode 2023; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 93,94,95,97.

[171] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2024 – opgørelsesperiode 2024; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 124,125,126,128.

[172] Den Uafhængige Politiklagemyndighed, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2025; tabel 4 (adfærd), PDF-sider 121,122,123,125.

[173] Rigspolitiet/Rigsadvokaten, Dispositionsklager 2019 – opgørelsesperiode 2019; s. 4-5, figur 2.

[174] Rigspolitiet/Rigsadvokaten, Dispositionsklager 2020 – opgørelsesperiode 2020; s. 4-5, figur 2.

[175] Patientklage-/disciplinærstatistik 2006 – opgørelsesperiode 2006; s. 11, tabel 6.

[176] Patientklage-/disciplinærstatistik 2011 – opgørelsesperiode 2011; s. 8-9, tabel 1.

[177] Patientklage-/disciplinærstatistik 2012 – opgørelsesperiode 2012; s. 8-10, tabel 1.

[178] Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2011 – opgørelsesperiode 2011; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[178] Supplerende direkte passage: Patientklage-/disciplinærstatistik 2014 – opgørelsesperiode 2014; s. 34-36.

[178] Supplerende direkte passage: Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2012 – opgørelsesperiode 2012; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[178] Supplerende direkte passage: Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2013 – opgørelsesperiode 2013; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[178] Supplerende direkte passage: Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2014 – opgørelsesperiode 2014; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[179] Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2015 – opgørelsesperiode 2015; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[179] Supplerende direkte passage: Patientklage-/disciplinærstatistik 2015 – opgørelsesperiode 2015; s. 7-9, tabel 4-6.

[180] Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2016 – opgørelsesperiode 2016; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[180] Supplerende direkte passage: Patientklage-/disciplinærstatistik 2016 – opgørelsesperiode 2016; s. 8-16.

[181] Patientombuddets/Patientklagesystemets statistik 2017 – opgørelsesperiode 2017; statistikafsnit om behandlingsstedskritik.

[181] Supplerende direkte passage: Patientklage-/disciplinærstatistik 2017 – opgørelsesperiode 2017; s. 8, tabel 5.

[182] Styrelsen for Patientklager, STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2021; filtre disciplinærnævnssager, afgørelsesår 2021.

[182] Supplerende direkte passage: Styrelsen for Patientklager, STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2022; filtre disciplinærnævnssager, afgørelsesår 2022.

[182] Supplerende direkte passage: Styrelsen for Patientklager, STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2023; filtre disciplinærnævnssager, afgørelsesår 2023.

[182] Supplerende direkte passage: Styrelsen for Patientklager, STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2024; filtre disciplinærnævnssager, afgørelsesår 2024.

[182] Supplerende direkte passage: Styrelsen for Patientklager, STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2025; filtre disciplinærnævnssager, afgørelsesår 2025.

[182] Supplerende direkte passage: STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2021; filtre forløbsklager, afgørelsesår 2021.

[182] Supplerende direkte passage: STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2022; filtre forløbsklager, afgørelsesår 2022.

[182] Supplerende direkte passage: STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2023; filtre forløbsklager, afgørelsesår 2023.

[182] Supplerende direkte passage: STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2024; filtre forløbsklager, afgørelsesår 2024.

[182] Supplerende direkte passage: STPK i tal; registerversion 5. oktober 2026 – opgørelsesperiode 2025; filtre forløbsklager, afgørelsesår 2025.

[183] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2014 – opgørelsesperiode 2014; PDF s. 4.

[184] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2015 – opgørelsesperiode 2015; PDF s. 8.

[185] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2016 – opgørelsesperiode 2016; PDF s. 12.

[186] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2017 – opgørelsesperiode 2017; PDF s. 10.

[187] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2018 – opgørelsesperiode 2018; PDF s. 12.

[188] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2019 – opgørelsesperiode 2019; PDF s. 11.

[189] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2020 – opgørelsesperiode 2020; PDF s. 9.

[190] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2021 – opgørelsesperiode 2021; PDF s. 8.

[191] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2022 – opgørelsesperiode 2022; PDF s. 8.

[192] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2023 – opgørelsesperiode 2023; PDF s. 8.

[193] Skatteankestyrelsen, sagsstatistik 2024 – opgørelsesperiode 2024; PDF s. 8.

[194] Udlændingenævnet, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013;) s.203.

[194] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013;) s.204.

[195] Udlændingenævnet, årsberetning 2014 – opgørelsesperiode 2014;) s.334.

[196] Udlændingenævnet, årsberetning 2015 – opgørelsesperiode 2015;) s.361.

[197] Udlændingenævnet, årsberetning 2016 – opgørelsesperiode 2016;) s.283.

[198] Udlændingenævnet, årsberetning 2017 – opgørelsesperiode 2017;) s.391.

[199] Udlændingenævnet, årsberetning 2018 – opgørelsesperiode 2018;) s.417.

[199] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2018 – opgørelsesperiode 2018;) s.418.

[200] Udlændingenævnet, årsberetning 2019 – opgørelsesperiode 2019;) s.480.

[200] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2019 – opgørelsesperiode 2019;) s.481.

[201] Udlændingenævnet, årsberetning 2020 – opgørelsesperiode 2020;) s.791.

[201] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2020 – opgørelsesperiode 2020;) s.792.

[201] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2020 – opgørelsesperiode 2020;) s.793.

[202] Udlændingenævnet, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021;) s.717.

[202] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021;) s.718.

[202] Supplerende direkte passage: Udlændingenævnet, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021;) s.719.

[203] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2006 – opgørelsesperiode 2006; statistikafsnit, angivne kildesider 30.

[204] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2007 – opgørelsesperiode 2007; statistikafsnit, angivne kildesider 30.

[205] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2008 – opgørelsesperiode 2008; statistikafsnit, angivne kildesider 30.

[206] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2009 – opgørelsesperiode 2009; statistikafsnit, angivne kildesider 97.

[207] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2010 – opgørelsesperiode 2010; statistikafsnit, angivne kildesider 68/76.

[208] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2011 – opgørelsesperiode 2011; statistikafsnit, angivne kildesider 94/102.

[209] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2012 – opgørelsesperiode 2012; statistikafsnit, angivne kildesider 86/94.

[210] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2013 – opgørelsesperiode 2013; statistikafsnit, angivne kildesider 113.

[211] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2014 – opgørelsesperiode 2014; statistikafsnit, angivne kildesider 108.

[212] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2015 – opgørelsesperiode 2015; statistikafsnit, angivne kildesider 117.

[213] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2016 – opgørelsesperiode 2016; statistikafsnit, angivne kildesider 125.

[214] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2017 – opgørelsesperiode 2017; statistikafsnit, angivne kildesider 103.

[215] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2018 – opgørelsesperiode 2018; statistikafsnit, angivne kildesider 103.

[216] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2019 – opgørelsesperiode 2019; statistikafsnit, angivne kildesider 110.

[217] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2020 – opgørelsesperiode 2020; statistikafsnit, angivne kildesider 85.

[218] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2021 – opgørelsesperiode 2021; statistikafsnit, angivne kildesider 77.

[219] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2022 – opgørelsesperiode 2022; statistikafsnit, angivne kildesider 83.

[220] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2023 – opgørelsesperiode 2023; offentlig årswebtabel, total i kritik/henstilling mv.-gruppen.

[221] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2024 – opgørelsesperiode 2024; offentlig årswebtabel, total i kritik/henstilling mv.-gruppen.

[222] Folketingets Ombudsmand, beretning og årsstatistik 2025 – opgørelsesperiode 2025; offentlig årswebtabel, total i kritik/henstilling mv.-gruppen.

[223] EMD, Violations by Article and State 2006 – opgørelsesperiode 2006; Danmark-rækken, fysisk PDF s. 106, trykt s. 107, tabellen »Violations by Article and by country (2006)«, Denmark.

[224] EMD, Violations by Article and State 2007 – opgørelsesperiode 2007; Danmark-rækken, fysisk PDF s. 142, tabellen »Violations by Article and by country (2007)«, Denmark.

[225] EMD, Violations by Article and State 2008 – opgørelsesperiode 2008; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[226] EMD, Violations by Article and State 2009 – opgørelsesperiode 2009; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[227] EMD, Violations by Article and State 2010 – opgørelsesperiode 2010; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[228] EMD, Violations by Article and State 2011 – opgørelsesperiode 2011; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[229] EMD, Violations by Article and State 2012 – opgørelsesperiode 2012; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[230] EMD, Violations by Article and State 2013 – opgørelsesperiode 2013; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[231] EMD, Violations by Article and State 2014 – opgørelsesperiode 2014; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[232] EMD, Violations by Article and State 2015 – opgørelsesperiode 2015; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[233] EMD, Violations by Article and State 2016 – opgørelsesperiode 2016; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[234] EMD, Violations by Article and State 2017 – opgørelsesperiode 2017; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[235] EMD, Violations by Article and State 2018 – opgørelsesperiode 2018; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[236] EMD, Violations by Article and State 2019 – opgørelsesperiode 2019; Danmark-rækken, s. 1, Denmark og fodnote 3.

[237] EMD, Violations by Article and State 2020 – opgørelsesperiode 2020; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[238] EMD, Violations by Article and State 2021 – opgørelsesperiode 2021; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[239] EMD, Violations by Article and State 2022 – opgørelsesperiode 2022; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[240] EMD, Violations by Article and State 2023 – opgørelsesperiode 2023; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[241] EMD, Violations by Article and State 2024 – opgørelsesperiode 2024; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[242] EMD, Violations by Article and State 2025 – opgørelsesperiode 2025; Danmark-rækken, s. 1, Denmark.

[243] EMD, Savran mod Danmark, kammer, 57467/15, 1. oktober 2019 – opgørelsesperiode 2019; dom og udfald.

[244] EMD, Savran mod Danmark, Storkammer, 57467/15, 7. december 2021 – opgørelsesperiode 2021; endelig konventionsprøvelse.

[245] EMD, HUDOC, afgørelser vedrørende Danmark – opgørelsesperiode 2006–2025; Danmark; domsår 2006–2025; endeligt krænkelsesudfald; samme klagenummer deduplikeres.

[246] FN OHCHR, Juris, seks relevante traktatkomitéer – opgørelsesperiode 2006–2025; Danmark; afgørelsesår 2006–2025; positive realitetsudtalelser og beskyttelsesfund; F.K. særskilt.

[247] EMD, Sørensen og Rasmussen mod Danmark (Storkammer), 52562/99, 52620/99 – opgørelsesperiode dom 2006-01-11; endelig 2006-01-11; Dommens §§ 75–77; navnlig § 76 om statens manglende beskyttelse og § 77 om krænkelsen for begge klagere..

[248] Sørensen and Rasmussen v. Denmark (GC), 11.1.2006 – opgørelsesperiode 2006-01-11; §§ 75–77; Offentlig originaldom.

[249] EMD, Iversen mod Danmark, 5989/03 – opgørelsesperiode dom 2006-09-28; endelig 2006-12-28; Dommens §§ 71–76: offentlige sagkyndigmyndigheder og forsinkelse i §§ 72–73, særlig omhu i § 74, samlet varighed og artikel 6-fund i §§ 75–76..

[250] Iversen v. Denmark, 28.9.2006 – opgørelsesperiode 2006-09-28; §§ 71–76; Offentlig originaldom.

[251] Jurica v. Croatia, 2.5.2017 – opgørelsesperiode 2006-09-28; Henvisning til Iversen, § 74, om særlig omhu i personskadesager; Offentlig originaldom.

[252] EMD, Hasslund mod Danmark, 36244/06 – opgørelsesperiode dom 2008-12-11; endelig 2009-03-11; Dommens §§ 46–47; artikel 13-klagen i §§ 48–53 førte ikke til et særskilt krænkelsesfund..

[253] Hasslund v. Denmark, 11.12.2008 – opgørelsesperiode 2008-12-11; §§ 46–47; §§ 48–53; Offentlig originaldom.

[254] EMD, Moesgaard Petersen mod Danmark, 32848/06 – opgørelsesperiode dom 2008-12-11; endelig 2009-03-11; Dommens §§ 48–49..

[255] Moesgaard Petersen v. Denmark, 11.12.2008 – opgørelsesperiode 2008-12-11; §§ 48–49; Offentlig originaldom.

[256] EMD, Christensen mod Danmark, 247/07 – opgørelsesperiode dom 2009-01-22; endelig 2009-04-22; Dommens §§ 97–98 om varighed og §§ 103–105 om retsmiddel; krænkelsesfund i §§ 98 og 105..

[257] Christensen v. Denmark, 22.1.2009 – opgørelsesperiode 2009-01-22; §§ 97–98 og 103–105; Offentlig originaldom.

[258] Ministerkomiteen, CM/ResDH(2012)73: Christensen, Valentin og Nielsen – opgørelsesperiode 2009-01-22; PDF s. 2: sager og krænkelsesfund; s. 3: Valentin, henvisning til dommens §§ 70–71; Officiel fuldbyrdelsesresolution.

[258] Supplerende direkte passage: Ministerkomiteen, CM/ResDH(2012)73: Christensen, Valentin og Nielsen – opgørelsesperiode 2009-03-26; PDF s. 2: sager og krænkelsesfund; s. 3: Valentin, henvisning til dommens §§ 70–71; Officiel fuldbyrdelsesresolution.

[258] Supplerende direkte passage: Ministerkomiteen, CM/ResDH(2012)73: Christensen, Valentin og Nielsen – opgørelsesperiode 2009-07-02; PDF s. 2: sager og krænkelsesfund; s. 3: Valentin, henvisning til dommens §§ 70–71; Officiel fuldbyrdelsesresolution.

[259] EMD, Valentin mod Danmark, 26461/06 – opgørelsesperiode dom 2009-03-26; endelig 2009-06-26; Dommens artikel 6-, artikel 13- og P1-1-vurderinger samt dispositiv; §§ 70–71 om den langvarige ejendomsbyrde er citeret i CM/ResDH(2012)73, PDF s. 3..

[260] EMD, Nielsen mod Danmark, 44034/07 – opgørelsesperiode dom 2009-07-02; endelig 2009-10-02; Dommens artikel 6-vurdering og dispositiv; officielt gengivet i CM/ResDH(2012)73, PDF s. 2..

[261] EMD, Osman mod Danmark, 38058/09 – opgørelsesperiode dom 2011-06-14; endelig 2011-09-14; Dommens artikel 8-vurdering og dispositiv; officielt juridisk resumé i Information Note 142, juni 2011, Osman..

[262] EMD, Osman v. Denmark: juridisk resumé – opgørelsesperiode 2011-06-14; Artikel 8, krænkelsesfund; Officielt juridisk resumé fra EMD.

[263] EMD, Biao mod Danmark (Storkammer), 38590/10 – opgørelsesperiode dom 2016-05-24; endelig 2016-05-24; Storkammerdommens artikel 14 sammenholdt med artikel 8-vurdering; dispositiv punkt 1 fastslår krænkelsen, punkt 2 undlader særskilt artikel 8-prøvelse..

[263] Supplerende direkte passage: Biao v. Denmark (GC), 24.5.2016 – opgørelsesperiode 2016-05-24; Dispositiv punkt 1–2; Offentlig originaldom.

[264] EMD, Grand Chamber judgment Biao v. Denmark, 24.5.2016 – opgørelsesperiode 2016-05-24; Konklusion og begrundelse om 28-årsreglen; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[265] EMD, Tim Henrik Bruun Hansen mod Danmark, 51072/15 – opgørelsesperiode dom 2019-07-09; endelig 2019-10-09; Dommens §§ 65–84; navnlig §§ 83–84..

[266] Tim Henrik Bruun Hansen v. Denmark, 9.7.2019 – opgørelsesperiode 2019-07-09; §§ 65–84, navnlig 83–84; Offentlig originaldom.

[267] EMD, Aggerholm mod Danmark, 45439/18 – opgørelsesperiode dom 2020-09-15; endelig 2020-12-15; Dommens artikel 3-vurdering om fortsat fiksering og dispositiv; officiel domsmeddelelse 15.9.2020..

[268] EMD, M.A. mod Danmark (Storkammer), 6697/18 – opgørelsesperiode dom 2021-07-09; endelig 2021-07-09; Storkammerdommens §§ 194–195: manglende rimelig balance og artikel 8-fund; § 154 om international kritik i 2016 og 2017; dispositiv punkt 2..

[268] Supplerende direkte passage: M.A. v. Denmark (GC), 9.7.2021 – opgørelsesperiode 2021-07-09; § 154; §§ 194–195; dispositiv punkt 2; Offentlig originaldom.

[269] EMD, Grand Chamber judgment M.A. v. Denmark, 9.7.2021 – opgørelsesperiode 2021-07-09; Artikel 8-fund; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[270] EMD, Abdi mod Danmark, 41643/19 – opgørelsesperiode dom 2021-09-14; endelig 2022-01-17; Dommens artikel 8-vurdering og dispositiv; §§ 39–42 omtales i den senere originale Nguyen-dom..

[271] EMD, Judgments of 14 September 2021 – opgørelsesperiode 2021-09-14; Abdi: artikel 8-fund, permanent indrejseforbud, ankomst som fireårig; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[272] EMD, Grand Chamber Panel decisions, January 2022 – opgørelsesperiode 2021-09-14; Henvisningsanmodning afvist 17.1.2022; Abdi endelig; Officiel meddelelse fra EMD.

[273] Nguyen v. Denmark, 9.4.2024 – opgørelsesperiode 2023-09-05; Henvisninger til Noorzae, §§ 32–34; Offentlig originaldom.

[273] Supplerende direkte passage: Nguyen v. Denmark, 9.4.2024 – opgørelsesperiode 2021-09-14; Henvisninger til Abdi, §§ 39–42; Offentlig originaldom.

[273] Supplerende direkte passage: Nguyen v. Denmark, 9.4.2024 – opgørelsesperiode 2023-09-05; Henvisninger til Sharifi, §§ 33–35; Offentlig originaldom.

[273] Supplerende direkte passage: Nguyen v. Denmark, 9.4.2024 – opgørelsesperiode 2024-04-09; §§ 29 og 35–39; dispositiv punkt 2; Offentlig originaldom.

[274] EMD, Forthcoming judgments and decisions 14–16.9.2021 – opgørelsesperiode 2021-09-14; Abdi: alder ved ankomst og permanent indrejseforbud; Officiel meddelelse om kommende dom; bruges kun til faktum.

[275] EMD, Savran mod Danmark (Storkammer), 57467/15 – opgørelsesperiode dom 2021-12-07; endelig 2021-12-07; Storkammerdommens artikel 8-vurdering, herunder §§ 193–194 om psykisk sygdom og vægten af kriminalitetskriteriet, samt dispositiv..

[276] EMD, Grand Chamber judgment Savran v. Denmark, 7.12.2021 – opgørelsesperiode 2021-12-07; Artikel 8-krænkelse; ingen artikel 3-krænkelse; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[277] EMD, Annual Report 2021 – opgørelsesperiode 2021-12-07; Savran: udvisning af psykisk syg, artikel 8; Officiel årsrapport.

[278] EMD, K.K. and Others mod Danmark, 25212/21 – opgørelsesperiode dom 2022-12-06; endelig 2023-03-06; Dommens §§ 75–76; dispositiv punkt 4 om børnene, punkt 3 om intet brud for den tiltænkte mor..

[279] K.K. and Others v. Denmark, 6.12.2022 – opgørelsesperiode 2022-12-06; §§ 75–76; dispositiv punkt 3–4; Offentlig originaldom.

[280] EMD, Noorzae mod Danmark, 44810/20 – opgørelsesperiode dom 2023-09-05; endelig 2023-12-05; Dommens artikel 8-vurdering og dispositiv; officielt domsresumé 5.9.2023, PDF s. 2. §§ 32–34 omtales i Nguyen..

[281] EMD, Judgments of 5 September 2023 – opgørelsesperiode 2023-09-05; PDF s. 2: Noorzae og Sharifi, begge artikel 8; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[282] EMD, Sharifi mod Danmark, 31434/21 – opgørelsesperiode dom 2023-09-05; endelig 2023-12-05; Dommens artikel 8-vurdering og dispositiv; officielt domsresumé 5.9.2023, PDF s. 2. §§ 33–35 omtales i Nguyen..

[283] EMD, El-Asmar mod Danmark, 27753/19 – opgørelsesperiode dom 2023-10-03; endelig 2024-01-03; Dommens materielle og processuelle artikel 3-vurderinger og dispositiv; officielt domsresumé 3.10.2023, PDF s. 3–4, Decision of the Court..

[284] EMD, Judgment El-Asmar v. Denmark, 3.10.2023 – opgørelsesperiode 2023-10-03; PDF s. 3–4: begge artikel 3-led; s. 2–3: CPTs kritik i 2014 og 2019; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[285] EMD, Nguyen mod Danmark, 2116/21 – opgørelsesperiode dom 2024-04-09; endelig 2024-07-09; Dommens §§ 29 og 35–39; dispositiv punkt 2..

[286] EMD, Judgments of 9 April 2024 – opgørelsesperiode 2024-04-09; PDF s. 1–2: Nguyen og Sarac, begge artikel 8; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[287] EMD, Sarac mod Danmark, 19866/21 – opgørelsesperiode dom 2024-04-09; endelig 2024-07-09; Dommens artikel 8-vurdering og dispositiv; officielt domsresumé 9.4.2024, PDF s. 1–2..

[288] EMD, Daugaard Sørensen mod Danmark, 25650/22 – opgørelsesperiode dom 2024-10-15; endelig 2025-01-15; Dommens samlede artikel 3- og artikel 8-vurdering samt dispositiv; officiel domsmeddelelse 15.10.2024, konklusion og Decision of the Court..

[289] EMD, Judgment Daugaard Sorensen v. Denmark, 15.10.2024 – opgørelsesperiode 2024-10-15; Konklusion; procesfejl; artikel 3 og 8; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[290] EMD, Sharafane mod Danmark, 5199/23 – opgørelsesperiode dom 2024-11-12; endelig 2025-03-17; Dommens artikel 8-vurdering, herunder § 57 om indrejseforbuddet, og dispositiv. Officielt domsresumé 12.11.2024, PDF s. 1–2, konstaterer artikel 8-fundet..

[291] EMD, Judgments of 12 November 2024 – opgørelsesperiode 2024-11-12; PDF s. 1–2: Sharafane, artikel 8-fund; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[292] EMD, Grand Chamber Panel decisions, March 2025 – opgørelsesperiode 2024-11-12; Sharafane: henvisningsanmodning afvist 17.3.2025; Officiel meddelelse fra EMD.

[293] Allabed v. Denmark, 2026 – opgørelsesperiode 2024-11-12; § 52 og omtalen af Sharafane, § 57; bruges til præmisrelation, ikke til antalsopgørelsen; Offentlig originaldom.

[294] EMD, Kalkan mod Danmark, 51781/22 – opgørelsesperiode dom 2025-05-27; endelig 2025-08-27; Dommens artikel 2-vurdering om instrukser og uddannelse samt dispositiv; officielt domsresumé 27.5.2025, PDF s. 1–2..

[295] EMD, Judgments and decisions of 27 May 2025 – opgørelsesperiode 2025-05-27; PDF s. 1: Kalkan, artikel 2-fund; s. 2: erstatning; Officielt domsresumé fra EMDs justitssekretariat.

[296] EMD, Mortensen mod Danmark, 16756/24 – opgørelsesperiode dom 2025-10-21; endelig 2026-01-21; Dommens §§ 38–40 om debatten og landsrettens vurdering; dispositiv punkt 2 fastslår artikel 10-krænkelse..

[297] Mortensen v. Denmark, 21.10.2025 – opgørelsesperiode 2025-10-21; §§ 38–40; dispositiv punkt 2; header FINAL 21/01/2026; Offentlig originaldom.

[298] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, Mohamed Hassan Gelle, CERD/C/68/D/34/2004 – opgørelsesperiode vedtaget 2006-03-06; §8.

[299] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, Murat Er, CERD/C/71/D/40/2007 – opgørelsesperiode vedtaget 2007-08-08; §8; PDF s.10.

[300] FN's Menneskerettighedskomité, Mohamed El-Hichou, CCPR/C/99/D/1554/2007 – opgørelsesperiode vedtaget 2010-07-22; §8.

[301] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, Saada Mohamad Adan, CERD/C/77/D/43/2008 – opgørelsesperiode vedtaget 2010-08-13; §8.

[302] FN's Komité mod Tortur, Said Amini, CAT/C/45/D/339/2008 – opgørelsesperiode vedtaget 2010-11-15; §9.9.

[303] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, Mahali Dawas and Yousef Shava, CERD/C/80/D/46/2009 – opgørelsesperiode vedtaget 2012-03-06; §8; PDF s.11–12.

[304] FN's Komité mod Tortur, K. H., CAT/C/49/D/464/2011 – opgørelsesperiode vedtaget 2012-11-23; §9.

[305] FN's Menneskerettighedskomité, X, CCPR/C/110/D/2007/2010 – opgørelsesperiode vedtaget 2014-03-26; §9.5.

[306] FN's Menneskerettighedskomité, Q, CCPR/C/113/D/2001/2010 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-04-01; §8.

[307] FN's Menneskerettighedskomité, A. H., CCPR/C/114/D/2370/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-07-16; §9.

[308] FN's Menneskerettighedskomité, Warda Osman Jasin, CCPR/C/114/D/2360/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-07-22; §9.

[309] FN's Menneskerettighedskomité, X, CCPR/C/114/D/2389/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-07-22; §8.

[310] FN's Menneskerettighedskomité, Osayi Omo-Amenaghawon, CCPR/C/114/D/2288/2013 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-07-23; §8.

[311] FN's Menneskerettighedskomité, H. E. A. K., CCPR/C/114/D/2343/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-07-23; §9.

[312] FN's Menneskerettighedskomité, Jenirthan Rasappu and Jenarthan Rasappu, CCPR/C/115/D/2258/2013 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-11-04; §8.

[313] FN's Komité for Afskaffelse af Diskrimination mod Kvinder, A., CEDAW/C/62/D/53/2013 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-11-19; §11.

[314] FN's Komité mod Tortur, F.K., CAT/C/56/D/580/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2015-11-23; §8.

[315] FN's Komité for Afskaffelse af Diskrimination mod Kvinder, M. W., CEDAW/C/63/D/46/2012 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-02-22; §6.

[316] FN's Menneskerettighedskomité, Abdilafir Abubakar Ali and Mayul Ali Mohamad, CCPR/C/116/D/2409/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-03-29; §8.

[317] FN's Komité mod Tortur, J. N., CAT/C/57/D/628/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-05-13; §8.

[318] FN's Menneskerettighedskomité, E. U. R., CCPR/C/117/D/2469/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-07-01; §10.

[319] FN's Menneskerettighedskomité, A. A. S., CCPR/C/117/D/2464/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-07-04; §8.

[320] FN's Menneskerettighedskomité, Ms. Obah Hussein Ahmed, CCPR/C/117/D/2379/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-07-07; §14.

[321] FN's Menneskerettighedskomité, M. K. H., CCPR/C/117/D/2462/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-07-12; §9.

[322] FN's Menneskerettighedskomité, R. A. A. and Z. M., CCPR/C/118/D/2608/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-10-28; §8.

[323] FN's Komité mod Tortur, M. B., A. B., D. M. B. and D. B., CAT/C/59/D/634/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2016-11-25; §10.

[324] FN's Menneskerettighedskomité, Raziyeh Rezaifar, CCPR/C/119/D/2512/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-03-10; §10.

[325] FN's Menneskerettighedskomité, Y. A. A. and F. H. M., CCPR/C/119/D/2681/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-03-10; §8.

[326] FN's Menneskerettighedskomité, F and G, CCPR/C/119/D/2530/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-03-16; §9.

[327] FN's Komité mod Tortur, A. M. D. et al., CAT/C/60/D/653/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-05-12; §10.

[328] FN's Menneskerettighedskomité, M. S. aka M. H. H. A. D., CCPR/C/120/D/2601/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-07-27; §10.

[329] FN's Menneskerettighedskomité, Hibaq Said Hashi, CCPR/C/120/D/2470/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-07-28; §10.

[330] FN's Komité mod Tortur, G. I., CAT/C/61/D/625/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-08-10; §9.

[331] FN's Menneskerettighedskomité, O. A., CCPR/C/121/D/2770/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2017-11-07; §9.

[332] FN's Børnekomité, I. A. M., CRC/C/77/D/3/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-01-25; §11.10.

[333] FN's Menneskerettighedskomité, C. L. and Z. L., CCPR/C/122/D/2753/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-03-26; §9.

[334] FN's Menneskerettighedskomité, Bayush Alemseged Araya, CCPR/C/123/D/2575/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-07-13; §10.

[335] FN's Menneskerettighedskomité, K. H., CCPR/C/123/D/2423/2014 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-07-16; §9.

[336] FN's Komité for Rettigheder for Personer med Handicap, Iuliia Domina and Max Bendtsen, CRPD/C/20/D/39/2017 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-08-31; §9.

[337] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, S. A., CERD/C/97/D/58/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2018-12-13; §8.

[338] FN's Menneskerettighedskomité, A. B. H., CCPR/C/126/D/2603/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2019-07-08; §10.

[339] FN's Komité for Afskaffelse af Diskrimination mod Kvinder, R. S. A. A. et al, CEDAW/C/73/D/86/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2019-07-15; §9.

[340] FN's Menneskerettighedskomité, R. M. and F. M., CCPR/C/126/D/2685/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2019-07-24; §10.

[341] FN's Menneskerettighedskomité, Nimo Mohamed Aden og Liban Muhammed Hassan, CCPR/C/126/D/2531/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2019-07-25; §11.

[342] FN's Børnekomité, W. M. C., CRC/C/85/D/31/2017 – opgørelsesperiode vedtaget 2020-09-28; §9.

[343] FN's Børnekomité, R. H. M., CRC/C/86/D/83/2019 – opgørelsesperiode vedtaget 2021-02-04; §8.9.

[344] FN's Menneskerettighedskomité, A. M. F. and A. M., CCPR/C/132/D/2651/2015 – opgørelsesperiode vedtaget 2021-07-22; §11.

[345] FN's Menneskerettighedskomité, M. N., CCPR/C/132/D/3188/2018 – opgørelsesperiode vedtaget 2021-07-22; §8.

[346] FN's Børnekomité, S. S. F., CRC/C/90/D/96/2019 – opgørelsesperiode vedtaget 2022-05-27; §8.9.

[347] FN's Børnekomité, H. K., CRC/C/90/D/99/2019 – opgørelsesperiode vedtaget 2022-06-01; §8.

[348] FN's Menneskerettighedskomité, J. S. K. N., CCPR/C/136/D/2754/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2022-10-25; §9.

[349] FN's Komité for Afskaffelse af Racediskrimination, Momodou Jallow, CERD/C/108/D/62/2018 – opgørelsesperiode vedtaget 2022-12-01; §8.

[350] FN's Menneskerettighedskomité, Elezjana Elezaj, CCPR/C/137/D/2858/2016 – opgørelsesperiode vedtaget 2023-03-16; §9.

[351] FN's Børnekomité, F. M. A. and H. K. A., CRC/C/93/D/140/2021 – opgørelsesperiode vedtaget 2023-05-16; §7.9.

[352] FN's Komité for Rettigheder for Personer med Handicap, Søren Mikkelsen, CRPD/C/29/D/61/2019 – opgørelsesperiode vedtaget 2023-08-25; §10.

[353] FN's Børnekomité, O. M., CRC/C/94/D/145/2021 – opgørelsesperiode vedtaget 2023-09-19; §8.8.

[354] FN's Børnekomité, H. H., CRC/C/96/D/169/2021 – opgørelsesperiode vedtaget 2024-05-24; §8.8.

[355] FN's Komité mod Tortur, F.K., CAT/C/70/D/743/2016 – opgørelsesperiode 2020-12-30; §8.2 (konstateret alvorligt artikel 22-brud); §10(a) (realitetsklagen afvist efter artikel 22(2)).

[356] FN's Handicapkomité, opfølgningsrapport CRPD/C/32/3 – opgørelsesperiode offentliggjort 2025-05-05; afsnit II.G, §§41–46; opfølgningsafgørelsen §46.

[357] Flygtningenævnet, årsberetning 2006 – opgørelsesperiode 2006;), s. 196.

[358] Flygtningenævnet, årsberetning 2007 – opgørelsesperiode 2007;), s. 228.

[359] Flygtningenævnet, årsberetning 2008 – opgørelsesperiode 2008;), s. 249.

[360] Flygtningenævnet, årsberetning 2009 – opgørelsesperiode 2009;), s. 296.

[360] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2009 – opgørelsesperiode 2009;), s. 298.

[361] Flygtningenævnet, årsberetning 2010 – opgørelsesperiode 2010;), s. 367.

[361] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2010 – opgørelsesperiode 2010;), s. 369.

[362] Flygtningenævnet, årsberetning 2011 – opgørelsesperiode 2011;), s. 312.

[363] Flygtningenævnet, årsberetning 2012 – opgørelsesperiode 2012;), s. 361.

[363] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2012 – opgørelsesperiode 2012;), s. 363.

[364] Flygtningenævnet, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013;), s. 456.

[364] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2013 – opgørelsesperiode 2013;), s. 457.

[365] Flygtningenævnet, årsberetning 2014 – opgørelsesperiode 2014;), s. 479.

[365] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2014 – opgørelsesperiode 2014;), s. 480.

[366] Flygtningenævnet, årsberetning 2015 – opgørelsesperiode 2015;), s. 554.

[366] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2015 – opgørelsesperiode 2015;), s. 555.

[367] Flygtningenævnet, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021;), s. 558.

[367] Supplerende direkte passage: Flygtningenævnet, årsberetning 2021 – opgørelsesperiode 2021;), s. 559.

[368] Flygtningenævnet, årsberetning 2022 – opgørelsesperiode 2022;), s. 592.

[369] Flygtningenævnet, årsberetning 2023 – opgørelsesperiode 2023;), s. 540.

[370] Flygtningenævnet, årsberetning 2024 – opgørelsesperiode 2024;), s. 512.

[371] Flygtningenævnet, årsberetning 2025 – opgørelsesperiode 2025;), s. 534.

[372] Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2006; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[372] Supplerende direkte passage: Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2007; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[372] Supplerende direkte passage: Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2008; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[372] Supplerende direkte passage: Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2009; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[372] Supplerende direkte passage: Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2010; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[372] Supplerende direkte passage: Patientforsikringen, analyse af 2006–2011 (9. marts 2012) – opgørelsesperiode 2011; s. 13, tabel 3; 2011 foreløbig.

[373] Tilma m.fl. (2015), The Danish Patient Compensation Association database – opgørelsesperiode 2012; DPCA database, figur 1-2.

[374] Patienterstatningen, Behandlingsskader 2017 – opgørelsesperiode 2013; tabel 3-4, s. 13-18.

[374] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2017 – opgørelsesperiode 2014; tabel 3-4, s. 13-18.

[374] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2017 – opgørelsesperiode 2015; tabel 3-4, s. 13-18.

[374] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2017 – opgørelsesperiode 2016; tabel 3-4, s. 13-18.

[375] Patienterstatningen, Behandlingsskader 2021, 27. juni 2022 – opgørelsesperiode 2017; tabel 3-4, s. 3-8.

[375] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2021, 27. juni 2022 – opgørelsesperiode 2018; tabel 3-4, s. 3-8.

[375] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2021, 27. juni 2022 – opgørelsesperiode 2019; tabel 3-4, s. 3-8.

[375] Supplerende direkte passage: Patienterstatningen, Behandlingsskader 2021, 27. juni 2022 – opgørelsesperiode 2020; tabel 3-4, s. 3-8.

[376] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – opgørelsesperiode 2020; Trykt s. 18; 25.03.2016–25.03.2019.

[376] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – opgørelsesperiode 2020; Trykt s. 20; 25.03.2016–25.03.2019.

[376] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – opgørelsesperiode 2020; Trykt s. 28; 25.03.2016–25.03.2019.

[376] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – opgørelsesperiode 2020; Trykt s. 30; 25.03.2016–25.03.2019.

[376] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret 2020 – opgørelsesperiode 2020; Trykt s. 34; 25.03.2016–25.03.2019.

[377] Ankestyrelsen, Børnesagsbarometret, pilot 2019 – opgørelsesperiode 07.11.2015–07.11.2018; trykt s. 25–26; 12 kommuner.

[378] Ankestyrelsen, Førtidspension uden forelæggelse for rehabiliteringsteamet (2019), originalmetode – opgørelsesperiode Afgørelser ikke før 01.10.2017; nyeste sager. Ingen fælles øvre afgørelsesdato er offentliggjort i det kontrollerede metodebilag.; Separat bilagsrapport fysisk PDF s. 5–8, især s. 5–6..

[379] Ankestyrelsen, Magtanvendelse over for borgere med demens (2015), originalmetode – opgørelsesperiode Nyeste afgørelser før 31.12.2014, derefter baglæns; fælles nedre afgørelsesdato ikke fastsat i indkaldelsen.; Metode fysisk PDF s. 116–117; indkaldelsesbrev fysisk PDF s. 149..

[380] Ankestyrelsen, Sygedagpengelovens § 7 (2016), originalmetode – opgørelsesperiode Første 12 kommuner: seneste ti afgørelser før 01.07.2015, indkaldt 11.08.2015. Fire supplerende kommuner: indkaldelsesbrev 16.09.2015; ultimo september blev også afgørelser efter 30.06.2015, men inden indkaldelsen accepteret. Ingen fælles nedre afgørelsesdato offentliggjort.; Metode trykt s. 69–70, fysisk PDF s. 72–73; supplerende indkaldelsesbrev dateret 16.09.2015, trykt s. 113/fysisk PDF 116; brevets population på trykt s. 115/fysisk PDF 118..

[380] Supplerende direkte passage: Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Sygedagpengelovens § 7 (2016) – opgørelsesperiode Første 12 kommuner: seneste ti afgørelser før 01.07.2015, indkaldt 11.08.2015. Fire supplerende

kommuner: indkaldelsesbrev 16.09.2015; ultimo september blev også afgørelser efter 30.06.2015, men inden indkaldelsen accepteret. Ingen fælles nedre afgørelsesdato offentliggjort.; Trykt s. 29–30.

[381] Ankestyrelsen / Borgerrådgiveren, Praksisundersøgelse om sanktion ved udeblivelse fra tilbud eller samtale (2024) – opgørelsesperiode 01.06.2022–15.04.2023.; Tabel 2.1.

[382] Ankestyrelsen, Praksisundersøgelse om sanktion ved udeblivelse fra tilbud eller samtale (2024), originalmetode – opgørelsesperiode 01.06.2022–15.04.2023.; Aktuel handicaptilgængelig original: fysisk/trykt PDF s. 6 om periode og s. 14, tabel 2.1 om udfald. PDF har 54 sider; ældre indholdsfortegnelse er ikke korrekt til alle nye sidetal..

[383] Ankestyrelsen, Ankestyrelsens redegørelse om behandling af klagesager fra Seniorpensionsenheden 2024 – opgørelsesperiode afgørelsesår 2024; s. 6.

[384] Lov nr. 557 af 27. maj 2025 om offentligt ansattes ytringsfrihed – §§ 1-4.

[385] Lov nr. 1436 af 29. juni 2021 om beskyttelse af whistleblowere – §§ 1, 5-8 og 28-29.

[386] FN-konventionen om rettigheder for personer med handicap, bekendtgørelse nr. 35 af 15. september 2009 – artikel 23, stk. 2-4, trykt s. 22-23, PDF s. 23-24.

[386] Supplerende direkte passage: FN Handicapkonventionen, bekendtgørelse nr. 35 af 15. september 2009 – artikel 4-5, 7, 13-16, 19, 23 og 25; original dansk og engelsk traktattekst.

[387] EMD, Guide on Article 2, opdateret 28. februar 2026 – afsnit 23-25 om Osman- og Kurt-prøven; fysisk PDF s. 10-11.

[388] EMD, Guide on Article 3, opdateret 31. august 2026 – afsnit 112-121, 139-143 og 150-157; fysisk PDF s. 27-28 og 32-36; O'Keeffe, Gäfgen og øvrig navngiven praksis.

[389] EMD, Guide on Article 8, opdateret 28. februar 2026 – afsnit 422-431 om anbringelse, proces og genforening; fysisk PDF s. 109-110.

[390] FN Børnekonventionen (1989), original traktattekst i UNICEF, For every child every right (2019), traktatbilag – artikel 3, 9, 12, 18-19, 24-25, 37 og 39; fysisk PDF s. 64-70.

[391] FN OHCHR, International Covenant on Civil and Political Rights (1966) – original traktattekst, artikel 2, 6-7, 9, 17, 23-24 og 26.

[392] FN Torturkonventionen (1984), original traktattekst i OHCHR Cambodia, Convention against Torture and its Optional Protocol – artikel 1-2 og 10-16; fysisk PDF s. 6-11.

[393] Vestre Landsret, Dom af 15. oktober 2020, S-0338-20, AM 2020.10.15V2 – domme og administrative originaler, PDF s. 1-7 og 19-21.

Ole Bakkestrøm

Projektleder, Projekt Paulus

11. oktober 2026

Ex officio et ex conscientia.